

Colecția
DOMINO
Cele mai bune romane polițiste

James Hadley Chase

Consideră-te mort!

GENESIS

5

James Hadley Chase

Consideră-te mort!

În românește de R. Popa

Editura Genesis
București 2000

ISBN 973-98262-6-1

**© James Hadley Chase
Translation copyright © 2000
Editura Genesis**

**Toate drepturile pentru ediția în limba română
sunt rezervate Editurii Genesis**

**Reproducerea integrală sau parțială a textului
fără acordul editurii este interzisă.**

CAPITOLUL 1

Frost se băgă în vorbă cu o prostituată de mare clasă într-un bar slab luminat și plin tot de fiare cromate, aflat la marginea cartierului Broadway. Ea îi explică că așteaptă un client care mai totdeauna întârzie pentru că are probleme cu soția. Frost îi spuse că el nu așteaptă pe nimeni și că nu face decât să omoare timpul. Tipa era blondă și foarte chic, cu un corp bun să blocheze traficul. Din vorbă în vorbă ea îi spuse că în câteva zile va pleca la Paradise City.

— Acolo este adevărata acțiune, spuse ea cu ochi strălucitori. Acolo este mai mult mălai de ridicat decât în orice alt oraș din lume.

Pe Frost îl interesau două lucruri, în afară de femei, bineînțeles: banii și după aceea iarăși banii. Îi spuse că nici măcar nu a auzit de Paradise City. Ce era așa de nemaipomenit la orașul acesta?

Tipa era una din fetele alea care, dacă au auditoriu, nu le mai tace fleanca. Frost se gândi că nu din această cauză era unică. Era unică în comparație cu fetele pe care le cunoscuse Frost până atunci, și cunoscuse...

— Dacă despre Miami se spune că este locul de joacă pentru milionari, îi spuse ea de parcă citea dintr-un ghid turistic, ei bine, atunci Paradise City este locul de joacă al miliardarilor. Zerourile de la coadă fac toată diferența între cele două orașe.

Își închise ochii și plescăi din limbă de satisfacție:

— Paradise City este la vreo șaiszeci de kilometri la sud de Miami. Este un loc super de lux unde trebuie să fii într-adevăr tâmpitul tâmpiților ca să nu faci repede o căruță de hârtii verzi.

Se lăsă pe spate și-l privi cercetător pe Frost.

— Cu carcasa ta ai putea să dai lovitura.

Continuă să vorbească explicându-i lui Frost că cincisprezece la sută din populația orașului este formată din cei care put de bogați. Cincizeci la sută din populație o reprezintă diversele categorii de servitori, bine plătiți, care le asigură celor putred de bogați viața luxoasă. Treizeci la sută o reprezintă muncitorii și slujbașii care au grijă ca orașul să funcționeze iar cinci la sută este format din fetele și băieții care se năpustesc asupra celor putred de bogați și, dacă nu sunt de-a dreptul tâmpiți, îi scutură de suficienți bani pentru fi fericiți până la sezonul următor când vor asedia din nou orașul.

Frost avea nevoie urgentă de parale așa că se arătă interesat.

Ea îl privi din nou cercetător. Dacă nu ar fi fost sigur că l-ar fi costat toate economiile ca să o ducă în pat s-ar fi ocupat foarte serios de ea dar știa că o păpușică de clasa ei nu se încadra, din păcate, în bugetul lui.

— Și cu ce te ocupi? îl întrebă.

— Ca și tine – cu scos banul iute.

— Și în afară de farmec ce talente ai?

Frost se frământă pe scaun. Care era talentul lui? Asta era o chestie la care nu se gândise mai înainte. Avea acum treizeci și doi de ani. Ultimii doisprezece ani se chinuise să supraviețuiască, visând tot timpul să pună mâna pe banii adevărați dar nereușind niciodată să-și vadă visele devenind realitate. În momentul de față era șomer. Venise la New York cu speranța că va găsi o modalitate de a obține un salariu bun fără să transpire prea mult.

Tăcerea se prelungise prea mult așa că spuse hotărât:

— Securitatea. Da, agent de securitate. Îmi folosesc mușchii. Ultima slujbă pe care am avut-o a fost de paznic pe o mașină care căra bani. M-am dat la secretara șefului cel mare așa că mi s-a arătat ușa.

Zâmbi frumos:

— Acum tocmai caut ceva...

— După cum arăți, și la față și la trup, ai putea să-ți tragi o bogătașă bătrână în Paradise City care să-ți ciugulească din palmă.

Frost se strâmbă. Îi spuse că babele bogate nu erau domeniul lui.

Ea pocni din degete la barman și ordonă un alt martini sec. Frost încă întindea de scotch-ul lui dar făcu totuși gestul de a duce mâna la portofel atunci când îi sosi băutura. Ea dădu negativ din cap.

— Îmi permit să am credit în barul acesta.

Acceptă însă țigara pe care i-o oferă Frost după care spuse:

— Dacă ești chitit să faci rost rapid de bani uite ce trebuie să faci: du-te la Paradise City și contactează-l pe Joe Solomon. Îi găsești numărul în cartea de telefon. El este tata la toți tipii și la toate tipele care vin în oraș ca să facă bani repede. Spune-i că ești un prieten de-al meu și că am să-l urăsc toată viața dacă nu-ți aranjează ceva. Pe mine mă cheamă Marcia Goolden.

Privi la intrarea barului și oftă dând ochii peste cap:

— Uite că a venit boșorogul meu grăsan. Sună-l neapărat pe Joe!

Îi aruncă lui Frost un zâmbet sexy:

— Ne vedem în Paradise City. Tu și cu mine..., ne-am putea distra de minune. Joe o să-ți spună unde mă găsești.

Își termină băutura dând-o peste cap dintr-o singură înghițitură, se dădu jos de pe scaunul înalt și o luă spre un bărbat gras, cu chelie, care privea în jur de parcă tocmai ar fi evadat dintr-o închisoare de maximă securitate. Ea își strecură brațul sub brațul lui și îl scoase în căldura umedă de afară.

Frost era în New York de cinci zile. I se oferise de lucru câte ceva pe ici pe colo dar salariul care i se propusese pur și simplu nu-l interesase. Se gândi la ce-i spusese Marcia „*De ce nu?*” se gândi. „*Ce am de pierdut în afară de prețul biletului de avion?*”

Frost era un tip foarte grijuliu cu banii lui. Când se cazase la hotelul Hilton avea cu el o valiză veche care nu conținea decât strictul necesar precum și costumul lui cel mai vechi. Hainele bune se găseau într-o valiză aproape nouă pe care o lăsase la depozitul de bagaje de la gară. Mai petrecu o noapte de lux la hotelul Hilton după care își lăsă hainele vechi la hotel pentru a se ocupa de costul șederii lui acolo iar el zbură la Paradise City cu valiza cea nouă conținând hainele bune.

Din descrierea făcută de Marcia Frost își făcuse o părere despre oraș și credea că este pregătit, și totuși atunci când ieși din

aeroport rămase acu gura căscată. Toate mașinile care așteptau pasageri erau fie un Rolls sau un Bentley, un Caddy sau un Benz.

Îi ceru șoferului de taxi să-l ducă la un hotel ieftin.

Șoferul se holbă la el în timp ce-și scobeia un dinte de aur cu o scobitoare de aur.

— Nu crește vreun așa animal pe aici, tipule, îi răspunse într-un târziu. Cel mai ieftin hotel este Sea Motel. Costă treizeci pe noapte dar nici măcar pe soacră-mea nu m-ar lăsa inima să o cazez acolo.

Frost îi răspunse că probabil soacră-sa era mai pretențioasă ca el și că, dacă acesta era cel mai ieftin hotel pe care îl știa șoferul, atunci, era dispus să-l încerce.

Frost avea economisiți o mie de dolari dar în timp ce taxiul defila prin oraș simți cum suma se micșorează. Zgârâie nori, hoteluri de lux, plaja fantastică plină de umbrele de soare care adăposteau corpuri bronzate și bine hrânite, magazinele mari, buticurile de lux, oamenii de pe trotuare, fiecare arătând a valora cel puțin un milion de parai, totul îi creă lui Frost o imagine neliniștitoare asupra bunăstării dar odată trecuți de centrul orașului peisajul se schimbă.

Taximetristul îi explică că erau acum în cartierul muncitorilor. Erau căsuțe mici, trotuare prăfuite, blocuri înghesuite unul în altul și dogorind sub căldura soarelui.

The Sea Motel era ascuns departe, ca și cum i-ar fi fost rușine de el, într-un intrând. Avea douăzeci de căsuțe, toate având nevoie disperată de a fi vopsite, așezate în semicerc în jurul unui maidan cu pretenție de zonă verde. Când dădu ochii cu motelul Frost simți din nou portofelul plin.

Funcționarul de la recepție, ocupat să îmbătrânească sub bronzul puternic, îi ură bun sosit lui Frost. Îi spuse că are o căsuță superbă la patruzeci pe noapte. Căsuța în cauză avea un dormitor strâmt, o sufragerie mică, duș și veceu propriu. În sufragerie era un șifonier pe punctul de a se prăbuși, o canapea cu urme de grăsime, o masă, două scaune cu spătar, un televizor care ar fi făcut mândria unui colecționar de antichități și un covor de iută cu arsuri de țigară peste tot. Priveliștea pe fereastră era pe măsură: se puteau vedea câțiva palmieri prăfuiți și sub ei un șir nesfârșit de tomberoane de gunoi pline până la refuz.

Frost se târgui zece minute și într-un târziu obțină căsuța la treizeci pe noapte. Cu o expresie de jale pe față recepționarul îi spuse în silă că la cincizeci de metri se află un snack-bar.

Imediat ce ajunsese în cameră Frost făcu un duș după care îl căută pe Joe Solomon în cartea de telefon. Găsi numărul și sună.

O voce rece de femeie spuse:

— Agenția Solomon.

O spusese pe un ton de parcă vroia să sugereze că a sunat la Casa Albă.

— Vreau să vorbesc cu domnul Solomon, spuse Frost pocnind o muscă care se plimba pe mâneca lui.

Nu o nimeri și musca își luă zborul, făcu o tură scurtă după care se așează pe dosul mâinii cu care încercase să o strivească și se strâmbă la el.

— Cine sunteți, vă rog?

Vocea era atât de plictisită de parcă punea această întrebare pentru a mia oară pe ziua respectivă.

— Domnul Solomon nu mă cunoaște. Caut o slujbă.

— Vă rog să faceți o aplicație și să atașați referințele.

Și legătura telefonică fu întreruptă.

Frost privi în gol. Se simțea singur, deși avea musca drept remediu împotriva singurătății. „Nu-mi joc bine cărțile” își spuse cu glas tare. „Acum joci în super ligă și dacă vorbești cu o scârbă de puicuță plătită numai ca să-ți dea papucii înseamnă că nu ești de super ligă ci de ultima categorie. Dacă ești într-adevăr tare, de super ligă, vorbești cu boss-ul”.

Se mai gândi o vreme după care merse la recepție.

Recepționarul, ocupat să îmbătrânească, stătea rezemat de ghișeu și se gândea la nemurirea sufletului. Două muște își făceau plimbarea de dimineață, garantată prin constituție, pe țeasta lui pleșuvă. Recepționarul le ignora cu demnitate.

— Poți să-mi împrumuți o mașină de scris pentru o oră sau două? întrebă Frost.

Recepționarul îl privi de parcă era marțian.

— Vrei te rog să repeți?

Frost arătă cu degetul spre mașina de scris, ce arăta jalnic, așezată pe biroul din spatele recepționarului. Acesta întoarse încet

capul și se holbă la mașina de scris de parcă atunci o vedea pentru prima oară.

— Pot să închiriez chestia aia ? spuse Frost scoțând o hârtie de un dolar.

Recepționarul se chiorî la dolar, le permise celor două muște să facă slalom printre cele câteva fire de păr rămase pe capățâna lui, după care aprobă dând din cap.

— Cară-ți-o singur!

— Ai și niște hârtie de scris?

Recepționarul se gândi adânc după care, plin de regret, se mișcă până la birou, deschise un sertar de unde scoase câteva coli de hârtie.

Frost îi dădu hârtia de un dolar după care duse mașina de scris la căsuța lui.

Transpiră din greu timp de două ore bătând la mașină. Când returnă mașina de scris recepționarul era încă în aceeași poziție dar clubul muștelor de pe chelia lui se îmbogățise cu un nou membru.

Frost văzuse în cartea de telefon că biroul lui Joe Solomon era situat pe bulevardul Roosevelt.

— Unde este bulevardul Roosevelt?

— În centru. E paralel cu bulevardul Paradise.

— Cât este de departe?

Recepționarul se scobi în nas, se gândi, se uită la ce recoltase după care spuse într-un târziu:

— Ca la vreo zece kilometri.

— Ai vreo mașină de închiriat?

— Cinci parai pe zi. Uite aia, ultima din parcare.

Mașina era un VW dărămat rău de tot. Frost își spuse că orice era mai bun decât să meargă zece kilometri prin dogoare. Mașina îl cără până pe bulevardul Roosevelt și reuși performanța de a nu se dezmembra.

Biroul lui Joe Solomon se afla la etajul zece al unui zgârâie nori foarte impresionant. Clădirea avea patru ascensoare rapide, aer condiționat și era bineînțelea populată de persoane care arătau foarte importante și care se mișcau prin holul imens de la intrare cu un aer îngrijorat, ca niște furnici amărâte.

Biroul din secretariatul lui Solomon era ocupat de o puicuță cu ascendență spaniolă. Părul ei negru, lung până la umeri, forma un cadru pentru o față care avea de toate, asta până când ajungeai la ochi. Erau negri, mari și văzuseră totul, și ceea ce văzuseră nu le plăcuse. Avea cam treizeci de ani dar avea o experiență de o mie de ani și fiecare an adăugat experienței sale sporise ura care i se citea în ochi. Frost se gândi că are de a face cu o nucă greu de spart.

Îl studie fără grabă. Frost își pusese cel mai bun costum: crem deschis, cu dungi albastre fine, o cămașă albastru închis și o cravată albă. Se controlase atent în oglinda pătată de muște a motelului înainte să plece. Era ferm convins că arăta impresionant dar constată că atât ținuta cât și farmecul și ținuturile lui aveau asupra ei același efect pe care l-ar avea un pumn de floricele aruncat într-un zid de cărămidă.

Se hotărî atunci să joace dur.

— Domnul Solomon, spuse fără nici un „te rog” înainte.

Sprâncenele negre se ridicară.

— Aveți fixată o întâlnire? Numele dumneavoastră?

Tot fără formulă de politețe.

— Numele este Frost. Și am ceva mai bun decât o programare, spuse Frost și aruncă pe birou scrisoarea pe care o bătuse la mașină, închisă într-un plic.

Tipa privi scrisoarea așa cum ar fi privit ceva în curs de îngropare de către pisicuța ei.

— Dacă îmi lăsați numărul dumneavoastră de telefon, domnule Frost, veți fi contactat.

Frost își puse mâinile mari pe marginea biroului. Îi simți mirosul trupului care merita a fi tras în flacoane și vândut ca elixir.

— Știu că J.S. are numărul acesta de circ ieftin: „*Omul la care se ajunge greu*”, spuse și zâmbi. Știu că ești plătită ca să stai unde stai acum numai ca să-l ajuți să pară important. Face parte din tot circuitul de care se înconjoară dar este un circ care pe mine nu mă impresionează. J.S. este aici pentru a face bani și eu pot să-l ajut să facă bani. Ce-ar fi să-ți ridici amortizoarele și să-i dai această scrisoare și dacă nu o să vrea să mă vadă te las să mă scuipi în ochiul drept.

Ochii ei se măriră după care izbucni în râs, și când râdea era într-adevăr o frumusețe.

— Am crezut că am văzut și am auzit totul, spuse, încă râzând, dar trebuie să recunosc că, deși cuvântarea este cretină, m-am înșelat: este o abordare nouă.

Luă plicul de pe birou și se ridică în picioare. Avea un corp de senzație.

— Nu o să faci nici o brânză dar meriți o încercare.

O luă spre o ușă aflată în spatele biroului ei mișcându-și provocator șoldurile. Frost se gândi că a reușit totuși să facă un pas înainte. Privi în jurul său. Pentru un secretariat era al dracului de luxos. Totul era făcut pentru a crea o atmosferă de prosperitate: covorul maro închis, pereții cu tapet de culoarea piersicii, ferestrele panoramice cu vedere spre mare, bateria de telefoane, fișetele zidite în perete și cele trei fotolii înalte lipite de peretele opus ferestrelor.

Se gândi la conținutul scrisorii:

„Stimate Domnule J.S.

Marcia Goolden mi-a spus să vă contactez. Mi-a spus că dacă jucați cu mine rolul marelui rechin o să vă urască tot restul vieții.

Vă pasă?

MIKE FROST

Se întrebă dacă nu ar fi mai bine să-și scoată batista pentru a-și putea șterge ochiul drept când „spaniolaica” va reveni în secretariat. Poate că Marcia se dăduse importantă. Sau poate că Solomon va veni și el în secretariat ca să-l scuipe în ochiul stâng.

Dar nu ar fi trebuit să-și facă griji.

Puicuța brunetă reveni, zâmbi și-i făcu semn cu mâna:

— Te primește. Dar tot n-ai făcut nici o brânză.

Frost întine o mână peste umărul ei și o rezemă de perete prinzând-o la mijloc.

— Pă pariu?

După care lăasă mâna jos trecu de ea și intră într-o încăpere care semăna mai mult cu o sufragerie decât cu un birou. În afara unui birou uriaș așezat lângă ferestrele panoramice camera arăta mai mult ca un cuib de milionar unde gazda putea să-și distreze vreo cincizeci de prieteni fără ca aceștia să se simtă înghesuiți.

În spatele biroului, care era suficient de mare pentru a putea juca biliard pe el, ședea un omuleț gras, îmbrăcat într-un costum care trebuie că-i micșorase contul la bancă cu vreo opt sute de dolari. Ansamblul format de fața rotundă, foarte bronzată, cu ochi înfundați, cu un nas ca un buton de sonerie și cu gura ca o linie era încadrat de plete albe, lungi până la umăr.

Îl privi pe Frost traversând camera uriașă după care zâmbi și îi făcu semn să se așeze într-un fotoliu.

— Foarte bine, domnule Frost. Ce face Marcia?

— Este bine și ocupată, spuse Frost așezându-se.

Solomon dădu aprobator din cap.

— Fată muncitoare!

Se aruncă pe spate în spătarul fotoliului prezidențial.

— E curva mea preferată. Sunt puține lucruri pe lumea asta pe care aș putea să i le refuz. Să cred că ești aici pentru o vacanță și pentru o mică slujbă care să-ți acopere cheltuielile?

— Da, spuse Frost sec.

— Ai venit exact unde trebuia. Și care îți este domeniul? Ce anume cauți?

Frost scoase din buzunar foaia de hârtie pe care bătuse la mașină toate detaliile privind experiența lui de viață și i-o întinse:

— Aveți aici toată istoria, domnule Solomon. Sper să vă ajute să vă faceți o idee și să încercați să mă ajutați.

Solomon citi ceea ce bătuse la mașină Frost și nu se putu abține să nu fluiera ușor de câteva ori.

— Se pare că ai avut o groază de slujbe în ultimii doisprezece ani, spuse într-un târziu punând pe birou foaia de hârtie. Hai să recapitulăm: trei ani ca polițist de patrulare cu poliția din New York; promovat detectiv; demisie pentru a intra la F.B.I. ca agent de teren. Demisie după trei ani pentru a deveni trăgător de elită în Vietnam. Fără să vreau să fiu prea curios: a existat o asemenea ..., specialitate? În sfârșit..., a urmat o perioadă ca instructor în explozibili în cadrul I.R.A. După aceea, presupun că din plictiseală, ai devenit mercenar în Angola. Și în final, anul acesta, ai muncit pentru o scurtă perioadă de timp ca agent de securitate la firma Western Security din Boston.

Își lăsă capul pe o parte:

— S-ar zice că ți-ai dedicat viața acțiunii și violenței.

Luă din nou hârtia de pe birou și continuă:

— Specialist în cele mai multe din tipurile de arme moderne și în explozibili; judo – centură neagră; karate; trăgător de elită cu medalii militare; licență de pilot, etc., etc.

Puse din nou hârtia pe masă.

— Foarte impresionant, domnule Frost, dar nu mi-a trecut pe la ureche că cineva ar intenționa să declanșeze un război în Paradise City. Cred că ți-ai irosi talentele aici.

Zâmbi acru și continuă:

— Pot să-ți ofer, bineînțeles de lucru aici dar...

— De exemplu?

— Așa cum ești clădit și cum arăți ai putea să câștigi cinci sute de dolari pe săptămână. Am o băbătie care are nevoie de un șofer dar o noapte pe săptămână trebuie să ți-o petreci obligatoriu la ea în pat.

— Nu este domeniul meu de activitate, spuse Frost hotărât.

— Nici nu m-am gândit că ar fi. Am o parașută, putred de bogată, care are nevoie de cineva care să..., dar nu..., nu te vād prestând genul acesta de activitate.

— Nici eu nu mă vād.

— Ce-ar fi să te fac salvamar? Primești în jur de o sută dar este la fel de bine ca o vacanță gratuită. Tot ce ai de făcut este să stai pe plajă și să aștepți ca cineva să se înece ca să-i scoți hoitul din apă.

Asta era o propunere tentantă pentru Frost până când se gândi la salariu.

— Trebuie să existe ceva mult mai bun decât asta. Din ceea ce mi-a spus Marcia am înțeles că o să câștig o căruță de bani dacă vin în biroul acesta.

Solomon oftă.

— Băbătia...

— Nici nu se discută. Și ca body guard?

Fața lui Solomon se luminează. Se aplecă în față și apăsă butonul unei sonerii. Puicuța „spanioloaică” apărură imediat.

— Carmen, avem vreun loc liber de body guard?

— Nu, nimic pentru moment.

Îi aruncă lui Frost un zâmbet golănesc.

— Numai posturi de gigolo.

După care se evacua și închise ușa în urma ei.

— Din când în când avem cereri pentru body guards, spuse Solomon. Ce-ar fi să te fâțâi pe aici. Dacă aud ceva...

— Nu-mi permit să mă fâțâi pe aici. Okay, dacă asta este tot ce poți să faci am să o sun pe Marcia. Poate că ea o să facă ceva pentru mine în timp ce te urăște.

Solomon se prăbuși.

— Nu-mi fă asta Lasă-mă câteva zile..., okay? Am să-i spun lui Carmen să se uite prin dosare. Lasă-i numărul tău de telefon. Trebuie să găsim ceva pentru tine.

— Două zile, după care o sun pe Marcia.

Frost îl părăsi și merse la secretariat.

Carmen îi rânji din nou golănește.

— Te-am avertizat. Lasă-mi numărul de telefon dar să nu schelălăi dacă nu te sunăm.

Frost scrise pe o bucată de hârtie numărul de telefon de la Sea Motel și îl puse pe birou.

— Fă-mi rost de o slujbă bună, păpușico, și îți promit că am să-ți cumpăr o panglică pentru mașina ta de scris.

— Iarăși cuvântare cretină, spuse ea punând mâna pe unul din telefoane.

Întors la căsuța lui jalnică Frost se puse pe așteptat. Frost știa că este în rahat dacă Solomon nu ieșea cu ceva la interval. Nu știa cum să ia legătura cu Marcia și, chiar dacă ar fi putut să o contacteze, nu credea că l-ar fi putut ajuta în vreun fel. Nu avea altceva de făcut decât să aștepte și să sper.

Așa că asta a făcut: a așteptat și a sperat. Fiindu-i frică să se îndepărteze de telefon a comandat la snack bar să i se aducă un sandwich și o bere. Berea era răsuflată și abia răcită iar sandwich-ul ar fi putut la fel de bine să fie făcut din pâslă.

La ora opt seara Frost fu sigur că Solomon și puicuța lui „spanioloaică” plecaseră la casele lor și că putea fără grijă să se

ducă să înoate. Așa încât până la miezul nopții înotă, zăcu sub palmieri și se uită la păpușici și la tipii lor cum se giugiuleau. Se simți singur.

A doua zi dormi până târziu, comandă cafea, care i se păru că ar trebui să-i fie rușine de ea, se îmbracă și relua așteptatul.

Pe la ora trei după amiaza, după un alt prânz de nedescris, se simțea gata să se urce pe pereți. „*Poate că*”, își spuse, „*nu a fost o idee prea deșteaptă să vin în orașul acesta*”. Îi părea rău acum că plecase urechea la vrăjeala pe care i-o servise Marcia. Și tocmai când era pe punctul de a încerca să-și diminueze pierderile și să plece la Miami pentru a vedea dacă nu este rost de ceva parale, repede și fără muncă prea multă, sună telefonul.

Pe fir era Solomon.

— Am o slujbă pentru dumneavoastră domnule Frost. Vreți să veniți imediat la mine la birou? Este o treabă care frige.

— Auziți pe cineva care bate la ușa biroului dumneavoastră? Eu sunt, spuse Frost.

Închise telefonul și se repezi la VW.

*
* *

Când Frost intră ca o vijelie în secretariat o găsi pe puicuța „spanioloaică” stând la birou și făcându-și manichiura.

Îi aruncă o privire de gheață și pocni din degete spre ușa lui Solomon.

— Iată-te, domnule Frost, spuse Solomon din spatele biroului. Ia loc. A apărut o slujbă croită exact pentru dumneavoastră.

Frost luă loc.

— Câți bani? întrebă scurt.

— Șase sute pe săptămână, masă și casă pe gratis. Drăguț, nu-i așa?

Frost spuse că este drăguț.

— Cunoști condițiile agenției?

Frost se uită chiorâș la el.

— Nu încă dar sunt sigur că o să mi le spui.

Solomon chicoti.

— Cincizeci la sută din salariul pe prima săptămână și zece la sută pe săptămână cât timp durează slujba.

— Nu-i de mirare că-ți permiți așa țeale, spuse Frost. Ei bine, okay. Care-i treaba?

— Pază de corp. Asta ai vrut, nu-i așa?

— Și al cui corp păzesc?

— Domnul Grandi este un client foarte prețios de-al meu. Are motive să fie foarte neliniștit de securitatea fiicei sale El are domiciliul permanent în Italia. Ei bine, la Roma a avut loc o încercare de răpire a fiicei lui, încercare care, deși a eșuat, a fost foarte violentă. Domnul Grandi, alarmat bineînțeles, a închiriat o vilă în Paradise Largo unde și-a instalat fiica. Consideră că fiica lui va fi în siguranță departe de Roma.

— Grandi? cine este tipul?

Solomon făcu un gest ne nerăbdare.

— Domnul Carlo Grandi este cel mai bogat industriaș din Italia. Se șoptește că face mai multe miliarde de dolari. Este, așa cum am mai spus, unul din cei mai valoroși clienți ai mei. Eu am furnizat tot personalul de la vilă și mă ocup de tot ce poate asigura confortul fiicei sale.

— Mai multe miliarde de dolari?

Frost ciuli urechile.

— Și cum arată fii-sa?

— Nu am avut onoarea să o întâlnesc nici pe ea nici pe domnul Grandi. Toate negocierile le-am făcut prin intermediul majordomului său, domnul Frenzi Amando.

Solomon se strâmbă.

— Ei bine, este un om foarte dificil dar n-am ce face. Motivul pentru care mi s-a făcut o cerere așa de urgentă este datorat faptului că domnul Amando a făcut o inspecție de noapte și l-a găsit dormind pe paznicul de noapte. L-a dat imediat afară.

Făcu o pauză pentru a-și aprinde un trabuc.

— Te-am recomandat cu căldură și domnul Amando este de acord să te angajeze pentru o perioadă de probă de o lună. El se

bazează pe mine pentru a face verificările în ceea ce te privește și eu i-am spus că ai un curriculum beton.

Se uită batjocoritor la Frost:

— Așa este, nu-i așa?

— Poți să fii sigur că așa este, îi răspunse Frost rânjind.

Înțelegea acum de ce procentul agenției era așa de mare.

— Nu l-am plictisit pe domnul Amando cu latura mai violentă a trecutului tău, Frost. Nu mi s-a părut înțelegător. I-am spus numai că ai fost detectiv la N.Y.P.D, după aceea agent federal și, în ultima vreme, agent de pază la o societate de transportat valori. A fost mulțumit de ceea ce i-am spus.

— Vrei să spui că slujba este a mea?

— Da, dacă o vrei. Am bineînțeles mai mulți candidați dar pentru că Marcia este prietena mea..., și a ta...

Și flutură trabucul în aer.

— Da, vreau slujba. Ce am de făcut?

— Trebuie să te prezinți la Jack Marvin care este paznic șef. A fost anunțat că vii și te așteaptă. S-ar putea ca domnul Amando să fie prea ocupat pentru a te primi. Este un om ocupat. Dar dacă totuși te primește, ai grijă!

Împinse peste birou o bucată de hârtie

— Am scris aici cum ajungi la vilă. Paradise Largo este zona în care locuiesc cei mai bogați dintre cei bogați. Vila Orchid – reședința domnului Grandi – este pe o insulă. Accesul în zona Largo se face peste un pod care este păzit permanent. Va trebui să-i arăți permisul de conducere paznicului de la pod care a fost avertizat că vii. Îți sugerez să-ți faci bagajele și să te duci acolo pronto. Okay?

Frost se ridică în picioare.

— Am șters-o..., și mulțumesc.

Solomon dădu din mâini.

— Am făcut-o numai pentru că m-a rugat Marcia.

— Unde se parchează când vine în oraș? întrebă Frost în timp ce se retrăgea spre ușă.

Solomon se uită lung la el.

— Nu ți-a spus?

— Am uitat să o întreb.

— La hotelul The Spanish Bay, unde altundeva?

— E ceva de capul lui?

— Cel mai bun și cel mai scump. Dacă Marcia este în formă poate să facă și o mie de dolari pe noapte.

Își frecă palmele grăsuțe:

— Doamne, ce fată muncitoare!

În secretariat Frost văzu că puicuța își terminase de reparat unghiile și acum citea un document.

— Slujba este a mea, spuse Frost oprindu-se în fața biroului ei. Îți datorez o panglică pentru mașina de scris.

— Du-te și te împușcă, îi spuse Carmen acru, dar înainte semnează asta.

Îi întinse un document redactat în mai multe exemplare.

— Este contractul tău cu agenția.

Frost își trase un scaun în apropierea ei, apreciind strategic distanța optimă la care să fie sigur că o enervează dar că nu-i poate zice nimic, și citi atent documentul. Citi cu și mai mare atenție paragrafele scrise cu litere mici. Toți banii care i se cuveneau erau plătiți în contul agenției. Ceea ce rămânea după scăderea comisio-nului agenției era vărsat în contul lui la National Florida Bank. Era asigurat în caz de accident pentru zece mii de dolari iar prima de asigurare i se scădea din salariu. Dacă nu rezista în serviciu mai mult de două săptămâni i se mai scădeau cincizeci la sută din salariul celei de a doua săptămâni.

— Da' văd că știți să jupuiți oamenii, spuse luând pixul pe care ea i-l oferise în silă.

Nici măcar nu se obosi să-i răspundă.

— Ce zici de o mică masă festivă diseară ca să sărbătorim evenimentul? întrebă fără multă speranță. Aș putea să-ți arăt alunițele mele și tu ai putea să mi le arăți pe ale tale.

Îi aruncă o privire plictisită.

— Nu mai da banii pe glonț. Mai bine du-te și te pișă!

„Nu poți câștiga tot timpul” se gândi Frost în timp ce lua as-censorul care să-l ducă jos. „Dar poți măcar să încerci”.

*

* *

Paradise Largo se dovedi a fi un istm situat cam la jumătatea distanței dintre Paradise City și Fort Lauderdale.

Aleea care ducea la vile era blocată de o barieră electrică.

O namilă, îmbrăcată într-o uniformă verde închis și purtând la sold un Colt de calibrul 0.45, urmări cu atenție ansamblul VW-Frost apropiindu-se de barieră. Frost citi clar pe fața paznicului că nici una din componentele ansamblului nu-i făcuse o impresie bună.

Fără să se grăbească namila ieși agale din gheretă și întinse mâna fără să spună nimic. Frost îi trânti în palmă permisul de conducere pe care acesta îl citi atent constatând cu regret că nu are de ce să se lege.

— Jack Marvin mă așteaptă. La vila domnului Grandi.

— A doua la dreapta și după aia drept înainte până la capătul aleii. Acolo o să vezi un alt punct de control, îi spuse în silă după care aruncă permisul pe bordul mașinii și se întoarse la fel de agale în gheretă pentru a acționa bariera.

Frost făcu a doua la dreapta și merse pe o alee largă. De o parte și de alta erau garduri de trei metri înălțime întrerupte din loc în loc de porți din stejar, la fel de înalte, prevăzute cu balamale metalice. Din vilele aflate în spatele lor nu putea vedea decât acoperișurile. Pentru Frost impresia de bogăție era copleșitoare. La capătul aleii dădu peste altă barieră și alt mălai mare.

Acesta însă îl aștepta afară din gheretă.

— Mergi drept înainte, îi spuse acesta uitându-se la VW de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Parchează pe locul zece. Domnul Marvin este acolo și te așteaptă.

Frost intră pe un pod de circa patruzeci de metri care se întindea peste canal. Putea vedea în față o insulă aflată în mijlocul lagunei. Insula era ascunsă în spatele unor copaci de mango plantați foarte des. La ieșirea de pe pod văzu porți duble înalte de trei metri. Se deschiseră automat când ajunse în apropierea lor. În timp ce intra cu mașina pe o alee largă, acoperită cu pietriș, văzu că în spatele ecranului format de copaci se afla un gard înalt din plasă de sârmă, electrificat. În oglinda retrovizoare văzu că porțile duble se și închiseseră.

După ce conduse cam o sută de metri printr-o pădure de papaya aleea îl duse în fața reședinței lui Grandi.

Vila avea două etaje, era construită în stil spaniol și era acoperită cu țiglă roșie și albă. Așa, ca la o primă apreciere, se părea că vila are cam cincisprezece dormitoare. Lui Frost i e păru enormă. În fața vilei se afla o pajiște de vreo jumătate de hectar și un mic lac prevăzut cu o fântână arteziană. Straturi de trandafiri și de begonii formau pete de culoare pe pajiște. Pe una din laturile vilei se afla parcajul în care un Rolls Camargue, vopsit crem și maro, se strâmba la un Lamborghini, albastru ca cerul, care la rândul lui se strâmba la un Benz argintiu.

În timp ce Frost parca VW-ul pe locul numărul zece un bărbat înalt, subțire, îmbrăcat într-un sacou gri, pantaloni albastru închis și încălțat cu cizme mexicane, ieși din umbră și o luă spre el. Haina deschisă lăsa să se vadă că la brâu purta un pistol calibru 0.38, police special. Pe cap avea o pălărie stil australian cu șireturile înnodate strâns sub bărbie. În timp ce Frost ieșea din mașină omul subțire ajunse lângă el. Doi ochi, albastru închis, plasați pe o față subțire și dură, cu o privire pătrunzătoare, îl cercetară atent după care tipul întinse mâna.

— Jack Marvin.

Frost îi strânse mâna.

— Mike Frost.

— Ce-ar fi să dăm o raită ca să pot să-ți explic cum stă treaba? spuse Marvin. Primul lucru de care o să ai nevoie este o uniformă ca a mea. Am să-ți spun de unde să te duci să o iei. Am vorbit deja cu curcanii și tot ce ai de făcut este să te duci la cotețul lor pentru un permis de port armă. Avem aici o colecție întreagă de arme așa că poți să-ți alegi ce-ți place. Ești puțin în criză de timp pentru că intri de serviciu diseară la ora opt.

O luă pe o alee mărginită de straturi de flori și continuă să vorbească:

— E o treabă ușoară. De securitate se ocupă, mai mult sau mai puțin, electronica, dar oricum trebuie să fii în permanență în stare de alertă. În camera de gardă din vilă se află un panou de alarmă și monitoare tv. Treaba ta este să supraveghezi panoul de alarmă și monitoarele, dar să le supraveghezi permanent. E plictisitor ca

dracu'. Cred că ai observat venind încoace gardul electrificat. Nu te apropia de el. Este letal. Dacă vreun cur pictat taie gardul folosind foarfece izolate alarma se declanșează instantaneu la curcani și în camera de gardă. Insula este complet împrejmuită cu gardul electrificat. Nu ne punem problema că am putea avea neazuri ziua. Sunt prea multe bărci în lagună și, după cum ai văzut, intrarea este bine păzită. La ora 21:00 dăm drumul pe insulă la patru dobermanii. Sunt dresați ca să ucidă. Nu risca! Când ești de serviciu noaptea stai în camera de gardă. Nu ieși afară, bineînțeles dacă nu vrei să te alegi cu beregata sfâșiată Căinii mă cunosc. Eu le dau drumul seara și-i închid dimineața înainte de a te schimba pentru rondul de zi.

Ieșiră din umbră în spatele vilei și merseră până în apropiere de gard. Frost putea vedea apa mării. Laguna era plină de bărci cu motor și cu pânze care se plimbau neîncetat. Echipajele erau formate fie din tipi grași și nevestele lor și mai grase sau din tineri cu alură sportivă și păpușicile lor. Scena mirosea a bani mulți.

— Uite aici ținem bărcile, spuse Marvin.

Erau în dreptul unei porți și prin ea se vedea un mic port în care erau ancorate un yaht de douăzeci de metri, o șalupă de viteză și o barcă mare din cauciuc cu motor out-board.

Marvin dădu din mână spre ambarcațiuni:

— Uite ce risipă de bani! Nu le folosește nimeni dar sunt aici în caz că îi trece cuiva prin minte să le folosească.

Scurpă spre gard având grijă ca proiectilul să nu ajungă la plasa acestuia.

— Toți șmecherii ăștia bogați care stau prin zonă au bărci..., așa că avem și noi.

O luară înapoi spre vilă și Marvin îl conduse pe Frost pe o alee largă, acoperită cu pietriș. Frost fotografia fiecare detaliu. Într-un târziu ajunseră la vilă și se opriră în fața unei uși de stejar căptușită cu benzi groase metalice.

— Asta duce la camera de gardă, spuse Marvin scoțând o cheie.

Descuie și Frost îl urmă într-o cameră mare, prevăzută cu aer condiționat. Pe unul din pereți se afla o baterie de monitoare tv. Lângă ele se afla un panou prevăzut cu trei rânduri de lumini, roșii,

galbene și verzi și cu butoane. Pe un alt perete se afla un raft plin cu tot felul de arme. Arsenalul era impresionant: două puști de asalt, două pistoale mitralieră, un lansator de proiectile cu gaze lacrimogene și un șir întreg de pistoale. În centrul camerei se afla o masă și două fotolii. În fața monitoarelor se aflau alte două fotolii, acestea cu spătar înalt.

— Aici ai să-ți petreci nopțile, spuse Marvin închizând ușa. Stai în unul din cele două fotolii și supraveghezi panoul și monitoarele. Ai grijă să rămâi treaz. Joe a adormit și javra cea bătrână la prins. Dacă vrei să-ți păstrezi slujba, nu adormi. Săptămâna asta ești de noapte, săptămâna viitoare schimbăm turele și intru eu de noapte.

Merse la un dulap mare și deschise una din uși în spatele căreia se afla un frigider. Luă două cutii de bere, îi dădu una lui Frost și-i făcu semn să ia loc la masă.

Frost se așeză, dădu noroc cu Marvin și bău.

— Javra cea bătrână? Frenzi Amando? Solomon mi-a vorbit despre el.

Marvin aprobă dând din cap și se așeză.

— Corect. Javra în stare pură. Mie însă îmi place slujba. Mălaiul e bun. Condițiile sunt bune.. Așteaptă să vezi unde faci nani..., foarte, foarte drăguț. Eu am deja trei luni de când sunt aici și pot să-ți spun că totul este gigea. Numai că javra cea bătrână strică totul. De câteva ori am fost pe punctul de a-i scoate dinții ăia de șobolan din gură prin ceafă. Caută beleaua cu lumânarea. Javrei îi plac belele. Îi place să-și arate puterea.

Marvin bău cu sete din cutie.

— Așa că, dacă vrei să-ți păstrezi slujba, și merită să o păstrezi, ai grijă ce faci cu Amando.

— Solomon zicea că a fost o încercare de răpire. Așa este?

— Asta este și rațiunea pentru care a fost lansată operația asta, spuse Marvin. Hai să te pun în temă. Grandi, acesta e boss-ul, are o căruță de lovele. Numai ca să-ți faci o idee, dacă el pierde cinci milioane de parai îi pasă cum ți-ar păsa ție dacă ai pierde douăzeci de cenți, și nu glumesc. Acum cinci luni, la Roma, s-a încercat răpirea fiicei lui. Hai să-ți spun despre ea. Este tânără, arată bine,

râzgâiată, neastâmpărată și până la încercarea de răpire își făcea de cap în toată Roma. Grandi o idolatrizează. Încercarea de răpire l-a scos din minți. Treaba s-a terminat cu cei patru răpitori uciși iar doi polițiști, răniți în timpul schimbului de focuri, au murit mai târziu. Grandi s-a hotărât să o scoată pe fată din Italia. A închiriat bordeiul acesta și a aranjat sistemul de securitate așa că acum fiica trăiește aici.

Marvin se strâmbă:

— Îmi pare foarte rău pentru ea. Este practic prizonieră. Nu părăsește niciodată insula. Înnoată în piscină, primește de două ori pe săptămână filme noi, se uită la televizor dar, după ce ți-ai făcut de cap la Roma, este al dracului de plictisitor. Grandi vine în vizită o dată la o lună și jumătate. Javra cea bătrână are grijă ca ea să rămână pe insulă și are grijă ca tu și cu mine să ne facem treaba.

Privi la Frost:

— Te-ai prins cum stă treaba?

Frost dădu din mână către panou și monitoare:

— Și tot ce am de făcut este să stau pe fund și să mă holbez la astea? Și dacă, să zicem, se aprinde un becuț roșu?

Marvin arătă spre o ușă:

— Asta duce în interiorul vilei. Nu folosești ușa asta decât dacă se aprinde vreunul din becurile roșii. Dacă se aprinde, apuci un pistol mitralieră și alergi la baza scărilor interioare care duc la dormitoare. Stai acolo așa încât nimeni să nu poată urca la apartamentul Ginei — asta e fiica. Când se aprinde un bec roșu pe panou se aprinde simultan un bec și la curcani și în câteva minute curcanii vin grămadă.

— Și dobermanii îi fac bucățele!

— Câinii sunt foarte bine dresați. Dacă nu l-au făcut deja bucățele pe vreun inconștient vor primi un semnal automat. Pe panou se aprinde un alt bec roșu. care semnalizează declanșarea unui fluier în ultrasunete pe care numai câini îl aud și când îl aud sunt dresați să meargă imediat la țarcul lor. O celulă fotoelectrică îi numără și când au intrat toți poarta cotețului se închide automat. În cel mult cinci minute ai să-i ai pe curcani în poală și bineînțeles că și eu am să fiu prin zonă.

Frost dădu copleșit din cap:

— Se pare că am să-mi câştig ușor bucata de pâine.

— Așa ți se pare? Șmecheria este să fii tot timpul pe fază și să nu lași javra cea bătrână să-ți înfigă un cuțit în spate. Dar nu te îmbăta cu apă rece: nu este de loc ușor să rămâi pe fază o noapte întreagă când nu ai nimic de făcut.

Frost dădu din umeri:

— Am avut și slujbe mai rele. Apropo de slujbe, și ție tot Solomon ți-a aranjat postul aici?

Marvin negă dând din cap:

— Eu nu dau zece la sută unui șmecher uns cu toate alifiile. Am fost polițist cincisprezece ani. Eu și soția mea ne-am separat.

Bău din cutie și se strâmbă:

— Cred că ne-am căsătorit prea tineri. De unul singur nu mi s-a părut de loc amuzant să-mi împart viața între cariera de polițist și o garsonieră închiriată. M-am dus să vorbesc cu Tom Lepski, un bun prieten de-al meu. Este șeful detectivilor de la cotețul curcanilor. După o vreme mi-a spus că s-a ivit o posibilitate ca paznic la vila lui Grandi. Am dat proba cu javra cea bătrână și am primit slujba; i-am aranjat și lui Joe Davis, un prieten de-al meu, să fie al doilea paznic. Eu primesc opt sute pe lună. Am o căsuță aici unde să-mi petrec timpul liber și un japonez care să aibă grijă de mine. Toate mesele, și mâncarea e bună, sunt gratuite.

Zâmbi încântat:

— Cât timp durează este perfect.

Frost își spuse că Marvin nu face parte din categoria băieților care vor să facă banu' repede.

Terminară băutura după care Marvin se sculă în picioare:

— Hai să-ți arăt căsuța ta.

Frost îl urmă. Trecură în spatele vilei, pe lângă o piscină mare dotată cu o trambulină, cu fotolii de plajă pe margine și cu un bar amenajat într-o cabană de lemn.

La bar se afla un japonez scund, îmbrăcat într-o haină albă, care ștergea niște pahare. Se uită la Frost după care făcu o plecăciune.

— El este Suka. El are grijă să mâncăm bine, spuse Marvin fără să se oprească.

O luă pe o potecă îngustă și nu merseră mult și auziră lătrături puternice care-ți dădeau fiori pe spate. Într-un țarc din plasă de sârmă, mascat de tufișuri înalte, Frost zări patru dobermanii uriași. Căinii lătrau la el și se repezeau încontinuu, lovindu-se de plasa de sârmă.

— Gura! se răsti Marvin la ei și căinii tăcură imediat fără a-l scăpa însă din ochi pe Frost.

— Stai departe de ei, spuse Marvin. Sunt ucigași.

Frost îl crezu pe cuvânt.

După ce se îndepărtară de câini ajunseră la două căsuțe.

— Asta este a ta iar cea de alături este a mea.

Marvin deschise ușa și intrară într-o sufragerie mare, mobilată confortabil, plus un televizor și o combină stereo. În căsuța mai era un dormitor mare, o baie și o chichinetă.

— Ei ce zici? Drăguț, nu-i așa?

Frost privi de jur împrejur. Era mai mult decât drăguț, era lux.

— Un singur lucru să nu uiți, spuse Marvin cu o expresie serioasă pe chip. Fără femeii aici, chiar dacă ai putea să strecorei una, ceea ce precis nu poți.

Frost aprobă dând din cap, încă prea impresionat de luxul căsuței.

— N-am să uit.

— Când ești în schimbul de zi, adică săptămâna viitoare și pe urmă din două în două săptămâni, termini treaba la ora opt seara și după aceea faci ce vrei dar trebuie să fii înapoi până la ora două dimineața când încep orele de risc maxim. Oricum, ia-ți o rezervă de timp și vino mai devreme în caz că javra cea bătrână controlează.

— Și cu transportul?

— Avem o mașină T.R.7. O folosim cu schimbul.

— Deci mă întorc acasă târziu în noapte și mă las ronțait de câini? Marvin zâmbi.

— Nici o problemă. Ține geamurile închise și condu direct la garaj. Ușa de la garaj este automată. Căinii au să latre la mașină dar au fost dresați să nu intre în garaj. După ce închizi ușa garajului cu telecomanda cobori din mașină. Garajul este legat prin coridoare de ambele căsuțe.

— V-ați gândit la toate.

— Așa s-ar zice.

Marvin își dădu pălăria pe spate și adăugă:

— Ei bine, Mike, ar fi mai bine să te duci la magazin să-ți iei uniforma și după aceea la curcani pentru permisul de port armă. Magazinul Harris de pe Trueman Avenue are și un atelier pentru retușuri așa că o să rezolvi repede. Întoarce-te pe la ora șapte seara. O să servim cina împreună în camera de gardă. Nu o să te plângi de mâncare, te asigur. Mănânci ce ți se dă dar este întotdeauna foarte gustoasă. Cred că asta este tot. Mă duc înapoi la treabă. Ne vedem diseară.

Se întoarse pe călcâie și ieși.

Frost merse cu VW-ul la magazinul de confecții și ieși de acolo cu trei uniforme și o pălărie model australian. Se duse la secția de poliție și-și luă permisul de port armă. După aceea merse la Sea Motel și cu durere în inimă, pentru că nu o mai făcuse de mult, plăti pentru cazare și VW. Comandă apoi un taxi care îl duse la vila lui Grandi.

Se simțea relaxat și mulțumit. Se gândi la Marcia. Îi făcuse un mare bine. La șase sute pe săptămână și toate cheltuielile acoperite, dacă era să o spună pe bune, dăduse lovitura.

„*Dă Doamne să țină cât mai mult*” își spuse tolănit pe bancheta din spate a taxiului în timpul călătoriei de întoarcere. „*M-am suit în trenul spre paradis*”.

Trenul spre paradis?

Urma să afle curând cât de tare se înșela.

Dacă ar fi avut globul de cristal, care ghicește viitorul, și ar fi privit la ce urma să i se întâmple nu ar mai fi așteptat primul avion ci, pur și simplu, ar fi fugit din Paradise City mâncând pământul.

CAPITOLUL 2

Frost își privi ceasul brățară. Se făcuse 01:15 dimineața. Căscă, se frecă la ochi și căscă din nou. Își spuse că ar fi trebuit să se bage în scutece mai devreme noaptea trecută în loc să stea pe plajă până la mijlocul nopții; mai avea șapte ore până să vină Marvin să-l schimbe. Greșise că mâncase cina, excelentă, dar care îi căzuse greu la stomac, formată din mușchi de vită tăiat în felii subțiri și înecat într-un sos de vin. Poate că nu ar fi trebuit să bea trei cutii cu bere.

Cele patru monitoare color aveau un efect soporific. Imaginile se schimbau automat la intervale regulate arătând mereu alte părți ale insulei, în cea mai mare parte frunziș des. Din când în când zărea și câte un câine dar în cea mai mare parte nu era decât verde, verde de la peluză, verde de la pomi. Simți că îi cade capul în piept și sări în picioare.

„Dacă vrei să-ți păstrezi slujba nu adormi!”

Ei bine, fusese avertizat. Cu mare efort se convinse să trebuie să facă câțiva pași prin cameră. Își spuse că ar fi mai bine să nu se mai așeze în fotoliu dar se strâmbă la ideea de a tropăi prin cameră următoarele șapte ore.

Se opri în fața aparatului de aer condiționat și inspiră adânc de câteva ori. După aceea dădu aparatul la maxim. Valul puternic de aer foarte rece care îl izbi drept în față îi limpezi creierul.

Continuă să inspire aerul înghețat până când fu sigur că toate simțurile îi revin la normal.

Lăsă aparatul de aer condiționat la capacitate maximă și merse la raftul cu arme. Luă una din puștile de asalt și-i controlă încărcătorul. Nu numai că era plin dar arma avea glonț pe țevă pentru

folosire instantanee. În timp ce cântărea arma în mâinile sale uriașe auzul său, antrenat îndelung în lupta de junglă, sesiză un zgomot slab.

Se întoarse brusc spre ușa care ducea în interiorul vilei, de unde provenea zgomotul, și văzu mânerul clanței care se rotea ușor.

Brusc în stare de alarmă maximă se mișcă repede și silențios spre unul din fotoliile mari din fața monitoarelor și a panoului de alarmă, se lăsă într-un genunchi și aținti arma spre ușă având corpul pe jumătate ascuns de fotoliu.

Ușa se deschise fără zgomot.

— Stai unde ești sau îți bag plumb în creier! lătră Frost cu vocea lui de polițist.

Urmă o pauză după care o voce spuse:

— Sunt Amando.

Frost rânji. Javra cea bătrână aproape că îl prinsese moțând.

— Deschide încet ușa cu piciorul dar rămâi în prag! strigă cu aceeași voce dură.

Ușa se deschise încetișor. În prag stătea un om slab, de înălțime medie, îmbrăcat într-un halat alb, cu un șal roșu-sângerieu și pantaloni albastru închis.

Frenzi Amado avea în jur de cincizeci de ani. Fața era descărnată și era parțial acoperită de părul lung, des, de culoarea nisipului. Pielea de culoarea pergamentului era întinsă, fără nici un rid pe trăsături simetrice, frunte înaltă, ochi albastru închis, nas lung și ascuțit, o gură aproape fără buze și bărbie agresivă. Frost își spuse că nu văzuse niciodată o față arătând mai amenințătoare: i se părea că tipul vine direct dintr-un film horror.

Frost coborî cu mișcări încete arma și se ridică în picioare. Își reaminti că dacă dorea să-și păstreze slujba trebuia să-și joace corect cărțile.

— Îmi pare rău pentru primire, domnule, spuse, dar îmi permiteți să vă rog să nu vă jucați cu mine? Sunt aici pentru a vă proteja pe dumneavoastră și pe domnișoara Grandi.

Amanado îl privi în tăcere lung timp. Ochii lui îi sugerau lui Frost ochii de cobră: imobili, strălucitori și mortali. După aceea intră în cameră.

— Ești Frost?

Vocea era șoptită și ușor găjăită.

— Da, domnule.

— Se pare că ești pe fază. De fapt pentru asta și ești plătit. Pe viitor nu trebuie să fii așa de dramatic. Numai eu folosesc ușa aceasta..., și nimeni altcineva. Înțelegi?

Frost culcă arma pe brațele fotoliului.

— Reacționez la zgomote, domnule. Așa am fost antrenat. Pe viitor am să țin minte că poate doriți să mă controlați și nu am să trag.

— L-am găsit dormind pe cel căruia i-ai luat locul.

— Atunci mi se pare foarte normal să doriți să mă controlați, domnule.

Amando se chiorî la Frost având în ochi o privire suspicioasă.

— Ai primit referințe bune. Acesta este, bineînțeles primul tău serviciu de noapte.

Buzele i se strâmbară într-un răs perfid.

— Recruți noi, parcă așa se spune. Rămâi vigilant, Frost. Din când în când am să te controlez, așa cum îl controlez și pe Marvin.

După care se răsuci și ieși din cameră închizând silențios ușa.

Frost expiră cu zgomot. Dacă puiul acesta de cătea venea cu trei minute mai repede l-ar fi prins picotind. Luă arma și o duse înapoi la raft. Acum chiar că îi dispăruse orice urmă de somn.

Deci asta era javra cea bătrână. Înțelegea acum de ce Marvin spusese că javra cea bătrână strică tot farmecul.

Se trânti într-un fotoliu și privi pe unul din monitoare cum un câine ridica laba lângă un copac

Se gândi la nopțile care îl așteptau, stând în fotoliu, zgâindu-se la monitoare, așteptându-se în orice moment ca ușa din spatele lui să se deschidă fără zgomot și se strâmbă. Se gândi că, până la urmă, s-ar putea să nu câștige chiar așa de ușor cele șase sute de dolari pe săptămână plus cheltuielile.

După un timp începu să se gândească la Marcia Goolden. O revăzu așa cum stătea lângă el în barul slab luminat: blondă, cu ochii albaștri, frumoasă.

„*Ne vedem în Paradise City. Noi doi ne-am putea distra de minune*”.

Vorbise, oare, serios?

Simți că se excită. Se uită la ceasul brățară. Se făcuse 01:20.

Ea era pasăre de noapte.

Pe măsuta telefonului era și o carte de telefon. Îi trebui mai puțin de un minut pentru a găsi numărul de la hotelul Spanish Bay.

— Dați-mi recepția, îi ceru centralistei.

După o scurtă pauză o voce politicoasă, aproape șoptită spuse:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Domnișoara Goolden a sosit?

O nouă pauză.

— Da, domnule.

— Fă-mi legătura.

Pauză.

— Cine o caută, vă rog?

Frost ezită. O să-și aducă oare aminte de el? Se gândi câteva clipe după care își spuse „*În definitiv ce am de pierdut?*” Așa că îi răspunse recepționarului:

— Mike Frost.

— Vreți vă rog să așteptați o clipă, domnule Frost? S-ar putea ca domnișoara Goolden să nu răspundă.

Frost așteptă, conștient că respiră din greu, conștient că mâna care ținea receptorul era transpirată.

După aceea auzi vocea ei joasă, senzuală.

— Bună, iubitele. Deci mi-ai ascultat sfatul.

Frost inhală puternic. Experiența îi spunea că stopul este pe verde.

— Bună, păpușico! M-a obsedat chipul tău din chiar momentul în care ne-am despărțit.

Ea râse din gât.

— Chiar așa? Ai fost la Joe?

— Am fost. Sunt din nou pe linia de plutire, mulțumită ție. Când te văd, păpușico?

— Joe ți-a aranjat ceva?

— Exact. Când te văd, ca să-ți spun mulțumesc?

Râse din nou.

— Și cum spui tu mulțumesc, Mike?

— Ai răbdare și ai să vezi. Dă-mi numai ocazia să te văd. Când?

— Omule! Da' pari nerăbdător!

Și râse din nou iar Frost simți că îl furnică peste tot.

— Și eu sunt nerăbdătoare. Vino aici mâine la prânz. Știi cât e ceasul, nebunule? Mă băgasem în pat.

— Îți doresc să visezi că împărțim patul.

Râse și, fără să mai spună nimic, îi închise telefonul.

Frost puse încet receptorul jos. Perspectiva pentru mâine părea promițătoare.

Se tolăni mai adânc în fotoliu și așteptă nerăbdător momentul în care Marvin urma să preia schimbul.

Portarul de la hotelul Spanish Bay, un uriaș de culoare, arătând minunat într-o tunică de culoare albastru deschis, purtând pantaloni albi și un joben negru, avansă plin de importanță în timp ce Frost frâna în fața intrării.

Portarul își scoase jobenul și-l privi pe Frost, ridicând din sprâncene:

— Să mă ocup de mașină, domnule?

În aceeași clipă Frost o zări pe Marcia Goolden coborând vioaie scările hotelului.

— Nu. Am venit să iau pe cineva, spuse coborând din mașină pentru a o întâmpina pe Marcia.

„*Arată senzațional*” își spuse Frost. Purta pantaloni albi și un fel de tunică roșie care abia reușea să țină în frâu sânii grei. Părul auriu îi cădea valuri – valuri până la umerii puternic bronzăți.

— Salut, Mike! exclamă în timp ce portarul își scotea din nou jobenul și făcea o plecăciune către ea. Conduc eu, adăugă și, înainte ca Frost să poată reacționa, se și strecură la volan. Mergem la o văgăună care este mai greu de găsit, continuă în timp ce Frost se urca pe locul mortului.

Țâșni ca o săgeată pe scurta alee a hotelului după care frână brutal la ieșirea pe bulevard. Nu dădu prioritate la nimeni și se băgă în trafic apăsând din nou pedala până la fund.

— E formidabil, spuse. Sunt așa de mulțumită că Joe ți-a rezolvat problema.

— N-ar fi făcut-o dacă nu interveniai tu.

Marcia râse.

— Ți-a făcut probleme căteaua aia „spanioloaică”? Nici nu mă mir.

Pendulă de pe o bandă pe alta fără să se asigure de loc, mergând cu mult peste viteza legală și peste viteza impusă de traficul aglomerat. În câteva rânduri Frost pur și simplu închise ochii. De două ori scăpară la un fir de păr de ciocnire dar Marcia le făcu de fiecare dată semn cu mâna veselă celorlalți șoferi rămași cu fața împietrită.

— E amanta lui Joe dar el este atât de ocupat să facă bani încât nu o satură și asta o afectează.

Ieși de pe autostradă reușind, nu se știe cum, să nu răstoarne mașina și accelerează pe un drum neasfaltat și prăfuit. Din fericire drumul acesta nu era lung și se termina brusc într-o parcare mare, asfaltată, curată, aflată în fața unei clădiri cu două etaje. Clădirea era foarte bine întreținută și avea la intrare o copertină în dungi albastru închis și galben auriu. Pe acoperiș era o firmă mare pe care scria: THE ACE OF SPADES.

Localul avea și o terasă pe care erau așezate mese sub umbrele de soare iar chelneri îmbrăcați imaculat în pantaloni negri și haine roșii serveau băuturi.

— Aici este locul meu de muncă, îi spuse ea în timp ce parca mașina pe locul special amenajat. Putem să mâncăm bine aici după care tot ce trebuie să faci este să spui mulțumesc, completă privindu-l cu ochi șagalnici.

În timp ce intrau în restaurant șeful de sală, un tip gras, făcu o plecăciune adâncă în fața Marciei. Ochii lui negri îl măsurară atent pe Frost după care se hotărî să dea ușor din cap către el.

Ținând mâna dreaptă întinsă în față ca pentru a-i proteja de vreun pericol, de altfel inexistent, îi conduse pe culoarul dintre mese. Frost privi în jur în timp ce mergea în spatele soldurilor un-

duitoare ale Marciei „*Ca lumea cârciuma*” gândi el. În mijlocul sălii uriașe era o fântână arteziană luminată de becuri ce-și schimbau mereu culoarea. În mijlocul bazinului mare în care pica apa se afla o insulă mică pe care se afla un pian de concert mare. Un pianist negru, clădit solid, cânta impecabil, în surdină, melodii lente. Frost privi și la oamenii aflați la mese: grași sau slabi, toți bronzăți, toți în șorturi și tricouri: femeile erau în bikini sau în tricouri și fuste scurte, bărbații, cu pieptul păros purtau în majoritate numai șorturi. Câțiva ridicară leneș mâna în semn de salut în timp ce Marcia avansa spre o masă aflată departe de bazin. Ea le răspunse fluturând mâna dar fără să se oprească din undulatul șoldurilor. Odată ajunsă la masă se așează într-un fotoliu albastru cu galben. Frost, foarte stânjenit de opulența localului, se lăsă să cadă într-un fotoliu de lângă ea.

Șeful de sală pocni din degete și imediat apăru chelnerul responsabil cu vinurile.

„*Cât dracu' o să mă coste distracția asta?*” se gândi Frost pipăindu-și involuntar portofelul.

— Gin sau whisky? îl întrebă Marcia..

— Ce iei și tu, îi răspunse Frost.

— Gin Martini, spuse Marcia zâmbindu-i chelnerului responsabil cu băuturile. Ca de obicei, Freddy.

Chelnerul făcu o plecăciune și se îndepărtă.

— Relaxează-te scumpule, spuse Marcia punându-i o mână răcoroasă pe încheietură. Spelunca asta este proprietatea mea. Totul este gratis.

Frost se holbă la ea.

— E proprietatea ta? Glumești, nu-i așa?

Ea chicoti:

— Ei bine nu glumesc..., dar este o poveste întreagă Hai să mâncăm mai întâi! Mor de foame

Îl bătu pe încheietura mâinii:

— Lasă-mă pe mine să comand, iubițel. Eu controlez în fiecare dimineață meniul. Okay?

— Da, bineînțeles. Dar chiar vorbești serios când...?

Ea îi făcu semn șefului de sală care aștepta la o distanță convenabilă de masa lor.

— Gaston, adu-ne salată de fructe de mare, rață în sosul acela special de coniac și cireșe, și cafea.

Se întoarse spre Frost.

— Cum ți se pare? Dacă nu-ți place rața poți să comanzi orice altceva.

Frost spuse că-i place rața.

Șeful de sală se îndepărtă.

— Și chiar vorbești serios că restaurantul acesta este proprietatea ta? insistă Frost privind plin de invidie de jur împrejur.

Ea aprobă dând din cap după care sorbi din băutură și se lăsă leneș pe spate.

— Ți-am spus că este o întreagă istorie, iubițel. Acum trei ani lucram în Miami. Închiriasem o garsonieră la etajul doi al unui bloc aflat pe o stradă foarte liniștită. O duceam binișor pentru că scoteam cam două miare pe săptămână. Într-o noapte, când mă întorceam de la lucru, m-a agățat un tip ciudat în apropierea casei mele.

Râse din gât:

— Era un tip de-a dreptul sonat. Mi-a spus că o să vină în fața blocului meu în fiecare duminică dimineața la ora nouă. Tot ce dorea de la mine era ca eu să apar la fereastră și să-i fac semn cu mâna să se care. Asta e tot ce vroia. Pentru asta urma să îmi lase de fiecare dată în cutia poștală câte cinci sute de dolari. Cu cât îl lăsam să aștepte mai mult înainte de a-i face semn să se care cu atât îi plăcea mai mult. Treaba asta a durat optsprezece luni. Îmi venea să mor că trebuia să mă scol la o oră așa de matinală dar mălaiul era bun. Și într-o duminică nu a mai apărut. Îți dai seama că după atâta timp am simțit lipsa mălaiului. După care mi-a scris un avocat: clientul lui crăpase și-mi lăsase moștenire cârciuma asta. Ei bine, îți vine să crezi așa ceva?

— Vrei să spui că gagiul ți-a lăsat moștenire de-adevăratelea tot cotețul acesta de lux? Că te-a trecut în testamentul lui?

Marcia aprobă dând din cap.

Privind de jur împrejur în restaurantul luxos Frost simți că îl apucă din nou invidia.

— Am momente când îmi doresc să mă fi născut femeie, spuse.

Sosiră aperitivele și începură să mănânce.

— Tu..., să te fi născut femeie? Nu te amăgi singur iubițel. O fată trebuie să încaseze o groază înainte de a reuși o carieră de succes. Fetele primesc totdeauna partea mânjită cu rahat a vieții.

Se strâmbă:

— Okay, am avut noroc dar am muncit pentru a-mi căpăta porția de noroc. Am acum douăzeci și cinci de ani. Am de gând ca peste cinci ani să mă retrag. Sunt proprietara acestui restaurant. Acum învăț cum se conduce o asemenea afacere. După aceea...

Făcu o pauză și oftă lung.

— Gata cu toți bărbații sonați..., gata cu boșorogii perversi. Gata cu frica de a nu mă îmbolnăvi sau cu groaza de a primi un cuțit în burtă.

Îl privi lung cu o privire foarte serioasă:

— Să nu-ți mai dorești niciodată să te fi născut femeie!

Frost se gândi la ceea ce îi spusese dar nu era convins. Să fii proprietara unui asemenea local! Nu reușea să scape de sentimentul de invidie.

— Acum vorbește-mi despre tine, spuse Marcia.

„*Șase sute pe săptămână*”, se gândi amărât, „*și curva asta cred că scoate mii*”.

Mâncă. Fructele de mare erau excelente dar invidia îi uscăse gura.

Chelnerul cu băuturile aduse o sticlă de Chablis foarte bine răcită și, după ce turnă, se îndepărtă.

— Ei bine, nu sunt prea multe lucruri de spus. Am căpătat o slujbă de paznic al fetei unui mare mahăr.

— Mare mahăr? Cine?

— Carlo Grandi. Am auzit că-i mare zmeu în Italia. Îi e frică să nu-i fie săltată fiica.

— Carlo Grandi?

Vocea ei urcă un ton.

— Un mare mahăr? Iubițel dar el este cel mai mare mahăr din Italia. Chiar vorbești serios că Joe ți-a aranjat să lucrezi pentru Grandi?

— Da, da' ce-i așa de nemaipomenit? Okay, Grandi și-a închiriat un viloi și se vede că are bani dar slujba mea nu face decât șase sute de dolari pe săptămână.

Marcia duse la gură o furculiță plină.

— Dar ai o slujbă, iubițel!

— Serios? Șase sute amărâte. Cred că tu scoți mii.

Ea îl privi gânditoare.

— Și ce este rău să scoți șase sute?

— Am și eu ambițiile mele, îi răspunse Frost.

Mâncară o vreme în tăcere după care el continuă:

— Vreau să trăiesc ca javrele astea, spuse făcând un gest larg spre clienții din restaurant. Vreau banul adevărat nu șase sute amărâte.

— Cine nu vrea?, spuse ea terminând salata de fructe de mare și lăsându-se de speteaza scaunului. Dar gândește-te puțin, iubițel. Ai pus piciorul în prag. Ai început cu dreptul. Spune-mi ceva despre slujbă. Ce faci de fapt?

Frost îi poveste. Încă mai povestea când sosi rața.

— Și ai întâlnit-o pe fata lui Grandi?, îl întrebă Marcia atacând friptura.

— Nu încă. Marvin îmi spune că are jar în chiloți, rânji Frost. Asta e o chestie de care m-aș putea ocupa.

— Nu atâta timp cât Amando se învârte prin zonă.

Frost o privi uluit.

— De unde știi tu de Amando?

— Iubițel, eu îi știu pe toți din zonă. E meseria mea. Javra asta bătrână este clientul meu. În prima sâmbătă a fiecărei luni.

Marcia se strâmbă:

— E ca un pește mort. Strict numai mișcarea de du-te vino; nimic amuzant. Strict descărcare..., dar plătește bine.

— Parc-ar veni direct dintr-un film de groază.

— Exact asta sugerează.

Ea îi zâmbi galeș:

— Și celălalt paznic? Te împaci cu el?

Frost dădu din umeri.

— Nu știi încă Sunt prea nou acolo. Din câte îmi dau eu seama este un fost polițist care a rămas polițist pe dinăuntru; un tip fără ambiții.

Mâncă după care spuse:

— Delicioasă rața.

— Toată mâncarea aici este fantastică.

Făcu o pauză pentru a-l privi din nou, foarte serios:

— Iubițel, n-ar trebuie să te plângi. Să stai într-un scaun supraveghind niște televizoare, să primești gratis casă și masă, ei bine, nu prea văd ce motiv ai să te plângi.

— Am planuri mari. Mă uit împrejur și văd că și tu și toțiăștia de aici sunteți doldora de bani. Grandi! O jigodie plină de bani! Mor când mă gândesc că o jigodie poate avea atâta bănet.

— A muncit pentru ei, iubițel. Și eu am muncit pentru ceea ce am căpătat. Nu poți să primești dacă nu dai. Dacă vrei banul cel adevărat ar trebui să începi să te gândești ce poți tu să dai în schimb.

Frost se strâmbă la ea și-i vorbește batjocoritor:

— Parcă ai fi taică-meu. Asta era și teoria lui: numai cine muncește capătă o bucată de pâine. A muncit ca un tâmpit până s-a deșelat, câte paisprezece ore pe zi, dar nu a reușit niciodată să-și tragă felia de cozonac.

Frost își încleștă pumnii, furios la amintirea trecutului.

— Tatăl meu! Reprezentarea tipică a omului cu minte de bibilică. Nu-mi servi mie vrăjeala asta cu „*trebuie să muncești ca să ai*”. Asta este pentru oameni ca taică-meu.

Chelnerul veni și ceru permisiunea să debaraseze masa. Frost se lăsă pe speteaza fotoliului și privi la interiorul luxos. Asta era ce-și dorea! Acesta trebuia să fie decorul lui pentru viitor. Dar numai dacă reușea să găsească rețeta pentru a obține banul repede. Mintea lui enumeră lucrurile pe care și le dorea: o vilă ca a lui Grandi, o șalupă mare cu motor, un Lamborghini, să fie suficient să pocnească din degete pentru ca un pluton de păpușici să cadă pe spate și să aibă buzunarele pline cu bani de cheltuială.

Fu servită și cafeaua.

Frost era atât de absorbit de visele lui de bunăstare încât nu sesiză că Marcia îl studia foarte atent.

— Un bănuț pentru gândurile tale.

Frost rânji vicios:

— Restaurantul acesta? Toți nemernicii ăștia plini de bani? Ce n-aș face să fiu unul de-al lor!

— Ți-am spus, iubițel: acesta este orașul unde se face banul iute. De-abia ai sosit. Ai răbdare.

Își împinse în spate fotoliul.

— Trebuie să dau un telefon, spuse, și înainte ca el să se poată scula în picioare, era deja departe pe culoarul dintre mese, salutând din mers persoane aflate la masă care îi răspundeau dând alene din mâini, multe din mâini ținând trabucuri groase.

Apăru din nou chelnerul cu băuturile.

— Un coniac, domnule?

— Du-te și te cacă, îi spuse scrâșnit Frost.

Se simțea atât de frustrat încât îi venea să se ridice și să iasă din încăpea asta luxoasă, plină de bogătani, dar reuși să se domine. Venise aici cu un scop anume: să-și tragă la pat blonda asta, tipa asta senzațională.

Tocmai termina cafeaua când Marcia se întoarse la masă.

— Hai acum să mergem sus să-ți arăt cuibușorul meu, îi spuse, iar Frost văzu, privind în sus la ea, dorința fierbinte din ochii verde închis.

Nu avea de unde să știe, în timp ce se ridica, simțind în tot corpul un curent electric care îi făcea carnea să vibreze, că măsuta intimă, așezată atât de discret într-un colț al restaurantului, era prevăzută cu un microfon și că toate cuvintele care se spusese acolo erau acum înregistrate pe bandă.

*
* *

Unirea lor explozivă se sfârșise.

Frost stătea întins pe spate în patul uriaș uitându-se la imaginea reflectată de oglinda montată pe tavan. Nu-și privise

niciodată trupul sub acest unghi. Masculul din el fu foarte mândru de ceea ce se vedea în oglindă: mușchii puternici, corpul suplu și bronzat, picioarele lungi și chipul frumos. Avusese în trecut nenumărate femei dar, în afara unei stewardese de culoare pe care și-o amintea încă cu poftă, nu-și putea aduce aminte de vreo altă femeie atât de expertă, atât de tehnică, atât de copleșitoare, ca Marcia.

Era bineînțeles o profesionistă. Cunoștea toate trucurile și, dacă nu cumva se autoamăgea, era sigur că reușise să o domine. Dar oare o dominase într-adevăr? Fiind un tip cinic și totdeauna suspicios în ceea ce privește femeile își spuse că s-ar putea ca ea să nu fi făcut altceva decât să-și joace rolul.

Ascultă zgomotul făcut de duș în baie, care străbătea prin ușă, după care privi la ceasul brățară. Se făcuse ora 16:15. Mai avea în față câteva ore de omorât înainte de a se prezenta pentru o nouă corvoadă de noapte la vila lui Grandi.

Se sprijini mai bine în perne și privi de jur împrejur la camera care se afla chiar deasupra restaurantului. Își spuse că era probabil insonorizată pentru că nu răzbătea nici un zgomot de dedesubt. La dreapta lui era o fereastră mare care privea la piscină și la grădina plină de culori. Marcia îi spusese că geamul este unidirecțional. Putea să stea gol în fața ferestrei, privind afară, fără ca cineva să-l poată zări.

Camera mare sugera din plin luxul și bunăstarea. Covorul alb, gros, instalația de aer condiționat silențioasă, oglinzile montate pe toți pereții și pe tavan, barul foarte bine garnisit, muzica dulce care susura din difuzoare ascunse și restul mărunțișurilor creau un cuibușor luxos pentru bărbații care își puteau permite să plătească din portofele pline. Frost își dorea și el un asemenea portofel.

Marcia ieși din baie. Era goală. Frost simți din nou că se sufocă. „*Ai la ce să te zgâiești!*” își spuse el, simțind că dorința îi revenea, în timp ce-și punea tălpile pe covorul alb.

— Iubițel, trebuie să pleci acum, îi spuse Marcia trăgându-și niște chiloței numai dantelă. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Okay, spuse Frost cu regret și se ridică în picioare.

Ea își puse pantaloni și un tricou. În timp ce-și pieptăna cu o perie părul blond, mătăsos, spuse:

— Mike, du-te la piscină. Vreau să te distrezi ca lumea.

Îi zâmbi, adăugând:

— Am de gând să am grijă de tine, iubițel.

Întinse mâna spre poșetă și scoase dinăuntru ceea ce părea a fi un dreptunghi de plastic.

— Ține asta, iubițel.

Frost luă dreptunghiul de plastic și-l privi suspicios:

— Ce este asta?

— Te învârti pe aici, iubițel, și totul este pentru tine gratis. Este o legitimație de membru, în afară de faptul că ție nu ți se întocmește notă de plată.

— Ce dracu' înseamnă asta? Întrebă Frost pe un ton agresiv. Eu plătesc pentru ceea ce consum, adăugă, fără să lase totuși din mână legitimația, remarcând că are numele lui imprimat pe verso.

— Consumația se scade din profitul imposabil, îi explică Marcia. Nu ești singurul posesor de astfel de legitimații. Cum altfel crezi că aș putea să mă descurc cu o afacere la scara asta fără să am probleme? Ia-o și nu te enerva. Eu fac ceva pentru tine, tu faci ceva pentru mine..., și mâna ei coborî spre pântecul lui pentru o clipă scurtă după care se întoarce la oglindă și îi zâmbi în ea.

Frost zâmbi și el. Se uită din nou la legitimație.

— Și chiar vorbești serios că bucățica asta de plastic are grijă de toată consumația mea?

— Da, vorbesc foarte serios. Pune-ți țealele pe tine, Mike, și cară-te dracului de aici!

Vocea ei devenise dură.

— Du-te jos și distrează-te. Eu am treabă!

— Mda..., bineînțeles.

Se îmbracă iute.

— Vrei să spui că pot să mă duc jos și să mă comport ca oricare de javrele alea bogate?

Ea râse.

— Exact asta vreau să spun. Ne vedem mâine. Trebuie să repetăm chestia care am făcut-o astăzi. La aceeași oră, la hotelul Spanish Bay, okay?

Frost o ridică în picioare și o îmbrățișă:

— Bineînțeles că este okay.

Coborî scările și merse la terenul vast care înconjura piscina ținând strâns în mână legitimația.

Marcia rămase în prag, privindu-l până ce el dispăru, după care închise ușa, o încuie și se rezemă de ea respirând adânc.

Una din oglinzile care tapetau peretele din fața ei se dădu în liniște deoparte și în cameră intră un bărbat. Bărbatul era unchiul Marciei, singura ființă de pe lume care o înspăimânta și de care îi era groaznic de frică. Numele bărbatului era Lu Silk. De profesie era asasin, punându-și serviciile la dispoziția celui care plătea mai mult. Dacă știai pe cineva care să te prezinte lui Silk și dacă erai suficient de bogat, orice persoană care te sâcăia, care încerca să te stoarcă de bani sau care își făcea de cap cu soția infidelă murea la scurt timp după ce Silk prelua cazul. Silk era un profesionist. Nu avea niciodată remușcări pentru asasinatele comise.

Arăta sinistru: o față îngustă, dreaptă, tăiată parcă în stâncă, cu un ochi de sticlă și o cicatrice alba care mergea aproape vertical pe obrazul stâng. Marciei îi era cel mai mult frică de ochiul de sticlă. Ori de câte ori îi vorbea, Marcia se uita la ochiul de sticlă și niciodată la ochiul bun.

Silk avea în jur de patruzeci și cinci de ani, era înalt, slab și îmbrăcat într-o cămașă albă și pantalon negri. Părul negru, ușor înspicat, începea să se rărească. La încheietura mâinii stângi purta o brățară groasă de aur cu diamante; la încheietura mâinii drepte purta un ceas electronic cu brățara și cadranul negre.

În ultimii doi ani Silk lucrase exclusiv pentru Herman Radnitz care era probabil cel mai pervers și mai puternic om în spatele scenei politice. Silk primea un salariu de patru mii de dolari pe lună. În momentul în care era anunțat trebuia să fie imediat disponibil pentru a șterge de pe suprafața pământului orice belea care îl sâcăia pe Radnitz. Imediat ce asasinatul era comis, la cel mai înalt standard al profesiei, contul lui Silk din Elveția se mărea cu o sumă importantă. Acest aranjament îi convenise lui Silk de minune dar în ultimele două luni șomase. Radnitz era la Pekin și de acolo urma să plece la New Delhi. Îi comunicase lui Silk să-și ia o vacanță.

Silk era îngrijorat din cauza acestei vacanțe pe termen nelimitat. Era un mare cheltuitor și un cartofo agresiv dar lipsit total

de noroc. Începuse să se gândească foarte serios cum ar putea să o rupă cu Radnitz. Avea impresia că Radnitz urma să-i folosească din ce în ce mai puțin talentele de killer. „*Sosise timpul*”, își spunea Silk, „*să mă ocup puțin și de viitorul meu*”.

Avea o convenție cu Marcia: ori de câte ori ea servea prânzul sau cina cu un client trebuia să-i dea lui Silk o casetă cu înregistrarea discuției. În ultimele săptămâni primise mai multe casete care îi dăduseră subiect de gândire. Avea o minte brici și detectase câteva posibilități: o șansă pentru un șantaj, o variantă de a obține un profit rapid prin speculații la bursă, o ocazie de a stoarce niște bani de la un industriaș..., dar, după o analiză mai adâncă, ajunsese la concluzia că riscul era mult prea mare pentru câștigul pe care l-ar fi putut obține. Își repeta mereu că, mai devreme sau mai târziu, se va ivi ceva cu adevărat important. Aștepta plin de răbdare „Șansa cea Mare” care urma să-i asigure viitorul pentru restul zilelor: nu-l mai interesa acum decât „Marele Tun”.

Ascultând conversația dintre Marcia și Frost își pocnise palmele încântat. Începea oare să miroasă a „Marele Tun”?

Încă din clipa în care Carlo Grandi închiriasse vila de pe insulă pentru a o transforma într-o fortăreață pentru fiica lui Silk luase în considerație posibilitatea de a răpi fata. Știa că prima de răscum-părare urma să fie enormă. Era ferm convins că Grandi ar fi plătit fără să ezite douăzeci de milioane de dolari, cel puțin, pentru a-și primi fata înapoi.

Foarte grăbit pentru a pune mâna pe atâta milioane Silk discuta diferite variante cu doi oameni care lucrau pentru el și care erau de asemenea pe statul de plată al lui Radnitz.

Acești doi oameni, Mitch Goble și Ross Umney, erau experți de mare clasă în organizarea unei operații. Silk le ceruse să se uite atent la ograda lui Grandi și să estimeze care sunt șansele de a reuși să răpească fata.

Cei doi veniseră la Silk după câteva zile și-i spusese ră să o lase baltă. „*Nimeni*”, i-au spus, „*nu era în stare să răpească fata lui Grandi, nu atâta timp cât sistemul de protecție pus în funcție lucrează*”. I-au explicat în detaliu sistemul de securitate al insulei, câinii, gardul electrificat și mai ales i-au spus despre Marvin.

— Dacă am putea să-l atragem de partea noastră pe derbedeul acesta de paznic, spusese Goble, am avea o şansă mare de partea noastră, dar din păcate, nu-l puteam aborda. Marvin nu poate fi cumpărat. I-am studiat dosarul cu atenție, este polițist sută la sută, chiar dacă nu mai este pe statele lor de plată. Nimeni și nimic nu o să poată vreodată să-l corupă. Nici o şansă, Lu, las-o baltă!

Așa încât, cu mare regret, Silk își scosese din cap ideea. Când Goble spunea că nu se poate, ei bine, atunci într-adevăr nu se putea. Silk se convinsese în timp că trebuie să țină cont de părerea lui Goble. În trecut ignorase în câteva rânduri avertismentele lui Goble și aproape că dăduse de dracu'. Acum învățase să țină cont de părerea lui.

„Deci okay”, își spusese cu mare regret, *„fata lui Grandi rămâne teafără, în siguranță și nerăpită”*.

Dar acum, după ce ascultase discuția dintre Marcia și Frost, își dădea seama că șansa de a pune laba pe douăzeci de milioane de dolari nu mai era o himeră.

Când Marcia se sculase de la masă, scuzându-se că trebuie să dea un telefon, ea venise de fapt la bucătărie pentru a vorbi cu Silk. Acesta îi spusese să-i acorde lui Frost tratamentul V.I.P.

— Înfîge-ți ghearele în tipul acesta, îi spusese Silk. Am nevoie de el.

În timp ce Silk intra în cameră Marcia îi adresă un zâmbet ezitant

— A fost okay?, îl întrebă ea.

— Până acum da, îi răspunse Silk. Bagă-ți în căpățână, găină proastă, că avem nevoie de tipul acesta, așa că ține-l fierbinte. De rest mă ocup eu. Treaba ta este să-l ții fierbinte.

Marcia aprobă dând din cap. Când Silk dădea ordine ea le executa.

— Ești o găină proastă, spuse Silk așezându-se pe spătarul unui fotoliu. Sunt sigur că te întrebi pentru ce avem noi nevoie de tipul acesta. Am să-ți explic rar ca să-ți intre în mintea aia a ta. În câteva luni toată șandramaua asta se duce dracului. Tu nu te pricepi la cifre dar eu mă pricep. Cheltuielile sunt mult prea mari. Băiatul negru care cântă la pian este formidabil dar îți mănâncă tot profitul.

Și statul de plată al angajaților este mult prea mare față de profitul obținut. M-am uitat la bilanțul tău pe ultima lună. Ești deja pe roșu. Tu te-ai uitat la bilanț?

— Charlie mi l-a arătat dar m-am gândit că în câteva luni...

— S-ar putea să nu mai fie astea câteva luni. Vrei să-ți păstrezi șandramaua?

Ochii Marciei se măriră.

— Dacă vreau să păstrez restaurantul? Dar este viitorul meu.

— Ceea ce-i trebuie acum restaurantului este o injecție cu o seringă mare plină cu dolari. De o asemenea injecție am și eu nevoie iar Frost este infirmierul care poate să ne facă injecțiile așa că tu ține-l fierbinte.

— Dar cum poate? Este un gunoi, un nimic.

— Tu ține-l cald și de rest mă ocup eu.

Se uită lung la ea, cu ochiul de sticlă strălucind în lumina ce venea de afară, după care merse la telefon.

— Dă-mi-l pe domnul Umney, îi ceru centralistei clubului.

— Da, domnule.

Așteptă.

După aceea Umney ridică receptorul la celălalt capăt.

— Hai să trăiești, Lu? Ce s-a întâmplat?

Silk începu să-i dicteze instrucțiuni.

*

* *

— Bună ziua, domnule Frost.

Frost, care se așezase sub o umbrelă de soare cu o băutură în față pentru a se uita la clienții clubului care se răcoreau în piscină, întoarse capul.

În apropierea lui se afla un tip jovial, foarte solid. Fața lui cărnosă exulta un șarm deosebit. Zâmbea larg. Foarte înalt, musculos, în jur de treizeci și cinci de ani, brunet, foarte bronzat, era îmbrăcat numai în pantaloni, fără tricou sau bluză și în picioarele goale. Ross Umney era un bonom căruia nu-i putea rezista nimeni.

Despre Umney se spunea, și nu fără temei, că este în stare să-l vrăjească pe un șoarece să iasă din gaura lui, să-l facă pe un copil mic să-i dea guma de mestecat, să scoată un sac de bani de la un om de afaceri zgârcit sau să o convingă pe o văduvă bogată să-i dea proteza de platină. Umney avea faima în lumea bună a celor certați cu legea din Paradise City de a fi cel mai mare ticălos din branșă. În spatele feței joviale, mereu zâmbitoare și plină de șarm se afla o minte vicleană, vicioasă, neiertătoare, care nu se putea gândi decât cum să-l scuture de bani pe primul fraier întâlnit.

Silk, care la rândul său era cotate pe primul loc în topul asasinilor plătiți, îl considera pe Umney ca pe o mare achiziție. Fără Umney, care să pună la punct operațiile, Silk recunoștea că multe din contractele pe care le primise ar fi fost imposibil de realizat.

Umney avea remarcabila însușire de a reuși să obțină secretele cele mai bine păzite, secrete ce-i priveau pe oamenii pe care Radnitz îi dorea scoși din joc. Umney reușea să obțină informații fără să trezească suspiciuni iar aceste informații erau apoi pasate lui Mitch Goble care era expertul tehnic al lui Silk. Goble la rândul lui pieptăna informațiile primite și dădea verdictul. Dacă Goble aprindea lumina verde atunci Silk, numai atunci, trecea la acțiune.

Umney se relaxa în camera lui prevăzută cu aer condiționat de deasupra bucătăriei când îl sunase Silk. Ascultase atent ceea ce-i spunea Silk după care spusese:

— Pot să o fac, am să o fac.

Și pornise în căutarea lui Frost. Când îl găsi își puse pe față șarmul lui de zile mari.

— Bună ziua, domnule Frost!

În timp ce-i întindea mâna Umney îl scrută pe Frost spunându-și: *„Asta nu este papagal. Ușurel, ușurel. Trebuie să-l prelucrez foarte atent”*.

Uluit și puțin suspicios Frost strânse mâna care i se oferea.

— Sunt Ross Umney, spuse Umney foarte încântat. Sunt gazda oficială a clubului. Treaba mea este să am grijă ca toată lumea să fie mulțumită și fericită. Marcia mi-a spus să am grijă de tine..., și asta este plăcerea mea. Știți ceva, domnule Frost?

Făcu o pauză, se gândi adânc câteva clipe după care întrebă:

— Sau poate ar trebui să-ți spun Mike?

Încă suspicios dar începând să cedeze la șarmul lui Umney Frost aprobă dând din cap.

— Perfect..., Mike. Așa cum îți spuneam, atunci când Marcia îi acordă unuia din prietenii ei foarte importanți statutul de V.I.P..., ei bine, atunci și eu îi acord acestui prieten al ei statutul de V.I.P. pentru că altfel...

Râse încântat de substratul cuvântării:

— Asta îmi este slujba, la urma urmelor. Ce pot să fac pentru tine? Vorbește și se face. Ce-ai zice de o partidă de înot în piscină, așa, pentru dezmoștit mușchii? Avem aici un mic butic de unde poți să-ți alegi un costum de baie. Te simți singur? Avem aici un stol de fete de companie. Sunt toate foarte bine instruite și nu așteaptă decât să le faci un semn. Sau poate vrei un masaj? Avem două păpușici aduse direct din Japonia care își cunosc meseria. Avem și un mic cinematograf. Spune-mi numai și aranjăm o proiecție numai pentru tine. Avem niște filme atât de fierbinți că suntem nevoiți să folosim un ecran din azbest!

Râse din ce în ce mai încântat:

— Sau poate îți place să pescuiești? Avem un bazin special amenajat. Sau îți place golful? Avem un teren foarte bine întreținut. Avem și un microbuz care face naveta la malul mării. Nu vrei să iei una din păpușicile noastre și să faceți împreună o cursă cu una din șalupele noastre de mare viteză? Schi nautic? Scufundare submarină? Numai exprimă-ți dorința, Mike, și se face instantaneu.

În timp ce Frost se holba la bărbatul acesta jovial, zâmbitor, nevenindu-i să creadă că i se ofereau toate distracțiile rezervate pentru bogați, de ei se apropie un bărbat scund și foarte gras.

— Ce se aude cu barca mea, Ross? Întrebă acesta pe un ton obraznic. Mi-ai spus că te ocupi.

— Bună ziua domnule Bernstein. Dar este totul aranjat. Ați întrebat la recepție?

— N-am știut că trebuie să pierd timp și acolo. Și atunci unde dracu' este mașina?

Umney arătă cu mâna peste peluză:

— Cadillac-ul verde, domnule Bernstein. Joe vă așteaptă ..., nu este absolut nici o problemă.

Grăsanul scund se îndepărtă bombănind nemulțumit.

Umney își ridică privirea spre cer, oftă, după care îi zâmbi lui Frost:

— Ăsta-i Bernstein. Face milioane. Știi Mike, am o slujbă a dracului de complicată. Nici una din jigodiile astea, putred de bogate, nu este vreodată mulțumită. Ei bine..., în ceea ce te privește, ia spune ce pot să fac pentru tine?

Pe Frost nu-l interesa nici una din ofertele făcute de Umney. Se gândi că, poate cu altă ocazie, va da atenție masajului. Dar nu acum. Auzise de ce sunt în stare maseuzele japoneze numai că Marcia îl storsese încât nici nu se punea problema vreunui exercițiu fizic, de orice fel.

— Nimic, pentru moment, Ross, spuse. Mulțumesc oricum. Cred că trebuie să o iau din loc..., o lăsăm pe altă dată, okay?

Umney îl privi neliniștit.

— Hei! Nu poți să faci așa ceva, omule. Dacă află Marcia îmi taie fuduliile.

Râse:

— Dar tirul te interesează?

Frost îl privi lung:

— Asta este o treabă la care eu sunt mare maestru ..., de ce mă întrebi?

— Îmi cer scuze că te întreb dar chiar ești bun?

— Exact asta am spus. De ce?

— Avem aici un tip care se crede ă l mai bun, spuse Umney. Mă înnebunește. Oferă o mie de parai oricui poate să-l întreacă cu o armă de calibru 0.38, cu ținta la douăzeci de metri. Nu pot să-i găsesc un concurent. Crezi că ai putea să-l scuturi de o mie de parai?

Frost ezită. Fusesse cel mai bun trăgător în armată, atât cu pistolul cât și cu pușca, dar asta se întâmplase cu ceva timp în urmă. O mie de parai?

— Cine e tipul?

— Un membru al clubului. Practic trăiește numai în poligonul de tir. Aș putea să vă aranjez un concurs chiar acum. Dacă ești atât

de bun pe cât pretinzi mi se pare cea mai comodă cale de a câștiga un miar.

— Dar și cea mai comodă cale de a pierde un miar, spuse Frost prudent. Câți ani are tipul?

— Mai bătrânel..., spre cincizeci și nu are decât un ochi.

— Cincizeci și chior? spuse Frost zâmbind. Bineînțeles că vreau să-l scutur de o mie de parai.

— Uite cum facem, Mike. Noi nu dorim ca tu să pierzi un miar. Ne-ai face însă un serviciu dacă ni l-ai lua de pe cap. Îl bați și mia este a ta. Te bate..., luăm noi asupra noastră pierderea..., ce zici?

Frost zâmbi, din ce în ce mai încântat:

— Ce am de pierdut?

— Hai atunci să mergem jos la poligonul de tir. Trebuie că e acolo.

Îl găsiră pe Lu Silk la subsolul clubului, unde era amenajat un poligon de tir ultimul răcnet, stând de vorbă cu Moses, negrul care făcea curat în poligon, schimba țintele și era arbitru atunci când avea loc vreun concurs. Nu erau alte persoane în poligon. Silk avusese grijă să închidă poligonul pentru alți membri ai clubului care eventual ar fi avut intenția să-și exerseze talentele. Îl vroia pe Frost numai pentru el.

Umney făcu prezentările iar Silk oferă ceea ce părea o mână moale și pe care Frost o strânse.

Unul din numeroasele talente ale lui Silk era abilitatea de a crea impresia că este un om slab, pe cale de a îmbătrâni și lovit de o senilitate timpurie. Frost îl scrută atent pe Silk și fu total păcălit de numărul acestuia. Hotărî că are de a face cu un papagal și începu să se întrebe ce o să facă cu mia de dolari pe care urma să o salte.

Umney tocmai spunea:

— Mike este un bun trăgător, domnule Silk. Dorește să facă un concurs cu dumneavoastră.

Silk aprobă dând din cap după care se uită la Frost și spuse:

— Ai un miar pă tine, puștiulică? Nu fac concurs cu lefteri.

Lui Frost îi săriră capacele:

— Pe mine mă faci lefter? spuse mârâit. cu fața brusc înroșită.

Silk păru că face un pas înapoi.

— Las-o baltă...., dacă ai banii....

— Da, am banii. îi răspunse Frost pe același ton răstit. Și încă o treabă..., nu-mi mai spune puștiulică dacă nu vrei să-ți spun hodorogule.

Umney interveni prompt:

— Domnilor, domnilor, vă rog...

Silk făcu un pas înapoi:

— Da, sigur..., bineînțeles..., domnule Frost. Haide să uităm incidentul. Ce-ar fi să începem să tragem?

Moses veni cu o geantă de piele mare pe care o deschise cu un gest teatral. În ea se aflau șase arme calibru 0.38, police special.

— Alegeți, domnule Frost, spuse Silk, Eu am arma mea personală.

Frost nu se grăbi. Examină în liniște fiecare din cele șase arme. Se opri până la urmă la arma care îi stătea cel mai bine în mână.

Moses fixă două ținte noi.

— Dăm cu banul pentru cine trage primul, spuse Silk. Cinci focuri de căciulă.

Silk dădu cu banul și câștigă. Lui Frost îi convenea. Dorea să poată să-și dea seama cât de bun era chiorul acesta care făcea pe nebunul.

Silk luă poziția de tragere. Privindu-l, Frost decise că este de școală veche. Silk stătea cu picioarele larg desfăcute iar brațul care ținea arma era complet întins, arma apărând ca un deget. Mâna stângă atârna pe lângă corp. „*Săracul de el!*” gândi Frost.

Arma bubui.

Moses privi cu un binoclu și apăsă un buton. Pe un ecran apăru: 25.

Silk înjură în barbă după care se dădu deoparte. Rânjind satisfăcut Frost își ocupă locul și ridică arma ținând-o cu ambele mâini, cu piciorul drept pus în față, într-un echilibru perfect. Trase.

Mosese semnală: 50. „*Ar fi trebuit să fie în centru*” se gândi Frost. Arma trăgea spre stânga.

Trase Silk.

50.

Frost ținti o idee mai la dreapta.

100.

Au mai tras fiecare de câte trei ori. Silk nu reuși niciodată să nimerească centrul țintei.

Moses strigă cu glas tare scorul final: Frost 340, Silk 225.

Fără a i se mișca un singur mușchi pe față Silk scoase portofelul de unde extrase zece hârtii de câte o sută de dolari.

— Ești un țințaș de elită, domnule Frost, spuse, parcă în silă.

Stopă gestul de a-i da banii lui Frost, făcu o pauză, după care spuse:

— Ce-ai zice să-mi acorzi revanșa? Pe cinci mii. Asta ca să fim motivați, ce zici?

Frost ezită.

Silk continuă:

— Din păcate, îmbătrânesc. Trebuie să mă duc la toaletă. Mă întorc imediat, spuse. și dispăru spre toalete.

Frost nu-și mai încăpea în piele. „*Doamne, ce simplu e!*” Acum se obișnuise cu arma și era sigur că nu este nici o problemă.

Umney spuse:

— Nu risca, Mike. Ți-ai câștigat miar-ul. Las-o baltă!

— Tipul ăsta este plecat cu sorcova, spuse Frost. Bineînțeles că accept revanșa.

— Uite cum stă treaba, Mike. De data asta ești pe buzunarul tău. Dacă te bate nu pot să-i cer Marciei să te finanțeze cu cinci miare. Las-o baltă!

— N-am cum să pierd, Ross. L-am scuturat deja de o mie. Ar trebui să fiu complet tâmpit să nu-l scutur de alte cinci miare. L-am prăjit pe tipul acesta.

De undeva se auzi soneria unui telefon. Moses se grăbi să răspundă și strigă:

— Șefule, ești chemat sus. Domnul Seigler face gălăgie...

— Mă întorc imediat, spuse Umney. Baftă!

În timp ce se grăbea către ascensor apărură și Silk de la toaletă.

— Ei bine, domnule Frost, accepti pariul?

Frost aprobă dând din cap.

— Pe cinci miare?

— Bineînțeles.

În timp ce vorbeau Mosese curăță și încarcă armele.

— Unde ați învățat să trageți, domnule Frost?

— În armată.

— Ați avut instructori buni.

Luă arma de la Moses.

— De data aceasta trageți primul, domnule Frost. Ce-ar fi să trageți toate cele cinci focuri. După aceea trag și eu..., okay?

— Bineînțeles.

Frost luă arma din mâna lui Moses, o echilibră în mână și așteptă ca negrul să pună ținte noi.

Când se aprinse becul verde își rigidiză trupul. Cinci miare? *Foaie verde...* Nu se grăbi. Ținti cu grijă, trase, ținti, trase. Făcu o pauză și repetă totul de încă trei ori. După aceea lăsă arma jos și făcu un pas înapoi. Îl auzi pe Moses fluierând admirativ după care apărură pe tabela de scor punctajul: 452.

„*Fă mai mult, ramolitule!*” îi ură Frost în gând. Cele cinci mii erau deja în buzunarul lui.

Silk ținea arma în mâna care atârna de-a lungul corpului și se părea că nu-i vină să tragă.

— Al dracului de bine, domnule Frost. Ei bine..., hai să vedem ce poate și tataie!

Trupul subțire păru deodată sub efectul unui șoc electric. Depărtă larg picioarele, ridică brusc brațul și, fără să pară că țintește, se auziră cinci împușcături: bang-bang-bang-bang-bang.

Frost căscă gura. Ramolitul era în mod sigur deranjat la minte! La cadența asta de tragere, fără să țintească de loc, era sigur că Silk nu nimerise nici măcar cartonul pe care era fixată ținta.

După aceea scorul fu afișat pe tabelă și Frost simți un sloi de gheață pe spate: 500.

— Arată-i domnului Frost ținta mea, spuse Silk,

Moses veni alergând cu ținta și i-o trânti în mâini lui Frost. Punctul central al ținte era pulverizat. Rămase împietrit, uitându-se la țintă. Fusese păcălit! Se lăsase păcălit cu o șmecherie veche de când lumea și acum avea o gaură de patru mii de dolari!

— Nici eu nu am tras rău, domnule Frost, spuse Silk cu un zâmet rău pe față. Nu mă grăbesc cu plata. Am să păstrez miar-ul

pe care ți-l datorez iar dumneata îi dai un cec de patru mii lui Umney. El o să mi-l dea mie.

Se întoarse și o luă spre ascensor lăsându-l pe Frost în compania lui Moses care continua să zâmbească.

— Șefule, nu-i așa că domnul Silk este un mare șmecher, spuse. Face al dracului de mulți bani aici în subsol.

Frost se uită la negru fără să-l vadă, aruncă pe jos ținta și o luă spre ascensor unde rămase privind în gol până când se deschisera ușile.

CAPITOLUL 3

Gina Grandi stătea pe un șezlong încercând să prindă ultimele raze ale soarelui care apunea, privind în gol peste piscina mare și pustie.

Purta un costum de baie din două piese, verde smarald, culoare ce contrasta plăcut cu părul ei roșu venețian. Fața, în formă de inimă, era lipsită de orice expresie. Corpul ei, puternic bronzat, era bine proporționat: sânii puțin cam grei, șoldurile rotunde și puternice, picioarele lungi și fine.

Își petrecea cea mai mare parte a timpului gândindu-se la trecut, la timpurile în care ea era cireașa de pe tortul mare care se numea „*La Dolce Vita*” din Roma. Din cauza încercării protesti de răpire era acum închisă în spatele unui gard electrificat și nu avea nici o idee asupra duratei detenției impusă de tatăl ei.

Doamne cum își mai ura tatăl!

Pentru a mia oară derulă filmul nopții aceleia nenorocite: când ea se pregătea să se urce în mașina sa, Lamborghini, și de nici unde au apărut patru oameni mascați, cu arme în mână.

Servise cina la unul din cele mai șic cluburi din oraș în compania unor tipi și tipe pe care îi găsisese groaznic de plictisitori. Se hotărâse să-i părăsească, se scuzase și-i părăsise pe jumătate beți și strigând unii la alții tot felul de porcării. În timp ce descuria mașina cei patru oameni apăruseră din întuneric. Erau toți tineri, slabi, îmbrăcați în jeansi murdari și bluze de piele. Deși nu le putea vedea fețele i s-a părut că sunt delicios de nespălați.

Și-a dat imediat seama că vor să o răpească. Această constatare a excitat-o. A simțit un curent străbătându-i tot corpul. Ce senzație să scapi de plictiseala pe care numai luxul ți-o poate

produce și să basculezi într-o lume sordidă: să fii ascunsă într-un apartament murdar, să fii chiar violată; realizează, puțin șocată, că în subconștientul ei își dorise să se întâmple și ceva neobișnuit în viața ei monotonă, de bogătașă.

Dar cât de proști și de incompetenți se dovediseră cei patru. Așteptaseră în apropierea clubului, visând cu toții la milioane, dar fără să-și fi băgat un plan în mințile lor retardate. Mișcările lor furtive atrăseseră atenția a doi polițiști de patrulare. Aceștia, pe fază, se ascuseseră după una din mașinile aflate în parcare clubului și așteptaseră.

În Italia răpirile sunt rutină și toți polițiștii sunt instruiți să urmărească orice mișcare suspectă și să acționeze în consecință.

Gina le zâmbise celor patru tineri care o înconjuraseră fără să-i fie frică de pistoalele din mâinile lor. Doar inima începuse să pompeze plină de excitație.

— Vino cu noi, îi spusese unul din mascați. Este o răpire.

Și în aceeași clipă, de undeva din întuneric, o voce lătrase:

— Poliția. Aruncați armele!

Banditul înalt, cel care îi vorbise, și care după voce nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, se întorsese cu o mișcare bruscă și începuse să tragă.

Polițistul care se ridicase pentru a-l soma nu mai avea mașina drept pavază așa că fu lovit dar înainte de a cădea trase un singur foc și-l omorî pe tânăr.

Ceilalți trei intrară imediat în panică. Se întoarseră ca să fugă. Al doilea polițist, având grijă să stea ascuns după mașină, ridică numai capul, își sprijini arma de acoperișul mașinii după care se adăpostea și împușcă ca pe iepuri doi dintre tinerii care fugeau. Al patrulea tânăr se ascusesese după Lamborghini. Era scurt, solid clădit. În timp ce polițistul îi vâna tovarășii de nelegiuiri avu tot timpul să țintească atent capul acestuia, singura parte a corpului vizibilă. Polițistul era însă bine antrenat și sesiză imediat cu coada ochiului mișcarea făcută de cel din spatele automobilului Lamborghini. Au tras amândoi în același timp. Ambele împușcături au fost mortale.

Gina rămăsese nemișcată cât timp avusese loc schimbul de focuri. Era încă nemișcată, privind la cele șase trupuri care o

înconjurau, atunci când prietenii săi ieșiră afară împreună cu personalul clubului pentru a vedea ce se întâmplase. Fotografii de presă apărură și ei în scurt timp. Stând în mijlocul morților, strigătelor, luminilor de la blitz-urile fotoreporterilor, foarte conștientă de mirosul puternic de sânge, realizează cu spaimă că tocmai traversase un moment crucial care avea să-i schimbe total viața.

Publicitatea a fost imensă și la nivel mondial. Fiecare ziar ținuse să publice pe prima pagină fotografia ei înconjurată de trupuri lungite pe asfalt. Revistele de scandal au subliniat că scena se petrecuse la ușa clubului din care ea tocmai ieșise, un club faimos pentru clienții săi: homosexuali, consumatori de droguri și femei bogate, în căutare de sex.

Când tatăl ei a aflat ce se întâmplase, și după ce a citit ce scria presa, a luat măsuri imediate.

Carlo Grandi era un tip care știuse să-și croiască drumul în viață de la una din mahalalele orașului Neapole până pe primul loc de pe podiumul bogătașilor Italiei. Își petrecea fiecare oră când nu dormea pentru a-și controla vastul imperiu financiar. Soția lui, plictisită și singură, văzându-și foarte rar soțul, se combinase cu un playboy pe care îl cunoscuse la o petrecere dată de una din prietenile sale. Playboy-ul încercase să o șantajeze. Îngrozită de soțul ei, bolnavă de singurătate și tristețe, scârbită de bogăție și dezgustată de ea însăși, băuse o sticlă de votcă, înghițise două cutii de somnifere și murise.

La întoarcerea dintr-o călătorie de afaceri Grandi o găsisese moartă. Lăsase o scurtă scrisoare: „*Iartă-mă Carlo. N-am putut să mă ridic la nivelul exigențelor tale*”. Sinuciderea fusese mușamalizată. Gina, la acea dată în vârstă de șaptesprezece ani, era la un liceu din Elveția. Primise de la tatăl ei o telegramă: „*Mama a murit. Atac de inimă. Vin să te văd*”.

Grandi venise la școala din Montreux. Gina o iubea foarte puțin pe mama sa și de loc pe tatăl ei. Știa că este mult prea ocupat pentru a se putea ocupa de ea și mai știa că este un om incapabil de afecțiune. Când i-a spus că trebuia să mai stea un an la internat fusese imediat de acord.

La sfârșitul anului suplimentar sosise la Roma. Grandi era mult prea ocupat pentru a-i acorda cea mai mică atenție. I-a alocat o

sumă generoasă, a făcut-o membră a mai multor cluburi de ținută, a controlat o vreme dacă are un anturaj educat și bine crescut după care a lăsat-o de capul ei. Și-a limitat sarcinile de tată la un prânz plicticos, servit o dată pe lună, la restaurantul Alfredo's. În scurtele momente când nu era extrem de ocupat lui Grandi îi plăcea să creadă că fiica lui se distra cu măsură, în cele mai selecte medii, și că se purta ca demna fiică a celui mai bogat om din Italia.

Când a citit despre răpire și despre club a turbat de furie. O încuiase în una din camerele pentru oaspeți aflată la etajul vilei sale și ceruse o anchetă despre isprăvile ei din trecut. O agenție de detectivi foarte discretă, și foarte scumpă, i-a prezentat un raport. Nu i-a venit să-și creadă ochilor. Nu numai că se purtase ca o curvă dar era și consumatoare de droguri. Agenția de detectivi era de părere că, datorită mediilor pe care le frecventase, era foarte probabilă o nouă încercare de răpire.

Grandi se hotărî să o scoată pe Gina de pe scena italiană. Avea multe legături și una din ele găsi vila Orchid pe care Grandi o închirie imediat. A fost montat gardul electrificat și toate trucerile electronice și, în mai puțin de o lună, Gina fusese transportată la vilă, însoțită de tatăl ei și de Frenzi Amando.

Gina era prea îngrozită de ieșirea de furie a tatălui ei ca să se mai gândească măcar să protesteze. Nu știa cine este Amando dar i se făcea rău numai când îl vedea.

Înainte de a o părăsi pentru a se întoarce la Roma Grandi îi spusese:

— Te-ai purtat execrabil. Vei rămâne aici până când voi hotărî că poți din nou să te amesteci cu oameni decenti. Dacă, la sfârșitul unui an, primesc un raport favorabil despre tine am să fiu de acord să-ți acord libertate supravegheată. Mi-ai înșelat încrederea pe care ți-am acordat-o și nimeni nu mă trădează fără ca să o regrete amarnic.

Gina se mișcă în șezlong agasată. Doamne, cât își mai ura tatăl! Să-i facă ei asta! Să o închidă în spatele unui gard electrificat și să-i pună gardian un șarpe veninos! Creatura asta o supraveghea permanent. Îi simțea ochii chiar și în această clipă. Probabil că o supraveghea de la una din ferestrele de la etaj ale vilei aflate în spatele ei.

Deși simțea din când în când lipsa drogurilor ceea e o înnebuna și o făcea să sufere era lipsa unui iubit. Sexul, lipsa acestuia, o chinuia zi și noapte.

În afara servitorilor care rar îi vorbeau, și atunci cu teamă, nu mai era la vilă decât fostul polițist care era tot atât de sexy ca și pistolul pe care îl purta la brâu. Celălalt paznic era revoltător de gras și avea o pădure de păr în nas. Era sigură că era un pervers. O privea tot timpul din spatele tufișurilor, zâmbindu-i mios când ea îl zărea pitit, dezbrăcând-o cu privirea din ochii lui porcini

Singura ei consolare mentală în această cușcă de aur era Suka, japonezul, factotum, care avea grijă de vilă. Deși era inscrutabil ea era conștientă că lui îi era milă de ea. Suka fusese cel care, în timp ce-i servea ceaiul, îi șoptise că paznicul Joe fusese prins dormind de către Amando și că fusese dat afară.

— Avem un nou paznic, signorina, îi spusese Suka ieșind din cameră în tăcere.

Un paznic nou? Gina își întinse picioarele lungi. Știa că nu are rost să ceară informații suplimentare. Suka era foarte atent la relațiile dintre el și Gina. Amândoi erau conștienți că este foarte probabil ca Amando să tragă cu urechea.

„*S-ar putea oare ca nou paznic să fie interesant*” se întrebă ea. Oh, Doamne, câtă nevoie avea de un bărbat interesant.

Mintea îi fugi înapoi la acele minunate nopți erotice când împărțise patul cu doi tineri, bogați ca și ea, și-și permisesese toate fanteziile.

Amintirea o făcu să geamă de plăcere. Auzi un tuset discret care o făcu să deschidă ochii brusc și aproape să țâșnească din șezlong.

Lângă ea era Suka ținând o tavă pe care se afla un pahar cu suc de roșii: nu avea voie nici un fel de băuturi alcoolice. Spuse în timp ce punea paharul pe măsuta de lângă ea, fără ca măcar să o privească:

— Signor Amando pleacă la Frisco. Nu înapoi înainte de mâine. Întâlnire afaceri, mult importantă.

Și plecă.

Gina oftă. La noapte era de serviciu noul paznic! Pentru prima oară după multă vreme..., zâmbi.

*

* *

Deși puiul la cuptor era excelent dres cu mirodenii Frost își dădu seama că nu îi este foame. Se juca cu furculița în farfurie conștient că Marvin mânca ca un lup.

Încă de la întoarcerea la vilă mintea îi fusese un taifun. Avea o gaură de patru mii de dolari. Nu avea nici o șansă să-l plătească pe puiul acela de cățea care trăgea ca un diavol și simțea în organism că Silk va insista să fie plătit. Își aduse aminte de vorbele acestuia: „*Nu fac concurs cu lefteri!*”. Nu vedea altă soluție decât să lase baltă slujba asta și să o șteargă din Paradise City. Doamne, mare tâmpit fusese!

— Te roade ceva, Mike? îl întrebă Marvin dând la o parte farfuria goală.

— Nu, nimic, numai că nu îmi este foame

Frost se ridică în picioare:

— Cred că am mâncat prea mult la prânz.

Își privi ceasul brățară.

— Gata, îmi predai schimbul?

— Mda. Este un film bună pe sticlă. Ai grijă, de javra cea bătrână, adăugă, după care făcu un semn din cap și ieși din cameră.

Frost adună farfuriile, le puse pe o tavă iar tava o așeză pe un scaun lângă ușă. După aceea se trânti în unul din fotoliile aflate în fața monitoarelor. Se întrebă dacă Marcia îi va acoperi datoria. Nu și-o putea totuși imagina să fie de acord să-i acopere datoria de patru mii de dolari făcută din cauza unui pariu tâmpit. Nu, pur și simplu nu putea să-și imagineze așa ceva!

Era ceva la Silk care îl neliniștea pe Frost. Silk părea genul de derbedeu nenorocit în stare să angajeze o bandă de recuperatori care să-l aștepte într-o seară și să-i rupă amândouă mâinile. Frost știa, din păcate, totul despre recuperatorii de datorii făcute la jocuri și pariuri. Singura soluție era să dea dracului slujba asta dulce și să o șteargă la New York.

Auzi ușa deschizându-se în spatele său și întoarse brusc capul. Era Suka care venise să ia farfuriile

— Signor Amando a plecat la „Frisco”, murmură Suka. Se întoarce mâine.

După care ieși și închise ușa încet.

Frost dădu din umeri. Din partea lui, acum, pentru că era forțat să părăsească Paradise City, Silk putea să se ducă să se împuște. Problema dureroasă era că pleca după numai două nopți de gardă și nu avea să fie plătit. Rezerva lui de bani atingea cota de alertă. După ce urma să plătească biletul de avion pentru New York nu urma să-i mai rămână mare lucru. Și ce dracu' avea să facă odată ajuns la New York? Căutase deja o slujbă acolo și nu dibuise nimic care să merite o încercare. Pentru prima oară de când părăsise armata Frost se simți îngrijorat.

Încă își făcea griji, urmărind în același timp și monitoarele, când urechea lui fină prinse un zgomot ușor. Mâna îi alunecă reflex spre șold, unde ținea pistolul, în timp ce se ridica din fotoliu și se întorcea brusc spre ușă.

În prag stătea o fată care îi zâmbea.

Gina îl spionase pe Amando. Îl văzuse urcându-se în Rolls și plecând. Făcuse după aceea un duș, ezitase îndelung în fața garderobei ei imense și alesese într-un sfârșit o rochie verde smarald care se mula strâns pe corp dezvăluind toate rotunjimile, o rochie pe care nu o mai purtase de la plecarea ei de la Roma. Rochia era prevăzută cu un fermoar lung, de sus până jos, care permitea acțiune imediată, ori ea când mergea la o petrecere tot ce își dorea era acțiune imediată.

Frost se holbă la ea fără s-i vină să-și creadă ochilor. Presupuse că este Gina Grandi. Nu se așteptase să fie atât de spectaculos excitantă. În timp ce ochii lui experimentați o inspectau de sus până jos își dădu seama că pe sub rochie este goală.

— Salut! îi spuse ea. Ești noul paznic.

Frost simți că îl ia cu călduri.

— Mike Frost, spuse. Știu cine ești.

Gina îl privi atent. „*Ce grămadă de mușchi!*”, gândi ea în timp ce intra în cameră închizând ușa în spatele ei.

— Îți place slujba..., Mike?

Nici măcar nu realizează că-i vorbește. Era sigur că venise, ca să se ofere. Experiența lui îndelungată îl învățase să ghicească semnele ori acum lumina verde era aprinsă și strălucea puternic.

— Îmi place mult mai mult acum, spuse după ce ea repetă întrebarea.

Nu ezită. Ce avea de pierdut? Se îndreptă spre ea cu pași mari și când ajunse lângă ea Gina își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-și lipi corpul de el. Buzele lui coborâră spre buzele ei și imediat îi simți limba în gură. Rămaseră strâns îmbrățișați mult timp după care ea se desprinsе zâmbind de el.

— Hai să ne distrăm, Mike. Dar nu aici..., în camera mea.

Îl luă de mână și-l conduse într-un hol mare, apoi pe scări largi și pe un coridor care ducea la un dormitor spațios.

Era goală și lungită pe pat înainte ca Frost să fi închis ușa.

*
* *

Frost se trezi când pendula mare aflată în hol bătu de două ori. Prin geamurile mari intra lumina puternică a lunii. Se uită la fata care dormea lângă el. O frumusețe. Doamne, ce frumusețe! Se așeză mai confortabil în pat și-și întinse picioarele. Se gândi la Silk. Simți că se urăște pentru prostia de care dăduse dovadă. Dacă nu ar fi făcut acel pariu tâmpit acum ar fi fost bine merci. Numai că făcuse pariul, de deștept ce fusese, și acum trebuia să o șteargă imediat ce Marvin prelua schimbul de zi. Urma să-și părăsească slujba aceasta dulce, dar acum asta i se părea nimic. Urma să o părăsească și pe această nimfomană superbă care i se abandonase sălbatec. Îl dureau șalele. I se părea că trecuse printr-un concasor.

Se întoarse pe o parte pentru a o privi pe fată. În timp ce o admira, luminată de razele lunii, ea deschise ochii și se întinse ca o pisică mare, minunată.

Îl privi și ea. „*Ce bărbat!*” gândi ea și imediat mintea ei începu să lucreze la capacitate maximă pentru a găsi o soluție pentru a mai putea petrece nopți ca aceasta. Javra asta de Amando! Era pentru prima oară când părăsea vila. Oare când va mai pleca? Avea nevoie și-și dorea grămada asta de mușchi lângă ea, și nu numai lângă..., în fiecare noapte!

— Bună!, spuse Frost.

Ea se aruncă peste el luându-l în brațe. Începu să-l giugiulească dar Frost era stors.

Marcia practic îl demolase iar acum modul sălbatec în care făcuse dragoste cu Gina îl redusese la nimic. Cu gesturi hotărâte o dădu jos de pe el.

— Asta-i totul, păpușico, îi spuse. Trebuie să mă întorc la treabă. Este și la revedere și adio Măine o șterg.

Gina îl privi în tăcere după care se ridică în pat.

— O ștergi? Ce vei să spui?

Frost se dădu jos din pat.

— Renunț la slujbă.

Se ridică în picioare, făcu câteva flexiuni și începu să se îmbrace.

Gina se uita la el fără să-i vină să creadă. Nu se putea abține să nu admire trupul zvelt și musculos care dispărea încet pe măsură ce Frost se îmbrăca.

— Mike! Ce spui acolo? De ce pleci?

Frost își încheie fermoarul de la pantaloni și se așează pe pat.

— O șterg pentru că cineva m-a luat de papagal.

După care îi povesti toată tărașenia cu pariul făcut la poligonul de tir și îi spuse și de Silk.

— Îi datorez acum acestei canalii patru miare, spuse în final. Nu am nici o soluție să-l plătesc așa că..., trebuie să o șterg înainte să pună derbedeii pe mine.

Ea îl apucă cu amândouă mâinile.

— Cred că glumești, Mike! Patru mii? Patru mii nu înseamnă nimic.

— Așa gândești tu. Pentru mine suma asta este ceva irealizabil. O șterg pentru că altfel mă aleg cu o mână ruptă.

— Un braț rupt? Nu înțeleg.

Îi zâmbi trist.

— Las-o baltă păpușico! Nu facem parte din aceeași lume. Plec mâine.

Se ridică din nou în picioare.

— Adio, păpușico, și să știi că nu am să te uit.

— Mike!

Vocea ei era disperată.

Se opri în prag.

— Așteaptă!

Țâșni din pat și alergă la un birou., deschise un sertar și începu să scotocească în el. Găsi ce căuta și veni spre el zâmbind triumfătoare.

— Ia-l. Face cel puțin douăzeci de mii. Tâmpitul meu tată mi l-a făcut cadou de ziua mea, spuse, și-i trânti în palmă un inel cu un diamant mare. Amanetează-l. Mike. Plătește canalia aia. Nu-mi pasă de inel.

Frost se uită la inel, ezită, după care zâmbi. De ce nu? Asta era soluția pentru a-l da jos din cârcă pe Silk și pentru a-și păstra slujba. Ce însemna un inel pentru micuța asta nimfomană, coruptă?

— Chiar vrei să mă scoți din rahat, păpușico?, spuse băgând inelul în buzunar.

— Vreau să rămâi aici, îi spuse ea cu o voce disperată, înlănțuindu-i gâtul cu brațele și lipindu-și corpul de al lui. Mai vreau nopți ca aceasta.

— Okay!

Frost lăasă mâinile să-i alunece pe spatele ei gol și o trase mai aproape.

— Am să rezolv.

După aceea o împinse ușurel, se întoarse și fugi silențios pe coridor și în jos pe scări până la camera de gardă.

Înțepeni în prag când îl văzu pe Suka stând în fotoliu și urmărind monitoarele.

Auzindu-l, Suka se ridică în picioare cu fața lipsită de orice expresie și se îndreptă spre Frost.

— Ce dracu' cauți aici? îl întrebă Frost.

— Păzesc, îi spuse Suka scurt și ieși din cameră.

Frost se uită lung la el și după o vreme dădu din umeri. Se trânti în fotoliul pe care îl ocupase Suka și scoase inelul pe care i-l dăduse Gina. Îl examinează atent. Douăzeci de mii de dolari! Pentru numele lui Dumnezeu!

Când Marvin preluă schimbul la ora opt Frost se duse la căsuța lui și dormi patru ore. După aceea luă un prânz format numai din sandwich-uri și plecă spre Paradise City uitând complet de

întâlnirea de la prânz cu Marcia, la hotelul Spanish Bay. Nu sesiză că este urmărit de un Mercedes de culoare crem condus de un tip gras, unsuros, purtând ochelari negri, de orb.

Mitch Goble îl așteptase pe Frost să apară stând încă de la ora nouă într-o parcare de unde putea supraveghea perfect bariera de acces care închidea drumul spre vila lui Grandi.

Frost găsi un magazin de amanet pe bulevardul Sea View.

Avea povestea pregătită

— Eu și soția mea divorțăm, îi spuse funcționarului, un evreu slab și scund, care stătea în spatele tejghelei.

Puse inelul pe tejghea.

— Am dat pe el douăzeci de mii de dolari.

Funcționarul examinează atent inelul, oftă, spuse că în nici un caz nu face mai mult de cincisprezece dar că era totuși dispus să-i împrumute șase miare pentru trei luni.

Frost nu era în situația de a se târgui. Luă banii și chitanța și în timp ce mergea spre locul unde parcase mașina își aduse aminte de întâlnirea cu Marcia. Acum era 13:25. Își spuse că probabil ea nu-l mai aștepta și plecase la restaurant. Nu-și putea închipui că se născuse bărbatul care să o facă pe Marcia să aștepte așa încât porni motorul și o luă spre restaurant.

Mitch Goble intră în magazinul de amanet.

— Salut, Issy, spuse. Ce-a vrut tipul care tocmai a ieșit?

Issy, care era terorizat de Goble, scoase inelul.

— L-a amanetat pentru șase miare. Inelul face cel puțin treizeci.

Goble îi luă inelul, îl examinează atent după care mârâi și i-l dădu înapoi.

— Ține-ți pliscul închis, pui de evreu, spuse, după care ieși din magazin și merse iute la o cabină telefonică de unde îl sună pe Silk.

— Tâmpitul tocmai a amanetat un inel cu diamant care face treizeci de mii pentru șase miare, îi spuse lui Silk. A luat-o spre club.

— Dă-i un avans de zece minute, Mitch și vino aici, spuse Silk și închise.

După ce așteptase în holul hotelului până la douăsprezece și jumătate Marcia îi telefonase lui Silk.

— N-a apărut, îi spusese. Ce fac?

— Vino aici, îi răspunsese Silk. Nu-i nici o problemă.

Cînd Frost intră în restaurant fu întâmpinat de Ross Umney care primise instrucțiuni de la Silk să-l aștepte.

— Salut, Mike!, îi spuse Umney cu zâmbetul lui larg, prietenesc. Marcia tocmai a sosit. Întreabă de tine.

— Am avut treabă, îi spuse scurt Frost. Silk e pe aici?

— Bineînțeles..., jos la standul de tir..., unde altundeva?

Frost îl dădu la o parte pe Umney și se îndreptă cu pași mari spre ascensor care îl conduse la subsol. Îl găsi pe Silk stînd de vorbă cu Moses. Imediat ce îl văzu pe Frost, Moses se îndepărtă și se duse într-un colț al încăperii unde începu să curețe niște arme.

Frost se plantă în fața lui Silk.

— Îți datorez patru miare, îi spuse scoțându-și portofelul de unde extrase un teanc de bancnote de o sută: numără calm patruzeci de hârtii și i le întinse lui Silk.

— Nu, nu-mi datorezi, prietene!, spuse Silk și buzele lui subțiri se mișcă în ceea ce s-ar fi putut numi un zâmbet. A fost o neînțelegere. Prostul ăsta de Ross ar fi trebuit să-mi spună. De unde era să știu că ești unul din prietenii nepoatei mele?

Frost se holbă la el.

— Nepoata ta?

— Mda..., Marcia. Când a auzit că te-am provocat la pariu m-a făcut zob.

Râse:

— Îmi cer scuze, Mike, n-am știut că ești unul de-ai noștri. Nu-mi datorezi nimic.

Frost simți un val de adrenalină cuprinzându-l.

— Am făcut un pariu. Mă doare undeva cine ești. Eu îmi plătesc datoriile.

Silk continuă să zâmbească.

— Ia-o ușurel, prietene, îi spuse. Eu am aici o mică afacere. Trag ca să trăiesc. Eu păcălesc papagali nu prieteni. Îmi cer scuze. Okay?

Frost ezită după care se relaxă.

— Da' știi să tragi! Okay.

Silk aprobă dând din cap.

— Toți băieții care vor să facă banul iute au câte o mică învârteală, îi spuse. Marcia mi-a povestit că o păzești pe puștoaica lui Grandi

Râse și continuă:

— Ca lumea învârteală, ca lumea puștoaică!

Frost rânji la el Era așa de ușurat că nu mai trebuia să se despartă de patru mii de dolari încât uită de concluzia anterioară la care ajunsese, că Silk este un tip foarte periculos. Îi plăcuse de asemenea remarca acestuia cu „*băieții care fac banul iute*”. Doar asta îl interesa și pe el, banul făcut iute.

— Ai dreptate, îi răspunse. Ei bine, nu-i decât o slujbă amărâtă.

Puse înapoi în portofel bancnotele. Îi veni o idee: o să-i spună Ginei că și-a plătit datoria, o să-i dea două mii de dolari și chitanța de la magazinul de amanet și o să păstreze pentru el cele patru mii de dolari.

Sosi liftul și din el ieși un tip foarte solid.

— Salut, Lu, spuse. Facem un mic pariu?

Silk adoptă atitudinea lui de om senil.

— Nu am posibilitățile dumneavoastră materiale, domnule Lewishon.

— Oh, las-o baltă! Pariem patru la unu și tragem cu puști de tras la țintă.

Frost o luă spre ascensor. „*A dracului învârteală*” își spuse. Dar el ce dracu' făcea: stătea într-o cameră de gardă pentru șase sute pe săptămână! Era sigur că Silk va pune laba pe patru miare în mai puțin de o jumătate de oră.

Ross Umney se învârtea pe lângă ascensor atunci când Frost ajunsese la parter.

— Vrei să mănânci, Mike? îl întrebă.

— Am mâncat deja. Unde este Marcia?

— Acum este ocupată.

Umney oftă compătimator:

— O fată trebuie să mai și muncească. Vreau să-ți prezint un prieten de-al meu Are multă influență.

Umney îl luă la braț pe Frost și-l conduse pe un coridor, deschise o ușă și-l băgă într-o cameră mică unde stătea Mitch Goble.

Goble se războia cu un hamburger mare. Își șterse grijuliu degetele grase cu un prosop, se ridică în picioare și se aplecă în fața lui Frost.

— Mitch, vreau să-ți prezint un foarte bun prieten al Marciei, spuse Umney, Mike Frost.

Goble întinse mâna.

— Îmi face plăcere, Mike. Am auzit despre tine..., ești de-al nostru.

Se așezară cu toții la masă.

— Bei ceva?, întrebă Umney și pocni din degete.

Imediat apăru un chelner.

— Scotch?, întrebă Umney uitându-se la Frost care aprobă dând din cap.

Frost îl cântărea din privire pe Goble fără să-și poată da seama ce hram poartă. Hainele lui erau obișnuite dar scumpe. Fața lui grasă, înecată în grăsime nu spunea nimic iar zâmbetul putea fi fals, gândi Frost.

— Cum ți se pare orășelul acesta micuț? îl întrebă Goble.

— Merge.

— Mda, și ți-ai tras un adăpost dulce, continuă Goble. Coșmelia lui Grandi trebuie că este o chestie. Îți place?

— Cui nu i-ar place?

Frost simțea că Goble tatonează. În cursul activității sale cu polițiștii din N.Y. intrase în contact cu oameni ca Goble, infractori alunecoși și periculoși. Se hotărî să îl tatoneze și el:

— Și învârteala ta care este?

Sosi chelnerul cu băuturile, puse tava pe masă și îi șopti ceva lui Umney care înjură încet.

— Totdeauna trebuie să apară probleme în șandramaua asta. Vă las băieți. Iar am un client care este nemulțumit.

Dădu peste cap băutura, îl bătu pe spate pe Frost și adăugă:

— Mitch o să aibă grijă de tine.

După care se cără.

Frost își aminti că Umney făcuse același număr cu o zi înainte când îl lăsase singur cu Silk. Deveni brusc foarte circumspect.

— Învârteala mea? Întrebă Goble mușcând adânc din hamburger. Eu planific operații. Vine la mine un tip și zice că are o idee să facă mălai, ce părere am? Eu mă uit la operație și îi spun: da sau nu. Poți să-mi spui „*omul din tribună*„, care se uită la terenul de joc.

— Chiar așa?

Frost sorbi din băutură

— Și îți iese măcar pentru micul dejun?

— Oh, chiar mai mult. Noi, *băieții care facem banul repede*, ne mișcăm iute dacă nu vrem să murim de foame.

Râse:

— Marcia mi-a spus că ai grijă de păpușica lui Grandi. Numai ca să-ți dau un exemplu, am să-ți spun că săptămâna trecută a venit un tip cu o idee trăznită: că ar putea să o răpească pe păpușica asta și să ciugulească douăzeci de milioane de dolari. I-am spus să se ducă să se controleze la cap.

Făcu o pauză mai lungă și-l privi pe Frost direct în ochi:

— Corect?

Frost simți o furnicătură pe spate.

— Corect..., ce?

Goble făcu o pauză pentru a-și termina hamburger-ul, oftă de plăcere, după care clătină din cap.

— Nici o șansă să furi păpușica. Corect?

— Tipul tău poate să încerce, spuse Frost liniștit. Dacă nu se face scrum la gard or să-l facă carne tocată dobermanii. Iar dacă nu-l prind câinii am să-i zbor eu creierii.

Goble fu uluit.

— Câini? Și totuși de câini putem avea grijă.

Căzu pe gânduri:

— Douăzeci de milioane! ăsta da mălai!

„*Douăzeci de milioane!*” se gândi la rândul lui Frost. Da, Grandi ar plăti suma asta ca să-și capete fata înapoi.

— Oricum, Mike, i-am spus tipului să o lase baltă, continuă Goble. Mi-a venit și mie mai de mult aceeași idee, mi-am tocit creierii..., nici o șansă. Banditul ăsta a făcut o treabă ca lumea.

— Dacă te referi la Grandi poți să fii sigur.

— Mda, spuse Goble sorbind încet din pahar. De atunci mă tot gândesc la treaba asta. Părerea mea este că nu există problemă fără

soluție. Douăzeci de milioane! Un așa mălai mă face să visez cu ochii deschiși. Numai așa, de dragul teoriei, să presupunem că patru operatori isteți își unesc forțele. Să presupunem că reușesc să răpească fata. Asta înseamnă cinci milioane de căciulă.

„Cinci milioane!” gândi Frost. „Grămada asta de bani te-ar pune la chin mare ca să o cheltuiești. S-ar putea să-ți ajungă până la sfârșitul zilelor!” Își păstră însă expresia feței neutre și spuse cu glas tare:

— Tocmai ai zis că nu se poate.

— Asta am gândit când a venit fata. Dar de atunci mă tot gândesc. Nu mă doare să gândesc.

Se uită speculativ la Frost după care spuse:

— Calul troian.

Frost se enervă.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Bătrânul meu era înnebunit după istoria Greciei, îi răspunse Goble. Mi-a tocit auzul cu isprăvile grecilor. A fost un șmecher pe care îl chema Ulise. Grecii asediau cetatea troienilor care se încăpățâneau să nu cedeze. Șmecherul a cerut să i se construiască un cal mare din lemn și a ascuns înăuntru soldați. După aceea i-a păcălit pe troieni că el o șterge dar le lasă amintire acest cal pe care ar fi mai bine să-l pună în centrul cetății. Și proștii l-au crezut. Noaptea soldații au ieșit din burta calului și au deschis porțile cetății. N-are sens să-ți spun ce s-a întâmplat cu troienii. Dacă ar fi să o fur pe această păpușică aș vrea să am un cal troian..., un om din interior, poate cineva din personalul vilei. Au zece oameni care se îngrijesc de vilă. Poate că unul din ei ar putea fi convins.

Dădu din umeri:

— Mă gândesc. Asta este meseria mea. Poate că și eu ar trebui să mă duc la doctor să-mi controlez capul.

Frost se uită în tăcere la el. I se făcea oare o propunere? Cinci milioane! Venise la Paradise City ca să facă banul iute dar până acum tot ce reușise era o slujbă de șase sute pe săptămână..., boabe pentru rațe. Goble spusese: „Poate că unul din angajații vilei ar putea fi convins”. Asta era o propunere clară. Uitându-se fix la grăsan Frost fu sigur că i se făcuse o propunere directă. Dar era o

chestie la care trebuia să se gândească. „*Vinde-te scump!*” își spuse ridicându-se în picioare.

— Da..., du-te la doctor și vezi ce ai la creier, spuse sec și ieși din cameră fără să se atingă de băutură.

Goble își termină în liniște băutura după care se întinse după paharul lui Frost. Silk intră tăcut în cameră și se așeză la masă. Ascultase toată discuția care îi fusese transmisă mulțumită unui microfon ascuns.

— Bine lucrat , Mitch, spuse. L-ai sucit așa cum trebuie.

Goble aprobă dând din cap:

— Și acum?

— Îi dăm timp de gândire. Trebuie să recunoaștem că tipul se mișcă al dracului de iute. „*Chiloși încinși*” i-a dat inelul, dacă nu cumva l-a furat dar eu nu cred în varianta asta. Amando nu a fost în vilă noaptea trecută. Puștoaica nu ar fi ratat o asemenea ocazie. Varianta mea este că i-a tras-o, i-a spus că are o gaură de patru miare și ea i-a dat inelul ca să-l păstreze aproape de patul ei.

Silk își frecă mulțumit palmele:

— Treaba se mișcă cum vrem noi. Așteptăm!

Goble se uită gânditor la Silk:

— Nu-l lua de papagal pe tipul ăsta, Lu. Am așa un sentiment că este un tip foarte șmecher.

Silk își permise unul din rarele lui zâmbete constipate:

— Și eu pot să fiu foarte șmecher.

*

* *

Cinci milioane de dolari!

Frost se urcase în mașină și mersese la plajă. Găsise un loc izolat la umbra unui palmier și se așezase pe nisip ca să se gândească în liniște.

Fotografia, la început neclară, începea să capete contur. Operația se lansase odată cu întâlnirea lui întâmplătoare cu Marcia, nepoata lui Silk. Probabil că i se ordonase să găsească un fraier care să corespundă cât de cât cerințelor operației. Probabil al doilea paznic refuzase să participe la operație dar Silk găsise o cale de a-l

șantaja și a-l forța să facă în așa fel încât să fie dat afară. Poate că Joe Solomon lucra cu Silk. Probabil că lui Silk el (Frost) îi apăruse ca un dar din partea divinității. Erau numai presupuneri și totuși...

Calul troian!

Silk era suficient de deștept ca să-și dea seama că Gina nu putea fi răpită fără un complice în interior așa încât îl alesese pe el.

Frost cernea în mâini nisipul fierbinte în timp ce se gândea.

Cinci milioane de dolari! Să zicem că marșa? Să zicem că Silk avea un plan sigur, realist? Ochii lui Frost se îngustară în timp ce se gândea. Goble vorbise de patru oameni. Cine era al patrulea, Umney? O împărțea în patru, cinci milioane de căciulă. Ce nu se putea face cu atâta bănet? Mintea lui Frost se mută la Marvin. Să zicem că Gina era răpită.

Ar fi chemat Grandi copoi? Gândindu-se la acest aspect Frost ajunsese la concluzia că nu. Ar fi plătit dar Marvin, ex-curcan cu experiență, și-ar fi dat imediat seama că există un complice în interiorul vilei și l-ar fi arătat cu degetul pe Frost.

Una era să răpești fata și cu totul altceva să pui laba pe răscumpărare. După ce se plătea răscumpărarea și fata era eliberată treaba se încingea urât de tot. Frost se strâmbă. El va fi suspectul numărul unu. Silk trebuie că era conștient de acest lucru.

Frost lăsa nisipul să i se scurgă printre degete.

N-avea de gând să fie țaful ispășitor pentru Silk. Dacă îl legau nu l-ar fi lăsat în nici un caz pe Silk să cheltuie în liniște răscumpărarea. Ar fi vorbit pentru că n-ar mai fi avut nimic de pierdut iar Silk trebuie că știa și acest lucru.

Frost își șterse fața transpirată cu dosul palmei. Dacă se hotăra să acționeze ca „*omul din interior*” răpirea în sine nu ar fi fost prea dificilă dar colectarea răscumpărării și cheltuirea banilor i se păreau lui două aspecte imposibile.

Întoarse problema pe toate fețele mult timp dar nu reuși să găsească o soluție. Era totuși convins că Silk nu era genul de om care să-și riște capul dacă nu avea un plan sigur.

Care era însă acest plan?

În următoarea jumătate de oră Frost privi la marea albastră fără să o vadă, mintea fiindu-i mult prea ocupată. După aceea, brusc, se smulse din starea de hipnoză interioară și luă o hotărâre.

Va pretinde că merge pe mâna lui Silk, îi va asculta planul, îl va examina pe toate fețele și după aceea va lua decizia finală: va merge cu el sau va arunca cărțile, în funcție de cât va ști Silk să fie de convingător.

În timp ce se ridica în picioare se uită la ceas. Era abia 15:15. Mai avea cinci ore de omorât înainte de a se duce la vila lui Grandi. Se întrebă dacă n-ar fi bine să meargă la clubul Ace of Spade ca să o vadă pe Marcia. Respinse această variantă: "*Joacă-i în foi de viță!*" își spuse.

Se hotărî să se plimbe prin Paradise City așa că luă spre locul unde își lăsase mașina.

Cinci milioane de dolari!

Nu-și putea abate mintea de la o singură problemă: ce va face cu atâta bănet? Era așa de ocupat să găsească metode de a cheltui banii încât nici nu observă un tânăr înalt, foarte slab, cu păr lung, nespălat, cu o față de șobolan, îmbrăcat într-un tricou și niște jeans-i murdari, care încălecă o Honda puternică și o luă după mașina lui Frost spre centrul orașului.

Tânărul, cunoscut de prieteni sub porecla HI-FI, lucra pentru Mitch Goble.

Era consumator înrăit de heroină. Goble avea grijă să-i dea numai atâția bani cât costa următoarea doză. Goble îi spusese să se țină după Frost și să nu-l piardă nici un moment din privire.

Frost ajunsese în oraș și parcă mașina sa, T.R.-ul, la intrarea într-un parc de distracții. Încă își făcea planuri de viitor. Își lăsă mașina și intră în parcul de distracții unde activitatea era în toi. Peste tot erau grupuri de tineri sau mai puțin tineri care se îngrămădeau să-și toace firfiricii la tot felul de jocuri, mâncau hot dog și strigau unii la alții. Muzica, dată la maximum, răsuna din diferite direcții, fiecare difuzor cântând, bineînțeles, altceva.

Frost reuși, dând din coate, să ajungă la standul de tir. Un grăsan mititel, tot numai zâmbet, îi întinse o pușcă. „*Este un mod de a-ți petrece timpul ca oricare altul*” își spuse Frost luând arma și căutându-și poziția de tragere cea mai bună la ținta îndepărtată.

HI-FI se pierdu și el în mulțime, fără însă a scăpa nici un moment din priviri spatele lat al lui Frost.

Frost ochise centrul țintei și acum își golea încet plămânii pentru a trage a doua oară când auzi în spate:

— Ești Frost?

Puse pușca pe tejgheaua standului și se întoarse. Lângă el se afla un tip înalt, bine clădit, cu o față plină de riduri și foarte bronzată și cu niște ochi albaștri, clari dar reci ca gheața.

Știu imediat că tipul este polițist.

— Da, spuse. Și tu cine ești?

— Tom Lepski, de la poliția municipală, îi răspunse noul venit și-i întinse mâna.

Lepski? Mintea lui Frost intră imediat în alarmă. Marvin îi spusese că Lepski este detectiv șef și bun prieten de-al lui. Lepski fusese cel care îi spusese lui Marvin că Grandi are nevoie de un paznic.

— Ah, da. Jack mi-a spus despre tine.

— Mda, eu și cu el suntem buni prieteni. Te-am văzut când parcai T.R.-ul în față și m-am gândit să facem cunoștință.

— Foarte bine ai făcut, spuse Frost întinzându-i pușca grăsanului zâmbitor care era în spatele tejghelei. Încercam să mă distrez.

— Jack mi-a spus că ești un bun trăgător, spuse Lepski, uitându-se la ținta din spatele standului de tir. Mda..., precis așa este. Ai puțin timp liber? Ce-ar fi să mergem la cârciuma lui Joe, uite, lângă mașinuțe, și să bem o bere?

— De ce nu?

În timp ce se îndepărtau de standul de tir pentru a merge la terasă HI-FI se luă după ei. Îi văzu așezându-se la o masă, ezită după care merse repede la o cabină telefonică și-l sună pe Silk.

— Pușlamaua stă la taclale cu Lepski, raportă HI-FI.

Fața lui Silk se încordă. Astea erau vești neașteptate și rele. Oare Frost îi turna acum la poliție: că Goble îi făcuse o propunere de răpire? După câteva clipe de gândire ajunse la concluzia că nu. Cinci milioane pentru un om ca Frost reprezentau o tentație mult prea mare ca să se apuce să toarne la polițiști.

— Rămâi în preajma lui dar ai grijă să nu te vadă, spuse și închise.

Așezați la o masă aflată într-un colț, cu beri în față, Lepski spuse:

— Te-ai învățit de o slujbă dulce.

Zâmbi larg:

— Toată poliția din oraș îl sprijină pe domnul Grandi. El are grijă de noi și noi avem grijă de el. Fata lui este în siguranță.

Frost aprobă dând din cap cu fața lipsită de orice expresie:

— Așa mi-a spus și Jack.

— Ai întâlnit-o?

Frost negă clătinând din cap:

— Încă nu. Săptămâna aceasta sunt în tura de noapte. Până acum nu l-am întâlnit decât pe Amando.

— Este o javră, spuse Lepski strâmbându-se. Îl toacă pe șef în fiecare săptămână de cel puțin două ori. Are o idee fixă că fata o să fie răpită.

Lepski râse:

— Cum s-ar putea să fie răpită? Îi explicăm mereu și mereu dar nu se lasă.

— Asta trebuie să facă pentru banii care-i primește, spuse Frost.

— Cred că ai dreptate.

Privirea de polițist a lui Lepski îl cercetă atent.

— Când am auzit că Amando l-a scos pe ușă pe Joe Davis, și pe bună dreptate, am început să ne interesăm de tine.

Zâmbetul dispăruse de pe fața lui Lepski.

— Am auzit că ai obținut slujba prin agenția lui Joe Solomon. Noi știm totul despre Joe. Nu este cetățeanul nostru preferat. Așa că l-am strâns puțin pe Joe și el ne-a arătat referințele tale. Ceea ce am citi acolo ne-a mulțumit: corespunzi pentru slujba aceasta. Am verificat și la N.Y.P.D. și la F.B.I. Verde din ambele părți.

Făcu o pauză. după care continuă:

— Mă sâcăie totuși un amănunt: nu stai multă vreme într-un singur loc.

Altă pauză:

— Poate că ai jar la călcâie.

Mintea lui Frost lucra la viteză maximă. Deci polițiștii îl pusese ră la microscop. Numai că și în el zăcea prea multă experiență de polițist ca să se lase strâns cu ușa.

— Este o chestie oficială sau faci numai discuție până ni se încălzesc berile?

— Zi-i chestie oficială!

Frost zâmbi :

— Prietene, aş vrea să mă fac bine înţeles: disceția asta..., ți-a spus şeful tău să mi-o pui sau nu faci decât să te joci de-a curcanul isteț?

Lepski se încordă. Nu avea aprobarea şefului pentru a-l strânge cu uşa pe Frost. Realiză că se băgase singur pe teren alunecos.

Dădu din mână a nepăsare.

— Nu mă înţelege greşit. Lasă-mă să-ți explic. Nu vrem ca fata lui Grandi să fie răpită. În clipa de faţă suntem siguri că protecția ei este de sută la sută. Nu ai cum să ajungi la ea dacă nu ai un complice în interior iar dacă apare un om în interior ea poate fi răpită. I-am cercetat pe toți de la vilă: toți sunt okay. Acum ai apărut tu pe scenă. Aşa că te cercetăm și pe tine. Te prinzi?

Frost aprobă dând din cap:

— Bineînţeles, bineînţeles, numai că asta nu răspunde la întrebarea mea.

Îşi termină tacticos berea.

— Mă interoghezi pentru că aşa ți-a dat ordin şeful tău sau nu ești decât un detectiv şef care aleargă după o promovare la excepțional?

Se aplecă peste masă privindu-l țintă pe Lepski:

— Am fost și eu curcan. Știu cum merge treaba. Știu totul despre tipi ca tine care strâng oamenii cu uşa doar doar or să capete o promovare. Am făcut-o și eu, nici o problemă. Numai că pe mine nu mă strânge nimeni cu uşa! Aşa că du-te fuguța la şeful tău și spune-i așa: am să-i spun absolut tot ce vrea să știe și asta din simplul motiv că nu am nimic de ascuns. Dar eu nu mă las, repet, nu mă las înghesuit de un detectiv, chiar şef.

Se ridică în picioare:

— Crezi că ai înţeles ce ți-am spus, Lepski?

Lepski se uită lung la el și înainte să găsească ceva de spus Frost îi zîmbi larg și ieși de pe terasă.

HI-FI și Frost ajunseră cam în același timp la motocicletă și respectiv mașină. HI-FI porni motorul puternic al motocicletei și îl urmă pe Frost pe strada principală.

Mintea lui Frost lucra cu febrilitate. Se simțea neliniștit. Adoptase comportarea cea mai potrivită față de Lepski? Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și facă dușman un curcan și nu unul oarecare, dar nu putea, pur și simplu nu putea, să se lase strâns cu ușa de Lepski. Dădu din umeri. Poate că nici nu era chiar așa de important. Ceea ce era cu adevărat important era că polițiștii ajunseseră la aceeași concluzie ca Silk: ca să o răpești pe Gina trebuia să ai un complice în interior.

Frost o luă pe autostrada spre Miami. Mai avea câteva ore înainte de întoarcerea la vila Orchid și simțea nevoia să se gândească în liniște. Traficul era subțire. Ca orice bun șofer se uita periodic în oglinda retrovizoare și îl remarcă pe HI-FI. Nu-l mai văzuse oare pe golanul ăsta și mai înainte? Frost se încordă. Își aduse aminte că îl văzuse pe plaja pustie atunci când stătuse la umbra palmierilor pentru a reflecta. Și acum era din nou în apropierea lui. I se pusese oare o codiță? Zîmbi. Îl studie pe HI-FI în oglindă: un nimic, unul din golani lui Silk.

Când ajunse la Miami se jucă puțin pe străzile orașului: stânga, dreapta. Honda se ținu după el.

Deci avea codiță?

Frost o luă înapoi spre Paradise City. Se simțea relaxat, îi veni chiar să fredoneze un cântec mai vechi.

În apropiere de Paradise City ieși de pe autostradă și o luă pe un drum nisipos care ducea la plajă. Merse cât putu de aproape de malul mării după care opri, ieși repede din mașină și o luă spre un pâlț de palmieri de mare auzind în spate zgomotul făcut de motocicletă care se apropia.

Se ascunse după niște tufișuri mici și se lăsă în genunchi. Auzi motorul motocicletei oprindu-se.

HI-FI era nervos. Își părăsi motocicletă și o luă încet pe poteca plină de nisip, cu fața plină de transpirație. I se ordonase să nu-l piardă din vedere pe Frost. Știa că dacă nu ascultă ordinele banii pentru heroină nu mai apăreau.

Ajunse într-un mic luminiș și privi într-o parte și în alta la plaja pustie. După care simți genunchii lui Frost înfigându-i-se în spate și căzu cu fața în nisip.

HI-FI gemu disperat când simți niște degete puternice înlănțuindu-i gâtul. Încercă să se lupte dar degetele se strânseră mai puternic.

— Ușurel, fiule, îi spuse Frost la ureche. Nu vreau decât să-mi răspunzi la câteva întrebări. Ești de-ai lui Silk?

HI-FI se încordă, se zbătu, încercă în zadar să scape de greutatea care îl ținea îngropat în nisip.

— Nu te prosti, fiule spuse Frost desfăcând strânsoarea de pe gâtul lui HI-FI.

Îi apucă brațul drept, i-l răsuci la spate și adăugă:

— Vorbește sau îți rup brațul!

HI-FI simți cum crește presiunea și durerea îl făcu aproape să leșine.

— Silk te-a trimis?

— Da..., da. Îmi rupi brațul.

Frost îi dădu drumul și se ridică în picioare. HI-FI se răsuci pe spate și se uită cu ură la Frost.

— Nu încerca nimic fiule. Du-te înapoi la Silk și spune-i că nu-mi place să fiu urmărit. Data viitoare când te mai văd agățat de mine îți rup brațul fără avertisment. Okay?

Se priviră în tăcere o vreme. HI-FI avusese de multe ori de a face cu poliția așa că știa să recunoască un curcan când vedea unul.

— Okay, spuse încet și-l privi pe Frost îndreptându-se spre locul în care își lăsase mașina.

CAPITOLUL 4

Mitch Goble ținând în mână un hot dog pe jumătate mâncat, intră ca o furtună în camera care avea ferestrele spre piscina de la Ace of Spades și în care Silk și Umney tocmai terminau un prânz copios.

— HI-FI a dat-o în bară! spuse Goble și se așează greoi pe scaunul din fața lui Silk. Frost l-a prins, l-a tocat mărunț și gunoiul ăsta drogat a ciripit.

Umney se uită șocat la Silk dar aceasta dădu nepăsător din umeri:

— Și ce-i cu asta? Frost este un fost curcan. E isteț. Nu l-aș fi băgat în combinație dacă nu aș fi fost sigur că-i merge mintea. Așa că totul este okay. Acum știe că suntem cu tunul pe el. Relaxează-te, Mitch. N-are nici un fel de importanță. Foarte bine! Dacă este așa de deștept îl lăsăm singur. Iar noi așteptăm.

Goble termină de mâncat hot dog-ul își șterse gura cu dosul palmei și se uită pofticios la resturile de la prânzul celor doi.

— Îți spun din nou, Lu, Frost s-ar putea să fie prea deștept pentru noi! Mă neliniștește.

— Nu putem face nimic fără el.

Silk își aprinse o țigară.

— Pot să controlez situația. Relaxează-te. Treaba merge cum trebuie. Tu ai plantat sămânța. Un tip ca Frost o să se gândească la ce înseamnă cinci milioane pentru el. Îi dăm timp de gândire. Peste câteva zile o să vină aici ca să se culce cu Marcia..., acesta o să fie pretextul dar el o să vină de fapt ca să discutăm afaceri. Eu o să fiu aici ca să discut afaceri Imediat ce o să-l conving că poate să pună laba pe bucațica lui de cinci milioane o să intre în horă.

— Dar te rog ține ochii pe el, spuse Mitch. Tu ești șmecher, eu sunt șmecher, Ross este șmecher..., te rog ai grijă să nu ne arate la toți trei că el este mai șmecher.

*
* *

În timp ce ei discutau Frost mânca cu Jack Marvin friptură de vită cu garnitură de fasole verde.

— M-am întâlnit cu amicul tău, Tom Lepski, spuse Frost pe un ton nepăsător.

— Chiar așa? spuse Marvin zâmbind încântat. E un polițist dat dracului. Pun pariu pe ce vrei că atunci când șeful cel mare o să iasă la pensie Tom o să devină tata la toți polițiștii de aici. Doamne, cât poate să muncească! Este așa de ambițios încât dacă își pune ceva în cap nimic nu-l poate opri.

— Mda. A încercat să facă pe nebunul cu mine dar l-am pus cu botul pe labe.

Lui Marvin i se opri mâncarea în gât:

— Ce vrei să spui?

— Amicul tău a început să mă mitralieze cu întrebări. Băieții au făcut niște săpături în ceea ce mă privește - mi se pare normal. Mi-a spus că îl sâcăie faptul că nu am reușit niciodată până acum să-mi păstrez prea multă vreme o slujbă. Nu am nimic de ascuns dar nu mă las strâns cu ușa de un polițist ambițios. Așa că m-am dat și eu la el. Dacă șeful cel mare vrea răspunsuri nu are decât să întrebe. Dar eu nu mă las interogat la o bere de un pârlit de detectiv, chiar și șef.

Marvin puse jos tacâmul și-și frecă gânditor bărbia:

— Poate nu ai procedat cum trebuie, Mike. Tom este cam scorțos; este mai bine să-l ai prieten decât dușman.

— N-am nici un motiv să fiu neliniștit, spuse Frost scurt, ridicându-se în picioare. Așa, între noi doi, am să-ți spun că nu dau doi bani pe amicul tău. L-am citit. E ambițios..., mare șmecherie...,

și eu am fost ambițios când eram în uniformă. Okay, nu asta este problema, problema este că nimeni nu strânge șurubul cu mine.

Se întinse îndelung după care adăugă:

— Ceva deosebit astăzi?

Marvin se ridică și el cu o privire îngrijorată.

— Rutină și iarăși rutină. Trebuie că se simte al dracului de singură. Îmi pare rău pentru ea. Și-a petrecut toată după amiaza cu dobermanii. Se înțelege cu ei mai bine decât mă înțeleg eu.

Frost memoră această frântură de informație.

— Vrei să spui că dobermanii o acceptă?

— Vreau să spun că o iubesc. Are ea metoda ei pentru câini „*Și metoda ei pentru bărbați*” își spuse Frost.

După ce Marvin plecă iar Suka strânse farfuriile, în tăcere, fără să-l privească pe Frost, făcând numai o mică plecăciune în direcția lui, Frost se duse la panoul de semnalizare de lângă monitoare și-l studie atent.

Până acum nu se obosise să se uite la panou mai îndeaproape. Pe rândul de sus erau becuri roșii care semnalizau orice încercare de penetrare a sistemului. Sub el era un rând de comutatoare care erau marcate: neutralizare gard, alarmă căsuța 1 și 2, fluier pentru câini, alarmă F.A. Pe al treilea rând erau butoane marcate: alarmă poliție, alarmă F.B.I., alarmă pompieri. În fine, jos de tot, era un singur comutator pe care scria: *Înterupător general*.

Frost presupuse că „alarmă F.A.” însemna alarmă pentru dormitorul lui Amando.

Calul troian!

Era suficient să apeși câteva butoane pentru ca reședința lui Grandi să devină vulnerabilă.

Se instalează confortabil în unul din fotoliile din fața monitorilor, puse pe celălalt o ceașcă de cafea și se gândi la Silk: un tip periculos, mortal de periculos. Frost se mișcă neliniștit. Să zicem că accepta să fie „*omul din interior*”? Ce l-ar fi împiedicat pe Silk ca imediat ce pune mâna pe Gina să bage niște plumb în Frost. Se mișcă iar în fotoliu neliniștit. Știa acum că Silk este un trăgător mai bun decât el. Dacă acționa ca „*omul din interior*” cum putea să fie sigur că va pune mâna pe cele cinci milioane și să scape cu pielea

neciuruită? Și de asemenea cum de era sigur Silk că poate să o șteargă cu răscumpărarea?

Frost bău cafeaua nervos. Trebuia să afle care era planul lui Silk și după aceea, dacă se decidea să fie complicele din interior, să găsească o cale sigură pentru a-și salva viața și banii. Încă întorcea problema pe toate fețele când auzi un ciocănit puternic în ușa din spatele lui și apoi brusc ușa se deschise.

Amando intră în încăpere.

— E liniște, Frost? Întrebă cu vocea lui joasă și șuierată.

Frost se ridică în picioare. Se gândi că măcar pe șarpele acesta îl pusese la punct și-și ascunse un zâmbet. Reușise să-l zgâlțâie.

— Da, domnule, spuse. Nimic de raportat.

Amando dădu din cap, ochii lui măsurându-l de sus până jos pe Frost.

— Rămâi vigilent! Domnul Grandi va sosi aici la sfârșitul săptămânii. O să vrea să te vadă.

— Da, domnule.

Amando nu-l slăbea din ochi.

— Asta nu este o slujbă pentru un om cu fizicul tău. Ți-am studiat dosarul. Se pare să nu ruginești prea mult într-o slujbă.

— Îmi plac schimbările, domnule, spuse Frost încet. Munca de agent de securitate îți oferă schimbări. De aceea am și ales-o. Îmi închipui că nici această slujbă nu este permanentă, nu-i așa?

— Nu, nu aș zice că este permanentă. Sper că domnișoara Grandi va fi în afară de orice pericol în câteva luni.

— Mă bucur pentru dumneavoastră că gândiți așa, domnule. Din experiența mea eu cred că domnișoare Grandi o să fie totdeauna în pericol, mai mic sau mai mare.

Amando se holbă la el în tăcere o lungă perioadă după care îi întoarse spatele și ieși din cameră fără să comenteze.

A doua zi dimineața când Marvin veni să-l schimbe la ora opt Frost îi povesti discuția avută cu Amando

— Se pare că o să-ți pierzi slujba asta care îți place așa de mult, Jack, spuse Frost batjocoritor.

Marvin se strâmbă:

— Ai avut mare curaj să-i spui ce i-ai spus dar ai dreptate. Cât

timp vorbim de miliarde o încercare de răpire o să fie întotdeauna probabilă.

Dădu drumul la filtrul de cafea.

— S-ar putea ca Grandi să-și dea seama că nu o poate ține închisă aici la infinit dar care este soluția să mă bați și nu știu.

— Asta-i bătaia de cap a lui Grandi, spuse Frost. Nu o să mă împiedice să dorm.

După un somn de patru ore se bărbieri, făcu un duș și după aceea sună la Spanish Bay Hotel. Ceru să vorbească cu domnișoara Goolden.

Marcia răspunse atât de repede încât Frost nu se putu abține să nu pufnească în râs.

— Ce s-a întâmplat, iubițel, unde ai fost? îl întrebă. Mi-ai lipsit.

— Și tu mi-ai lipsit. Uite care-i treaba păpușico, ce-ar fi să petrecem după amiaza la plajă? N-am chef de lux. Ia-ți numai costumul de baie și hai să ne pierdem pe plajă.

— Bineînțeles, dragule. Minunat! Ce-ar fi să treci să mă iei de la hotel pe la două?

— Dar poate că ești ocupată, spuse Frost, rânjind încet. Nu trebuie decât să-mi spui. Am să înțeleg.

Instrucțiunile pe care ea le primise de la Silk erau foarte clare: „*Stai cu el, ține-ți ghearele înfipite în el*”.

— Nu-i nici o problemă dragule. Te aștept. Pa acum.

Și închise. După care îl sună imediat pe Silk:

— Vrea să mergem să înotăm. Zice că nu are chef de lux.

— Face pe nebunul, spuse Silk. Uite ce trebuie să faci.

Marcia ascultă cu fața îngrijorată iar după ce Silk termină spuse:

— Okay, așa am să fac dar mă neliniștește. Este ceva la el care mă face să nu am încredere în el.

Silk râse. Era un sunet care întotdeauna îi provoca Marciei fiori pe șira spinării.

— Dar când ai avut tu încredere ultima oară într-un bărbat?

Făcu o pauză și continuă:

— Treaba este foarte importantă, așa că ai grijă!

Amenințarea din vocea lui era clară. Silk închise.

Marcia simți gheață pe șira spinării în timp ce puneă receptorul jos. Silk reușise să-i inoculeze o asemenea spaimă față de el încât Marcia se simțea fără apărare în fața lui. Acum câțiva ani, pe când avea apartamentul în Miami, Ross Umney venise să-i facă o vizită. Deși nu-i spusese acest lucru ea știa că venise trimis de Silk

— Vreau să-ți explic ceva, păpușico, intrase Umney în subiect după ce se trântise confortabil într-un fotoliu. Lu este un asasin de profesie. Își câștigă pâinea eliminând golanii care îi stau în cale. Nu este genul cu care să te joci. El crede că i-ai putea fi folositoare așa cum eu îi sunt de folos, așa cum Mitch îi este de folos. Așa că atunci când are nevoie de o păsărică mătăsoasă pentru a-l lucra pe un tip tu o să fii aceea.

Marcia nu făcuse degeaba trotuarul timp de patru ani. Devenise o dură. Așa că îi răsese în nas:

— Spune-i unchiului Lu să și-o tragă singur. Nu lucrez pentru nimeni altcineva decât pentru mine. Sus, în picioare, frumosule, și roiu'!

Umney îi zâmbise trist:

— Haide, iubire, concentrează-te! Are nevoie de o păsărică mătăsoasă. Înaintea ta a încercat cu alte puicuțe care i-au vorbit așa cum ai vorbit și tu acum.

Scoase dintr-un buzunar două poze colorate și, aplecându-se în față, i le aruncase în poală:

— Uite ce le-a făcut. Lu este un expert în acizi.

Pozele erau așa de oribile încât Marcia le aruncase pe podea de parcă frigeau.

Tremurând se uitase la Umney.

— Mie nu mi-ar face așa ceva..., sunt nepoata lui.

— I-ar face așa ceva și mamei lui dacă nu ar coopera, spusese Umney zâmbind din nou trist. Când are nevoie de tine, sari. Așa merge treaba, păpușico, dacă vrei să nu-ți pierzi șarmul.

Și plecase.

Marcia ridicase pozele de pe podea le studiasse și apoi le rupsese în bucățele mici.

Din acel moment devenise sclava lui Silk. Dintotdeauna plăcerea ei cea mai mare fusese să stea în fața unei oglinzi și să-și

admire frumusețea. Pur și simplu nu putea accepta ideea că fața ei ar putea fi redusă la o masă de carne vie așa cum văzuse în fotografii.

Trecuse un an de zile înainte ca Silk să o sune:

— Puicuțo, mergi deseară la ora nouă la hotelul Sheraton, apartamentul paisprezece, i-a spus. Ești așteptată. Fă-ți numărul tău de mare clasă. Ross o să-ți dea o pilulă. Pune-i-o tipului în băutură. Când adoarme, șterge-o. Nu-i așa că este simplu?

Vocea îi devenise amenințătoare:

— Vezi ce faci!

La puțin timp venise la ea acasă Umney și îi înmânase un plic mic în care e afla o pastilă galbenă:

— Ai grijă de tenul tău, îi spusese zâmbind.

A doua zi dimineată Marcia citise în *Paradise Herald* că un oarecare domn Ballinski fusese găsit mort în patul său de la hotel. Primele cercetări lăsau să se înțeleagă că tipul se sinucisese trăgându-și un glonț în cap. Se știa că este sub o mare presiune financiară. Domnul Herman Radnitz, binecunoscutul finanțist, făcuse o ofertă de preluare a firmei lui Ballinski dar acesta declarase public că numai peste trupul său mort va putea domnul Radnitz să-i preia firma. Este adevărat că firma se confrunta cu unele probleme de management. Redactorul de la rubrica „probleme financiare” a ziarului *Paradise Herald* era de părere că domnul Radnitz putea să revitalizeze firma și credea că, știind acest lucru, disperat, domnul Ballinski se împușcase.

Marcia realizase cu o tresărire incontolabilă că devenise complice la crimă.

Mai trecuse un an. Silk o sunase din nou și-i dăduse instrucțiuni cum să agațe un anumit om de afaceri. Ea ascultase orbește instrucțiunile dar nu mai avusese puterea a doua zi dimineată să citească ziarele. Știa că omul era mort.

După aceea moștenise *Ace o Spades*. Se gândise prostește că era în sfârșit liberă numai că Silk apăruse imediat. Îi spusese că *Ace of Spades* era, după părerea lui, cel mai bun cartier general al bandeii. Terorizată, Marcia îi cedase patru din camerele de deasupra restaurantului pentru el, Umney și Goble. Cei trei se mutaseră și de atunci Marcia îi avea pe cap.

De patru luni de zile Silk nu-i dăduse nici un fel de ordine și Marcia începuse să spere că Silk nu mai avea nevoie de ea și o să o lase în pace să se ocupe de club și de afacerea ei de call girl. Sperase degeaba pentru că apăruse proiectul acesta nebun de răpire și ea era în mijlocul afacerii!

Silk îi spusese cu vocea lui liniștită și mortală:

— Avem nevoie de tipul acesta, puicuțo. Agață-l și ține-ți ghearele înfipite în el. Înțelege?

Da, înțelegea. Fotografiile acelea oribile erau încă foarte prezente în mintea ei.

Acum, după ce înotaseră în ocean, ea stătea lângă Frost, la umbra unui palmier. Departe, lumea se zbenguia în apă și pe plajă dar în locul pe care îl aleseseră erau izolați.

Frost părea adâncit în gânduri. Stătea cu ochii închiși. Ea îl privi îngrijorată după care își spuse că trebuie să preia inițiativa. Îl mângâie pe slip și reacția fu instantanee însă el o lovi peste mână și se ridică în șezut.

— Hai să stăm de vorbă, îi spuse, privind în jos la ea. Nu am venit aici pentru distracție sau ca să ne jucăm, nu-i așa?

Ea încercă să se arate surprinsă.

— Ce spui acolo, iubitel?

— Am spus că vreau să stăm de vorbă. Silk are nevoie de mine. M-am prins cum stă treaba. Ești nepoata lui deci ești și tu în gașcă. Ești o curvă profesionistă. Treaba cu sexul nu înseamnă nimic pentru tine. Mi se pare corect numai că nu te amăgi că mă păcălești. Asta vreau să-ți spun.

Marcia se gândi din nou la pozele alea oribile. Se ridică și ea și-și înlănțui genunchii cu brațele.

— Da, Mike. Silk are nevoie de tine dar și eu am nevoie de tine, spuse ea liniștit. Restaurantul lucrează în pierdere. Am sperat să fie sursa mea de venituri pentru restul vieții dar fără o injecție de bani, și încă una zdravănă, se va topi ca untul la soare. Lu a venit cu ideea asta să scoată o răscumpărare mare de la Grandi. A făcut un plan foarte bun dar care nu poate fi pus în aplicare fără tine. Tu vei lua cinci milioane. Dacă te interesează o astfel de sumă vorbește cu Lu. Totul este atât de simplu.

— Și care este planul lui?

— O să-ți spună el.

— Ție ți-a spus?

Ea negă dând din cap.

— Nici nu vreau să știu, Mike. Sarcina mea a fost să te găsesc. Am vorbit cu o groază de tipi înainte să mă hotărâsc că tu ești omul de care are nevoie Lu. Voi primi pentru că te-am găsit cinci sute de mii de dolari. Cu suma asta restaurantul și clubul vor supraviețui.

— Și ce te face să crezi că Silk îți va da banii dacă primește răscumpărarea?

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza părții tale, Mike. Silk este un profesionist. Nu este un țepar. Îmi va da partea mea și-ți va da și ție partea care ți se cuvine. Asta să-ți fie cea mai mică grijă.

— Și care ar trebui să-mi fie grija cea mare?

— O să-ți spună el.

Frost își scărpină bărbia privind la apa mării. Cinci milioane de dolari! Ce pierdea dacă vorbea cu Silk? Dacă Silk nu-l convingea putea oricând să arunce cărțile.

— Okay, am să stau să-l ascult dar asta nu înseamnă că sunt deja omul lui din interior.

Marcia inspiră adânc de ușurare.

— Hai să nu pierdem timpul. Hai să mergem! E la restaurant.

— Lasă-l să nădușească, spuse Frost arătând cu degetul spre slipul ei. De ce porți chestia asta?

„Bărbații!” gândi Macia desfăcându-și șnurul slipului. „Niște animale cu toții!”

*
* *

Stăteau așezați în jurul mesei mari din camera cu vederea spre piscină. Silk era flancat de o parte și de alta de Umney și de Goble. Frost stătea în capătul îndepărtat al mesei pe care erau așezate pahare, două sticle de scotch și o tavă mare cu sandwich-uri. Goble

era singurul care mânca. Degetele lui acționau ca un metronom: la intervale regulate ridicau câte una din operele culinare făcute cu mare grijă și o cărau la malaxorul fălcilor sale.

— Lucrez la ideea asta de ceva timp, spuse Silk uitându-se la Frost. Potul este de douăzeci de milioane de dolari dar nu este cale de a ajunge la fată dacă nu ai un om în interior. Îți ofer un loc în echipă și sunt dispus să-ți plătesc cinci milioane de dolari.

Frost răsuci în mâini bolul său plin cu scotch.

— Am stat de vorbă cu detectivul șef Lepski, spuse. Mi s-a șoptit că este un curcan foarte isteț. Lasă-mă să-ți reproduc exact vorbele lui: „*Nu vrem ca Gina Grandi să fie răpită. Grandi are grijă de noi așa că și noi avem grijă de el. În momentul de față știm că fata se bucură de siguranță totală. Nu ai cum să pui laba pe ea dacă nu ai un complice în interior, dar dacă apare un „om din interior” atunci ea ar putea fi răpită*”.

Frost făcu o pauză și se uită țintă la Silk.

— Exact așa s-a exprimat. Deci eu sunt de acord să fiu „*omul din interior*”, fata este răpită și beleaua pică pe mine. Nu aceasta este ideea mea de a face cinci milioane.

Silk zâmbi:

— Ca să fiu sincer nici a mea. Numai că beleaua nu o să cadă pe tine, Mike. Va cădea pe Jack Marvin.

Frost înțepeni:

— Marvin? Ce dracu' facem aici? Ne jucăm cu vorbele? Fi foarte atent...

Silk ridică mâna:

— Relaxează-te! M-am gândit mult la acest aspect. Am trăit în orașul acesta cincisprezece ani și știu totul despre curcanii de aici. Își cunosc meseria. Cred chiar că sunt printre cei mai buni. Încă de când am început să mă gândesc la planul acesta am știut că dacă fata este răpită vor ghici că a fot un complice în interiorul vilei. Am știut că îl vor controla la sânge pe cel care îi va lua locul lui Joe Davis. Acum ascultă foarte atent ce am să-ți spun: Mike, eu îmi protejez organizația. Întreabă-i pe Ross și pe Mitch. Nu i-am lăsat niciodată baltă.

Privi la stânga și la dreapta sa:

— Corect?

— Corect, spuse Goble băgând în gură o sardină care se odihnea pe o felie de pâine prăjită.

Umney aprobă dând din cap.

— Deci okay, continuă Silk. Curcanii au doi suspecti probabili pentru „omul din interior”: pe tine și pe Marvin. Am de gând să-i fac să pună tunul pe Marvin

Frost se aplecă înainte cu ochii scânteindu-i:

— Zi mai departe. Cum ai de gând să-l bagi în față pe Marvin? Lasă-mă mai întâi să-ți spun ceva: Lepski și cu Marvin sunt prieteni la cataramă. Marvin are o reputație de beton ca fiind un fost polițist cinstit și devotat. Gândești strâmb.

Silk zâmbi din nou.

— Când potul este de douăzeci de milioane cine dracu' pe lumea asta este cinstit și devotat?

— Cinci milioane, spuse Frost.

— Nu, douăzeci de milioane. Povestea pe care o pun la cale zice că Marvin și-a însușit toate cele douăzeci de milioane. Uite cam ce or să creadă curcanii: Se zice că într-o noapte Marvin s-a hotărât să răpească fata. Cele douăzeci de milioane s-au dovedit o ispită mult prea mare pentru a-i rezista. Are toate atuurile. Nu are nici o problemă să stăpânească câinii. Nici o problemă aici. Va fi în schimbul de noapte. Tu ai să dormi în căsuța ta. Nu prezinți nici o problemă pentru el. El merge în camera fetei, îi trage una la bilă, o cară până jos la port, o urcă în șalupă și pe aici ți-e drumul. A doua zi dimineata te duci să-l schimbi; nu-l găsești. Dai alarma: a dispărut Gina. Amando îl avertizează imediat pe Grandi. Tu rămâi să primești mesaje de la răpitor. Grandi citește biletul de răscumpărare: „*plătește, fără poliție sau lichidăm fata*”. Grandi nu va chema curcanii. Așteaptă. După care Marvin telefonează. Dă instrucțiuni privind plata răscumpărării și spune că nu discută decât cu tine. Grandi plătește și tu îmi dai mie răscumpărarea după care te întorci la vilă și ești băiatul cel bun.

Făcu o pauză.

— Cum ți se pare până acum?

— Aiureli! spuse Frost, deși inima îi bătea nebunește. Spui că Marvin o să dea telefon. La telefonul lui o să răspundă Amando. Vocea lui Marvin este foarte deosebită. Nu o poți confunda și nu-mi spune că Marvin o să coopereze. Va trebui să-i imitați vocea și nu va ține.

Silk era în dispoziție zâmbitoare.

— Marvin va coopera. Când fac un plan mă organizez în cele mai mici detalii. Ross îl studiază pe Marvin de trei luni. Aici este o chestie pe care tu nu o știi. Căsătoria lui Marvin nu a ținut dar are un fiu în vârstă de trei ani. Noi putem pune mâna pe puști. Deci aici nu este nici o problemă: Marvin va coopera.

Frost se foi în scaun cu mintea vigilentă.

— Deci, okay, beleaua se mută de pe capul meu pe capul lui Marvin, spuse. Grandi îmi dă răscumpărarea și eu ți-o dau ție. Până aici este perfect pentru tine dar eu ce fac? Tu poți foarte bine să dispari după ce îți dau banii și eu rămân de papagal.

Silk își mai turnă puțin scotch și adăugă un cub de gheață.

— Nu-ți folosești de loc capul, spuse. Nu-i nimic. Am să-ți demonstrez că partea ta este garantată. Dar mai târziu. Acum am să-ți spun ceea ce o să se întâmple în realitate Nu ceea ce or să-și închipuie curcanii că s-a întâmplat ci cum se vor întâmpla de fapt lucrurile.

— Ascult, spuse Frost.

— Mai sunt câteva detalii care trebuie puse la punct dar în linii mari acesta este scenariul. Voi schimbați turele o dată pe săptămână, corect?

Frost aprobă dând din cap.

— Okay, deci tu ești în schimbul de zi și Marvin în schimbul de noapte când răpim fata. La ce oră îi predai schimbul lui Marvin?

— La opt seara. După aceea luăm cina împreună și pe urmă sunt liber.

— Și fata ce face? Mănâncă singură?

— Nu știu. S-ar putea. S-ar putea să mănânce cu Amando dar mă îndoiesc.

— Acesta este un lucru pe care vreau să-l afli. Am să-ți dau pastile de dormit. E o marfă mai specială: au acțiune întârziată.

Treaba ta este să pui câte o pastilă în paharele lui Marvin, Amando și al fetei.

Silk rânji:

— Doar vrei să pui laba pe cinci milioane, nu-i așa? Dacă nu poți să le droghezi băuturile operația cade dar, știindu-te isteț, sunt sigur că poți să rezolvi. Okay, pastilele își fac efectul după șase ore și când își fac efectul îl scot din circulație complet pe „pacient”. Deci fata, Amando și Marvin sunt departe de lumea reală. Dacă, să presupunem, îi droghezi la opt seara atunci la ora două dimineața te duci la camera de gardă unde Marvin sforăie liniștit, neutralizezi gardul și bagi câinii în țarcul lor. Fluierul se declanșează dacă apeși butonul din dreapta..., sau mă înșel?

Frost se holbă la el.

— De unde dracu’ știi tu chestia asta?

Silk dădu din mână spre Umney care rânjea satisfăcut.

— Ross știe să facă rost de informații. L-a vrăjit pe tipul care a montat partea de electronică. Ross poate să scoată informații de la un surdomut. Noi știm mai mult decât tine despre schema electronică a sistemului de pază al vilei. Deci bagi câinii în țarc și neutralizezi gardul. După care noi trei sosim cu barca. Nici o problemă aici. Răpirea va avea loc la ora trei și jumătate dimineața. Nu o să fie nici dracu’ prin preajmă. Noi încercăm fata și pe Marvin, amândoi drogați, în șalupa lui Grandi și o ștergem. Ross se întoarce cu barca cu care am venit.

Silk făcu o pauză după care se aplecă înainte și continuă;

— Acum am să repet: sarcina ta este să le pui pastilele în băutură, să neutralizezi câinii și gardul și după ce ai făcut asta să te întorci înapoi în pătuț. Nu e chiar așa o corvoadă pentru cinci milioane, ce zici?

Frost se gândi după care spuse:

— Destul de deștept gândit dar tot nu mi se pare în regulă. Așa cum văd eu treaba s-ar putea să pui laba pe fată dar ce se întâmplă după ce răscumpărarea este plătită?

Îndreptă degetul arătător către Silk:

— Imediat ce răscumpărarea este plătită și își recuperează fata Grandi cheamă curcanii. Și imediat ce curcanii preiau afacerea treaba începe să frigă. Imediat ce-l eliberezi pe Marvin, acesta o să

vorbească. Reputația lui este nepătată. Dacă el spune că a fost drogat, polițiștii or să-l creadă așa încât beleaua se transferă automat pe capul meu. Te-ai gândit la acest aspect?

Silk sorbi tacticos din pahar.

— Am spus eu în vreun moment că Marvin o să fie eliberat?

Frost se holbă la fața rece, dură, vicioasă și simți un fior pe șira spinării..

— Vorbim de un scor de douăzeci de milioane, spuse Silk pe o voce liniștită, aproape șoptită. Nu trebuie să ne facem griji în privința lui Marvin.

Fața lui brăzdată de cicatrice era ca o mască de piatră.

— Am să mă ocup de el. Marvin nu va fi niciodată găsit așa încât bănuiala va fi și va rămâne pentru totdeauna asupra lui. Te prinzi?

Frost simți că inima lui ratează o bătaie. Deci nu urma să fie un caz de răpire de douăzeci de milioane de dolari ci urma să fie ceva mult mai frumos: răpire asociată cu crimă. După care mintea lui se comută automat pe perspectiva de a căpăta cinci milioane de dolari. Marvin nu însemna nimic pentru el. Cinci milioane, da!

— Deci, okay, spuse. Nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui Marvin.

Simți că gura îi este așa de uscată încât făcu o pauză pentru a sorbi din pahar:

— Și Gina?

— Nici aici nu este vreo problemă, spuse Silk lăsându-se pe spătarul scaunului. Ea este returnată proprietarului. A fost drogată. Nu va ști nimic din ce s-a întâmplat. Va rămâne drogată până în momentul în care ajunge acasă. Nici o problemă.

— Și unde o s-o ții până când se plătește răscumpărarea?

— Am avut grijă, nu te preocupa.

— Și totuși, unde? insistă Frost.

Silk îl privi fix. Singurul lui ochi bun căpătă deodată o privire amenințătoare. Ochiul de sticlă însă continua să capteze și să reflecteze lumina puternică a soarelui care intra pe fereastra mare.

— Toate la rândul lor, spuse. Ce părere ai la ceea ce ți-am spus până acum, crezi că putem să răpim fata?

Frost învărti între degetele transpirate paharul cu scotch în timp ce se gândea intens. Goble întinse din nou mâna spre tavă și luă un sandwich cu felii subțiri de pește afumat. Umney se lăsă pe spate cât de mult îi permitea spătarul scaunului, își întinse brațele musculoase și căscă lung și cu poftă. Silk, nemișcat, fără să clipească, îl privea fix pe Frost.

Acesta spuse după o lungă pauză:

— În linii mari, da. Dar sunt complicații. Căinii sunt o problemă. Am o cursă de optzeci de metri de făcut de la căsuța mea la camera de gardă pentru a mă ocupa de neutralizarea sistemului de alarmă. S-a putea să fiu înhățat de câini înainte de a ajunge la camera de gardă. O să am de asemenea probleme cu drogarea băuturilor.

Buzele lui Silk schițară un rânjet:

— Astea reprezintă bineînțeles motivele pentru care tu primești cinci milioane de dolari. Te-am ales pe tine pentru că ești deștept.

Făcu o pauză pentru a sorbi din pahar după care puse paharul jos și-l privi țintă pe Frost:

— Acum te întreb: te bagi sau nu?

Frost se gândi din nou la Marvin. Crimă! Și din nou se gândi la ce ar însemna pentru el să aibă cinci milioane de dolari.

Își termină băutura și puse paharul jos:

— Încă nu am vorbit despre răscumpărare, spuse. Pentru mine asta este întrebarea de o sută de puncte. Cum mă convingi că am să primesc cinci milioane de dolari și că am să apuc să-i cheltuiesc în liniște și pace? Convinge-mă și îți spun dacă mă bag sau nu.

Silk îl studie în tăcere după care făcu din mână către Umney și Goble:

— Okay, băieți, spuse. Mergeți afară să băgați ceva aer proaspăt în plămâni.

Umney se ridică imediat în picioare și o luă spre ușă. Goble șterpeli în trecere două sandwich-uir și îl urmă pe Umney afară din cameră.

Silk sorbi din pahar, își aprinse o țigară și-l privi direct pe Frost.

— Deci acum suntem între patru ochi, spuse. Ceea ce urmează este strict între noi doi. Am de gând să fac treaba asta, cu tine sau fără tine. Mă întrebi despre partea ta. Așa cum spui asta este întrebarea de o sută de puncte. Înainte chiar de a mă gândi cum am să fac ca să răpesc fata am rezolvat problema aceasta. Care este șmecheria să pui laba pe douăzeci de milioane de dolari și să nu poți să le cheltui? Eu am găsit soluția ca noi să putem cheltui banii în liniște și când spun noi mă refer și la tine. Dacă îți spun care este soluția ai trecut de punctul limită și ai intrat în zona în care nu mai este întoarcere, așa cum Ross și Mitch au trecut de punctul în care puteau să renunțe. Dacă ei cedează nervos și fac pasul înapoi ei știu că am să-i omor.

Silk încercă să zâmbească feciorelnic:

— Îmi câștig bucata amărâtă de pâine omorând oameni. Ross și Mitch știu asta și m-am gândit că ar fi bine să știi și tu. Înainte de a-ți spune care este soluția pentru a cheltui liniștiți banii aș vrea să te gândești bine la ce ți-am spus până acum. Acum este rândul tău să mă convingi. că am ales corect „*omul din interior*”. O să vreau să știu cum te vei ocupa de câini; o să trebuiască să-mi spui cum o să pui pastilele în paharele lui Marvin, Amando și al fetei; o să fiu curios să aflu cum vei neutraliza gardul. Când o să mă convingi că poți să faci toate astea, când o să-mi confirmi că te bagi, am să-ți spun și eu cum vom cheltui banii fără să ne doară capul..., și te asigur că am soluția.

Frost ezită după care dădu din umeri:

— Ei bine, o să-mi pun creierii să facă gimnastică.

După care împinse în spate scaunul și se ridică în picioare.

— Exact așa să faci, spuse Silk. Înainte de a pleca vreau să-ți zic ceva important: dacă nu te duce mintea sau nu ai sânge în valve ca să lucrezi cu mine nu-mi ești de nici un folos și nici ție nu-ți ești de nici un folos. Eu îți garantez cinci milioane de dolari dar eu nu dau atâția bani unui tip cu târâte în cap în loc de creier. Deci, sâmbătă dimineața vii aici și mă convingi că știi și poți să te ocupi de câini, să neutralizezi gardul și să pui pastilele în pahare. O să trebuiască să mă convingi și eu sunt un tip greu de convins. Deci, okay, mă convingi. După aceea îmi spui dacă te bagi sau nu. Dacă

îmi spui că te bagi ai depășit punctul de la care mai există răzgândire. După aceea eu îți spun cum putem cheltui banii în liniște și te asigur că știu cum. Dar dacă nu știi cum să-ți faci treaba sau nu te țin nervii o ștergi urgent din Paradise City și-ți ții fleanca închisă.

Bătu cu arătătorul în masă:

— Vreau să-ți fie foarte clar un lucru. Fac treaba asta orice ar fi. Am să aștept până găsesc un alt paznic. Asta înseamnă să aștept dar am așteptat deja. Dar să spunem că-ți trece prin minte că poți să faci rost de ceva bani dacă te duci la poliție și descarci sacul. Okay, deci te duci la curcani și le spui că am de gând să răpesc fata.

Silk trase sălbatec din țigară:

— Dacă faci asta, okay, nu va fi nici o răpire da eu am să fiu liber. Pentru că nu ai nici o dovadă că eu pun la cale răpirea. O să fie cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Copoii nu mă au cu nimic la mână, dosarul meu este alb. O să le spun că ești sonat numai că eu îi știu bine pe copoii de aici și știu că or să mă țină la microscop așa că am să fiu băiat cuminte: nici o răpire și am să pierd cinci milioane de dolari.

Se aplecă spre Frost și acesta nu știu care dintre ochi este mai înfiorător: ochiul sănătos în care vedea mai multă ură decât văzuse în o mie de perechi de ochi sau ochiul de sticlă pe care razele soarelui îl făceau să strălucească ireal.

— Dacă verși la poliție nu mai ai mult de trăit. Nu există nicăieri o gaură suficient de adâncă în care să te poți ascunde. Nu-ți fă nici un fel de iluzii: am să vin după tine. Și fi foarte sigur că am să vin ca să teucid.

*

* *

Frost petrecu ultimele două ore înainte de a prelua schimbul de la Marvin stând în căsuța lui și gândind adânc.

Deși i-ar fi făcut plăcere să se gândească la ce o să facă cu cinci milioane de dolari mintea i se întorcea mereu la Silk. În

timpul scurtei perioade în care fusese detectiv Frost avusese de a face cu destui bandiți periculoși. Avusese de a face chiar și cu niște asasini ai Mafiei dar nici unul nu se putea compara cu Silk. Frost își dădea seama că Silk este un profesionist de top, de primele locuri în top, că este mortal de periculos! *"Îți garantez că am soluția pentru a cheltui fără probleme răscumpărarea"*. Treaba asta venind de la un tip de calibrul lui Silk însemna pur și simplu că, într-un fel sau altul ,rezolvase problema cheltuirii banilor și mai însemna că, dacă Frost alegea să intre în combinație, urma într-adevăr să primească cinci milioane de dolari pe care să-i poată cheltui fără dureri de cap. Era aproape sigur că dacă se hotăra să arunce cărțile nu va părăsi viu Paradise City. Silk nu și-ar fi asumat niciodată riscul ca el (Frost) să măcăne. Frost se foi neliniștit. Urma să aibă un mic accident. Era sigur de acest lucru.

„Așa încât” își spuse *„va trebui să mă bag!”*

Acum, erau probleme de rezolvat: cum să le pună celor trei în pahare pilula. Asta era problema cea mai mare. A doua problemă era neutralizarea câinilor. Și acest aspect prezenta dificultăți. Neutralizarea gardului era joacă de copil dacă reușea să-l drogheze pe Marvin și să înlăture câinii din calea sa.

Frost își dădu seama că va trebui să culeagă o groază de informații înainte de a încerca să găsească soluții pentru aceste probleme. Se uită la ceasul brățară. Se făcuse 19:45 – era timpul să meargă la camera de gardă ca să ia cina cu Marvin.

Ieșind pe ușă privi la cărarea îngustă care ocolea vila și ducea la camera de gardă. Puțin după ora 21:00 Marvin va da drumul la câini și aceștia vor porni în căutarea prăzii. Frost se gândi că după ce îl va droga pe Marvin va trebui să-și părăsească căsuța pe la ora două dimineața și să meargă pe această potecă la camera de gardă pentru a neutraliza gardul. O plimbarea cam de optzeci de metri. Privi în sus: ar putea oare ajunge la camera de gardă urcând într-un copac, cățărându-se pe acoperișul vilei și coborând apoi la camera de gardă? Alungă imediat din minte acest gând. Nu era Tarzan și oricum nu era un lanț de copaci de la căsuță până la vilă. O mare problemă!

Îl găsi pe Marvin privind la ultima repriză a unui meci de box.

— Salut, Mike!

Marvin se ridică în picioare și opri televizorul.

— Ce meci tâmpit! Te-ai distrat bine?

— Am înotat toată ziua, îi răspunse Frost. Mor de foame.

Trase un scaun și se așează la masă.

— Ceva probleme?

Marvin dădu din cap și se așează și el la masă în fața lui Frost.

— Problemele or să apară sâmbătă. Sosește marele boss.

— Așa mi-a spus și javra cea bătrână. Povestește-mi despre Grandi. Ce părere ai despre el?

— Și tu și eu am avut de-a face cu mulți bandiți la vremea noastră, spuse Marvin liniștit. Grandi este tot un bandit numai că poleit cu aur. Ai grijă cu el. Îi place să se creadă Dumnezeu. Nu-ți face iluzii că dacă îți răspunde la „*bună ziua!*” te-a și pus la inimă. Prefer să am de-a face cu javra cea bătrână decât cu Grandi. Cel puțin despre javra cea bătrână știu că îmi este ostilă și că trebuie să mă feresc. L-am întâlnit pe Grandi de două ori și de două ori este, nu de ajuns, ci prea mult. Știu asta pentru că sunt un fost curcan iar Grandi urăște curcanii. Așa că ai grijă!

În acel moment în camera de gardă intră Suka aducând tava cu cina. Puse tava pe masă, luă de pe ea farfuriile și le așează în fața celor doi bărbați, făcu o plecăciune și ieși.

Frost se uită la bucata mare de mușchi de porc înconjurată de ceapă prăjită și de carotfi pai și fluieră admirativ.

— Dacă este un lucru de care sunt sigur acel lucru este că aici nu murim de foame, spuse. Povestește-mi de Suka, Jack.

Înfipse cuțitul în friptură.

— Dă impresia că nu se oprește niciodată din muncă. Omul acesta nu doarme?

Frost începea deja să culeagă informații.

— Și dacă totuși doarme unde o face? Aici?

— Suka este un caz special. El are grijă de noi, de Gina, de Amando și de câini. Nu, nu doarme în vilă. Are o casuță undeva pe plajă, la capătul lagunei. Seara o șterge pe la ora unsprezece și începe munca a doua zi dimineața la ora 07:30. Este singurul angajat rezident aici. Restul servitorilor pleacă înainte ca eu să dau drumul la câini. Toți locuiesc în afara proprietății.

— Și nu este nimeni din servitori peste noapte la vilă?

— La ce bun?

Marvin trânti o lingură plină de muștar pe felia de friptură pe care tocmai o tăia:

— Fata se duce la culcare pe la ora zece seara. Amandouă se retrage în apartamentul lui tot cam pe la aceeași oră. Nu au nevoie de nimic. Când sosește însă Grandi se schimbă treaba. Tot personalul rămâne la posturi până când Grandi se duce la culcare, adică pe la două dimineața. Îți dai seama că toți îl iubesc de nu mai pot din cauza asta! Ca să pot să-i trimit acasă trebuie să bag câinii în țarc.

Marvin dădu fatalist din umeri.

— Marele noroc este că nu vine des și când vine nu stă mult. O să se care luni dimineața și după aceea toată lumea poate să răsuflă ușurată.

Frost căpătase câteva informații bune și, știindu-l pe Marvin că este fost curcan, i se păru neindicat să mai sape după alte informații.

Privind peste masă la Marvin care se relaxase și-l privea prietenos simți un fior de gheață străbătându-i coloana vertebrală. Omul acesta urma să fie asasinat! După câteva clipe de panică interioară își forță mintea să lucreze din nou la planuri de cheltuire a banilor. Cinci milioane! De ce dracu' să-i pese lui de Marvin?

Gura i se uscaseră și mâncarea i se păru că devine brusc cleioasă. Se forță totuși să mănânce pentru a nu-i atrage atenția lui Marvin în timp ce mintea lui lucra.

— Și ai și tu, Marvin, vreo gagică mai de suflet?, întrebă continuând să mestece pentru că nu putea înghiți.

— Am ceva mult mai bun, spuse Marvin și toată fața i se lumină de un zâmbet larg. Am un fiu.

Pentru următoarele zece minute, în timp ce terminau de mâncat, Frost fu auditorul unui discurs înflăcărat al lui Marvin pe tema fiului său. Din ceea ce spunea Marvin se părea că nu se mai născuse până atunci un copil așa de frumos, de deștept, de isteț și de bun. Și în timp ce asculta discursul, văzând mândria și bucuria de pe fața lui Marvin, înțelese de ce spusese Silk că Marvin va coopera.

— Cum să vreau o femeie cicălitoare când mi-a pus Dumnezeu mâna în cap și mi-a dăruit așa un fiu?, trase în sfârșit Marvin concluzia. Îmi petrec fiecare oră liberă cu el. L-am aranjat foarte bine. Când s-a născut, blestemata mea de soție nici nu a vrut să audă de el. Nici nu se gândea să aibă grijă de el: asta ar fi însemnat să renunțe la blestemele ei de programe de televiziune, la întâlnirile cu prietenele ei, la tot ce ea numea viață ca lumea. Așa că am angajat o doică bătrână, o negresă, și s-a dovedit a fi cea mai grijulie „mămică” din lume. După ce m-am despărțit de soția mea doica l-a luat de tot în îngrijire pe puști și suntem cu toții fericiți.

— Mda, spuse Frost împingând în silă farfuria din fața lui. Ești al dracului de băftos. Dacă ai așa un fiu...

— Da, sunt foarte băftos, spuse Marvin și se ridică în picioare. E timpul să mă duc să dau drumul la câini.

— Tu îi hrănești, Jack?

— Nu, Suka. Are metoda lui de a-i domina. El îi hrănește și câinii îi mănâncă din palmă.

— Ei bine, la revedere. Și vise frumoase!

După plecarea lui Marvin, Frost se așeză în fața monitoarelor. Era joi seara. Mai avea două zile. Sâmbătă trebuia să se întâlnească din nou cu Silk. Până sâmbătă trebuia să găsească soluția la problemele pe care i le dăduse acesta.

Auzi ușa din spate deschizându-se și întoarse capul. Era Suka care venise să ia tava cu resturile de la cina lor.

— Bună mânarea, Suka.

Japonezul se opri, făcu o pauză și-l privi lung cu o față inexpressivă.

Frost avu tot timpul să-l studieze. Instinctul îl avertiza că omulețul acesta cu fața lui ca de lemn poate fi primejdios.

— Am uitat să-ți mulțumesc pentru că mi-ai ținut locul în fața monitoarelor, Suka, continuă el, încercând să aibă o voce fermă. Tu și cu mine trebuie să avem grijă ca domnișoara Gina să fie mereu satisfăcută.

Suka făcu o mică plecăciune, care nu însemna nimic, fără să-l părăsească din privire pe Frost, după care ieși din cameră.

Frost se strâmbă, după aceea dădu din umeri dar în final își repetă că Suka s-ar putea să constituie o problemă aparte, pe care nu o luase încă în calcul.

„Și acum la treabă, își spuse. Să te văd cum rezolvi problemele!”

Cum urma să-i pună pilula în pahar lui Amando? Asta era problema de o sută de puncte. Cu cât se gândea mai mult la acest aspect cu atât i se părea mai complicat. Nu știa nimic despre obiceiurile lui Amando. În noaptea în care Gina urma să fie răpită Amando putea să fie plecat într-o călătorie de afaceri, putea la fel de bine să fie la vilă... putea ... „Să-l ia dracu'!” își spuse Frost cu năduf.

Își frecă bărbia transpirată. Grea problemă! Rămase privind la monitoarele care arătau din când în când câte un câine adulmecând continuu în căutare de urme. Se gândi la clipa în care va trebui să iasă din căsuța lui și să vină la camera de gardă pentru a neutraliza gardul. Studie din nou câinii: niște ucigași!

„Doamne câte probleme pe capul meu!”

Abia după miezul nopții îi pică fisa. Avea unele informații despre Amando pe care le ignorase până în acea clipă. Cu inima bătându-i plină de excitație apucă receptorul telefonului și sună la hotelul Spanish Bay. În mai puțin de două minute i se făcu legătura cu Marcia.

— Nu vorbi, iubito, spuse vorbind în șoaptă și cu o voce transformată. Spune numai da sau nu. Mai vine Amando sâmbăta la tine?

— Da.

— Prima sâmbătă din lună?

— Da.

— La ce oră?

— Nouă seara.

— Bea ceva?

— Da

— Okay, iubire.

Și închise.

Rezolvase prima problemă!

Câinii acum.

Se ridică în picioare și examinează de aproape panoul de control. Se concentrează asupra butonului care activa fluierul silențios care îi trimitea pe câini în țarcul lor. Dacă putea găsi o soluție ca, atunci

când Marvin va adormi, fluierul să-i cheme pe câini în țarc atunci avea rezolvată și a doua problemă. Își aduse aminte atunci că Umney vorbise cu electronistul care montase sistemul de alarmă. Frost dădu mulțumit din cap. Umney trebuia să vorbească din nou cu tipul acela și să afle cum putea el (Frost) să rezolve problema fluierului. Era sigur că Umney nu s-ar fi dat în lături de la nici un mijloc de convingere pentru a afla ce îl interesa. Poate că reușeasă rezolve și problema a doua.

Dar cum s-o adoarmă pe Gina?

În timp ce se gândea la acest aspect își dădu seama că aceasta era cea mai periculoasă problemă. Gina nu trebuia să aibă nici o bănuială că el participase la răpirea ei după ce-și revenea din sedare și după ce se plătea răscumpărarea. Nu reușise să o ghicească dar simțea instinctiv că l-ar fi aruncat imediat pe mâna curcanilor dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că el era în spatele răpirii.

„Nu te pripi”, își spuse. „Ai timp până sâmbătă. Cel puțin ai reușit să întrevezi soluții pentru primele două probleme”.

Mintea lui se mută la Gina și încercă să se relaxeze dar nu pentru mult timp pentru că mintea lui revenea mereu la Marvin, drogat și aflat pe mâna lui Silk. „Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lui Marvin. Mă ocup eu de el.”

Frost revăzu cu ochii minții fața mândră a lui Marvin atunci când îi vorbise fericit despre fiul său. „Marvin nu va fi niciodată găsit”. Silk o să-l omoare și o să-i ascundă trupul. Silk era un profesionist. Când spunea că trupul nu va fi găsit exact asta vroia să spună.

Frost se crispă și fața i se acoperi de broboane de sudoare.

Încercă să-și controleze respirația și-și impuse să se calmeze.

Cinci milioane de dolari! Gata cu alergatul după o bucată de pâine amară! Cinci milioane și toată lumea era a lui!

Asta era șansa vieții lui!

Mare păcat pentru Marvin!

CAPITOLUL 5

Sunetul soneriei telefonului îl scoase pe Frost din somnul greu. În timp ce se ridica în pat privi spre ceasul de perete. Era ora 13:15. Apucă receptorul.

— Mike?

Vocea lui Marvin.

— Aruncă-te urgent în uniformă și vino pronto la camera de gardă!

Vocea lui Marvin avea o notă de urgență în ea.

— A sosit Grandi! Alarmă maximă!

Și închise.

Grandi? Aici? Banditul bogat nu era așteptat să sosească decât mâine.

Înjurând, Frost se rostogoli jos din pat și fugi la baie. În mai puțin de cincisprezece minute era dușat, bărbierit, și îmbrăcat drept pentru care ieși din căsuța lui și o luă cu un pas rapid spre camera de gardă.

Îl găsi pe Marvin așteptându-l în fața camerei de gardă. Acesta îi rânji:

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Mike, dar și-a bătut joc de noi. Acum stă de vorbă cu javra cea bătrână. Rămâi la monitoare. Eu am să patrulez. Dă-te ocupat cu lucrul!

Îl privi critic pe Frost:

— Ai grijă! O să vrea să te vadă.

Și o luă pe poteca care ducea la lagună.

Frost intră în camera de gardă și se trânti într-un fotoliu. Prin ușa deschisă putea să-i vadă pe grădinarii chinezi lucrând cu râvnă. De obicei plantau un lăstar, îl admirau, îl miroseau, îl mai admirau

o dată și abia după aceea mai plantau un lăstar. Acum se vedea cu ochiul liber că țâșnea sudoarea din ei. Frost simți o schimbare în aer. Atmosfera era încărcată cu electricitate. Sosise Grandi!

Stând în fața monitoarelor tv îl văzu din când în când pe Marvin care patrula proprietatea. Părea foarte încordat.

La un moment dat se auzi o bătaie în ușă și apăru Suka aducând cafea proaspătă și două sandwich-uri cu felii de carne de vită și frunze de salată.

— Big boss este aici, spuse așezând tava lângă Frost.

Frost se gândi că până și Suka, cu fața lui impenetrabilă, părea acum îngrijorat.

— Mănâncă repede!

Dar au trebuit să mai treacă alte patru ore înainte ca Frost să fie chemat și-și dădu seama că de acum era și el tensionat.

Suka intră în camera de gardă:

— Șeful te vrea! Vino după mine, te rog.

Biroul era imens, cu fotolii pe lângă pereți, cu o masă de consiliu cu șase locuri, un birou mare, un bar și măsuțe puse în fața fotoliilor de lângă perete.

La birou stătea un bărbat voinic, cu umeri lați, care se apropia de șaiszeci de ani. Purta un tricou cu mâneci scurte și pantaloni verde închis. Brațele lui musculoase și păroase se odihneau pe birou.

Marvin îl descriesese pe Grandi ca fiind un bandit poleit cu aur. Privindu-l în timp ce se apropia de birou Frost constată că descrierea lui Marvin era extrem de exactă.

Fața grasă, semănând foarte bine cu ceea ce închipuim că înseamnă fața diavolului, cu ochii mici, în permanentă mișcare, nasul scurt și turtit, buzele subțiri, fruntea mare, ajutată de un început de chelie, părul grizonat, totul contribuia la crearea imaginii unui om activ, puternic și crud.

— Șezi, lătră la el Grandi și făcu din mână spre unul din fotoliile din fața biroului.

Frost se așeză, cu spatele drept, fără să atingă spătarul, și își puse mâinile pe genunchi.

Urmă o pauză în care cei doi bărbați se studiară reciproc, după care Grandi spuse:

— Ți-am studiat dosarul. Ai lucrat pentru F.B.I. Te-ai confruntat cu vreo problemă de răpire cât ai lucrat acolo?

— Da, domnule, spuse Frost. Am lucrat în echipa care s-a ocupat de răpirea lui Lucas.

Ochii lui Grandi se micșorară în timp ce făcea un efort pentru a-și aduce aminte.

— Lucas? O fată? Da..., Lucas. Lucas a plătit un milion ca să-și primească fata înapoi, Răpitorii au fost prinși..., corect?

— Corect, domnule. Trei dintre ei au fost prinși. Al patrulea a fost împușcat mortal. Eu l-am împușcat.

Grandi făcu o pauză pentru a-l studia din nou pe Frost. Ochii lui în permanentă mișcare cântăreau, evaluau.

— Marvin nu are experiență practică cu răpiri. Ce părere ai despre Marvin?

Frost își dădu seama că îi vine apă la moară dar se hotărî să joace calm.

— Iertați-mă, domnule, dar nu înțeleg întrebarea.

Grandi înțepeni în fotoliu iar ochii lui începură instantaneu să arunce fulgere.

— Ceea ce scrie în dosarul tău îmi spune că poți să fii orice dar nu nebun.

Acum vocea lui lătra, nu mai vorbea.

— Te-am întrebat ce părere ai despre Marvin a cărui datorie este să-mi păzească fata. Deci nu fă pe nebunu' cu mine!

Frost era sigur că Grandi îl întrebasese același lucru pe Marvin despre el.

— Marvin este un fost polițist credincios, domnule. Are un dosar de excepție. Dacă aș fi fost în locul dumneavoastră eu l-aș fi ales pe Marvin.

Grandi rânji satisfăcut.

— Și el a spus același lucru despre tine. El însă nu s-a ocupat niciodată de un caz de răpire pe când tu ai avut această ocazie. Eu cred în teoria că este bine să folosești oameni cu experiență. Ai lucrat cu poliția din New York și cu F.B.I. Consider că ai mult mai multă experiență decât Marvin care toată viața nu a fost altceva decât polițist în acest oraș. De aceea mă interesează mai mult părerile tale decât cele ale lui Marvin.

Făcu o pauză în care Frost îl privi direct în ochi fără să clipească.

— Foarte bine, Frost, ce părere ai despre măsurile de securitate pe care le-am luat pentru a-mi proteja fiica de o răpire?

— Nouăzeci și șapte la sută perfect, spuse Frost.

Grandi deschise o cutie aflată pe birou și scoase un trabuc. Îi mușcă capătul, scuipe pe jos, îl aprinse și începu să pufăie arucând nori de fum spre Frost.

— Asta înseamnă că rămâne un procent de nesiguranță de trei la sută..., după tine.

— Da, domnule.

Grandi se aruncă peste birou cu fața lui urâtă contorsionată de furie:

— Nu-mi servi mie genul acesta de rahat!, urlă la el. Fata mea este în siguranță sau nu?

— Așa cum văd eu lucrurile, domnule, există o verigă slabă în lanțul de securitate: veriga slabă este reprezentată de posibilitatea existenței unui complice, bărbat sau femeie, în interior, spuse Frost aproape șoptit pentru a-l enerva pe Grandi.

— M-am gândit și eu la asta. Am vorbit cu șeful poliției, Terrell. Îmi spune că a verificat dosarele tuturor celor care lucrează la vilă, inclusiv al tău. Terrell este mulțumit. Îmi spune că nu există complice în interior, bărbat sau femeie.

Cu fața mai imobilă ca a unui indian Frost spuse tot încet:

— Atunci siguranța fetei dumneavoastră este sută la sută.

Grandi își împinse brusc înapoi fotoliul și merse la fereastră panoramică. Privind surprins la silueta pătrătoasă Frost realizează că Grandi era aproape pitic. În mod cert nu avea mai mult de un metru șaizeci, dar trupul foarte musculos și puterea care îi era asociată îl făceau să pară impunător.

Frost se răsuci brusc pe călcâie și împunse cu trabucul în direcția lui Frost:

— Dar tu nu ești de aceeași părere, nu-i așa? Tu crezi că s-ar putea să fie un complice în interior.

— Eu am spus că fiica dumneavoastră este în siguranță în procent de nouăzeci și șapte la sută. Părerea lui Terrell nu face pentru mine nici cât o ceapă degerată. Există un risc de trei la sută, mic, dar există.

Grandi se întoarce cu același mers zorit la fotoliul lui și se așează:

— Iar faci pe nebunu' cu mine. Deci există un risc de trei la sută. Care este acela? Varsă!

— Dacă un tip meseriaș ar reuși să vă răpească fata ar cere cel puțin cincisprezece milioane de dolari răscumpărare, spuse Frost neimpresionat de tot circul lui Grandi. Poate că pentru dumneavoastră, domnule, cincisprezece milioane de dolari nu reprezintă o sumă pentru care ați fi dispus să vă riscați viața sau libertatea dar, domnule, există milioane de oameni care și-ar risca viața și libertatea pentru o asemenea sumă. Așa încât, ceea ce vreau să vă sugerez, domnule, este că fiecare om are prețul lui. Și, cu tot respectul, insist pe ideea că zaua putredă în lanțul de securitate al fiicei dumneavoastră poată fi existența unui complice în interior.

Grandi se aruncă din nou peste birou uitându-se țintă la Frost.

— Și prețul tău care este, Frost? Ai fi dispus să fii omul din interior pentru cincisprezece milioane de dolari?

„Am să fiu omul din interior pentru cinci milioane de dolari” își spuse Frost.

Primise însă o bună instrucție în poliție așa încât fața lui rămase de piatră.

— Vă înțeleg punctul de vedere, domnule, spuse și se ridică în picioare. Ar trebui însă să vă puneți următoarea întrebare: dacă țelul meu ar fi să vă răpesc fiica v-aș fi vorbit așa deschis? Vă repet că există o mică posibilitate de a exista un complice în interior. Slujba mea mă obligă să vă spun părerea. Dumneavoastră decideți dacă țineți cont de ea sau nu. M-ați întrebat dacă aș fi dispus să acționez ca „*omul din interior*” pentru cincisprezece milioane de dolari. Mi se pare o întrebare corectă. Numai că eu nu aș acționa ca „*omul din interior*” nici pentru treizeci de milioane de dolari și am să vă spun de ce.

Se aplecă spre Grandi și-și puse amândouă mâinile pe birou:

— Eu nu-mi vând clientul. Dacă sunt angajat să fac o treabă, o fac. Eu sunt format, sunt educat, sunt instruit ca polițist, și la fel este și Marvin. Nici unul din noi nu-și vinde clientul. Dacă nu puteți crede acest lucru atunci am să-mi caut altă slujbă. Dumneavoastră hotărâți.

Și se întoarce pe călcâie și o luă spre ușă.

— Frost!

Vocea lui Granid ar fi oprit și un tren.

— Întoarce-te! Stai jos!

În acea clipă Frost fu sigur că a trecut peste un obstacol dar știa că vor urma și alte obstacole.

Se întoarce și merse încet spre fotoliul din care tocmai se sculase.

— Este prima discuție constructivă pe care o am de când am venit aici. Am vorbit cu șeful poliției, cu Amando, cu Marvin. Toți m-au asigurat că fiica mea este sută la sută în siguranță și acum vii tu și-mi spui că există un risc de trei la sută. Vreau ca fiica mea să fie sută la sută în siguranță. Așa că vorbește-mi de riscul de trei la sută.

— Securitatea de la vilă este clasa întâi, spuse Frost. Nimeni nu poate să pătrundă pe proprietate fără să-l alerteze pe Marvin, pe mine și, bineînțeles, sediul poliției. Treaba a fost bine gândită și aici nu pot să găsesc lacune.

Făcu o pauză pentru a sugera că se gândește adânc după care continuă:

— Dar dacă există un „om în interior” camera de gardă devine vulnerabilă. În această cameră sunt toate dispozitivele de control ale sistemului de siguranță. Aici au acces patru oameni: domnule: Amando, Suka, Marvin și eu. Domnul Amando are obiceiul de a verifica dacă paznicul de noapte doarme. Intră fără avertisment. Pe de altă parte Suka intră ca să aducă mâncarea. Pentru a reduce riscul, domnule, vă sugerez ca Amando și Suka să nu mai aibă permisiunea de a intra în camera de gardă. Am afirmat mai înainte că riscul este de trei la sută. Dacă li se interzice accesul în camera de gardă lui Suka și lui Amando riscul se reduce la unu la sută..., un risc minim dar totuși un risc. Dacă va fi o încercare de răpire dumneavoastră și poliția veți ști că sunt numai doi suspecti: Marvin și cu mine. Asta îngustează enorm câmpul de suspecti. Marvin și cu mine am fost angajați să vă protejăm fiica. Pot să vorbesc în numele lui Marvin așa cum vorbesc în numele meu: noi nu ne vindem clientul.

Grandi dădu mulțumit din cap.

— Sunt de acord cu sugestia ta. Am să le ordon lui Amando și lui Suka să nu mai intre în camera de gardă. Din această clipă tu și cu Mavin răspundeți pentru securitatea fiicei mele. Să nu uiți nici o clipă acest lucru!

— Da, domnule!

Frost se ridică în picioare:

— Mai este o problemă. Știu că vorbesc neîntrebat dar cred că cineva trebuie să vă spună. Cât timp aveți de gând să țineți în cușcă o femeie tânără, sănătoasă. Este practic o prizonieră aici pentru că vila este fără îndoială o cușcă...

Frost crezuse că îl văzuse furios pe Grandi. Cu tot antrenamentul și lui îi tresăriră mușchii când acesta bătu cu amândoi pumnii în birou și lătră la el:

— Tu fă-ți treaba Frost! Când fiica mea va învăța să se poarte cum trebuie va primi, poate, puțină libertate. Asta este tot!

— Da, domnule.

Frost îl găsi pe Marvin în camera de gardă. Închise ușa și-i descrie acestuia în cele mai mici detalii discuția avută cu Grandi. Marvin ascultă privindu-l gânditor pe Frost.

— Așa că de acum încolo, încheie Frost, nu-i mai avem în cârcă pe Amando și pe Suka. N-am avut ce face, a trebuit să-l bag și pe Suka în horă pentru că altfel bătea la ochi. Dar nu cred că este nici o problemă: putem să punem o măsuță pe hol unde să ne lase mâncarea și de unde să o luăm noi.

— Chiar crezi că există un risc..., ca vreo lichea șmecheră să reușească să ajungă la fată?, întrebă Marvin.

— Nici o șansă, îi răspunse Frost. Tot ce am vrut să fac a fost să-l pleznesc pe Amando și să nu-l mai simțim tot timpul în spatele nostru.

Marvin rămase gânditor frecându-și bărbia dar într-un târziu zâmbi și spuse:

— Ai procedat corect, Mike. Am fost întotdeauna de părere că javra cea bătrână strică peisajul. Jos pălăria pentru că ai reușit să-l pui la punct!

— Să sperăm că rămâne blocat.

Frost se ridică în picioare:

— Săptămâna asta sunt liber ziua. Vrei să rămân în zonă și să mă învârt pe moșie? Ca să-ți spun drept aş avea chef să fac o baie în mare dar dacă crezi ...

— Du-te liniștit la plajă dar nu întârzia deseară.

— Atunci, serviciu ușor. Ai idee cât stă balaurul prin zonă?

Marvin îi zâmbi:

— Nu pun întrebări de genul acesta.

Ajuns la căsuța lui Frost se schimbă și-și puse niște bluejeans și un tricou. Se hotărî să o sune pe Marcia. Avea chef să o pună de o trântă cu ea.

Când ieși pe ușa văzu un Rolls care se îndepărta pe alee. La volan se afla Amando iar Grandi stătea lângă el. Întoarse capul spre stânga și-l văzu pe Marvin ieșind din camera de gardă și îndreptându-se spre poarta de la lagună unde se aflau ambarcațiunile.

Făcu o pauză pentru a fotografia toată scena și, privind în depărtare, îi văzu pe cei trei grădinari chinezi care, relaxați, își reluaseră meditația milenară privind la plantele pe care le îngrijeau. După aceea de după o tufă înflorită apărură Gina. Purta pantaloni albaștri, foarte mulați, și o bustieră. Ea îi făcu cu mâna și se îndreptă spre el tăind-o direct peste peluză.

Frost deschise ușa și intră cu spatele înăuntru iar ea îl urmă imediat în căsuță.

Se îmbrățișară strâns.

— Mike, trebuie neapărat să-ți vorbesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Ești singurul care mă poate ajuta. Trebuie neapărat să mă ajuți!

— Bineînțeles că am să te ajut. Care este problema?

— Nu te da fante, îi spuse ea pe un ton scrâșnit. Așteaptă mai întâi să vezi despre ce este vorba.

Frost o respinse brutal și o privi atent. Fața ei era trasă, tremura toată iar pe frunte avea broboane de sudoare.

— Ușurel, îi spuse el pe o voce alintătoare. Stai jos și povestește-mi pe îndelete.

Ea se prăbuși într-un fotoliu.

— Ești singura persoană pe lumea asta care mă poate ajuta, Mike.

Își încleștă pumnii și se bătu pe genunchi.

— Trebuie neapărat să mă ajuți. Dacă mă ajuți ai să primești toți banii pe care îi dorești.

Frost își trase un fotoliu aproape de ea și se așeză:

— Povestește!

Ea se uită intens la Frost după care îi apucă una din mâini și-și înfipse unghiile în carnea lui.

— Nimeni n-ar fi în stare să creadă una ca asta. Taică-meu se dă la mine! Tatăl meu!

Sări în picioare și începu să se plimbe agitată prin cameră lovindu-și pumnii de șolduri.

— Imaginează-ți! Tatăl meu!

Frost o privi speculativ. „*Era oare drogată?*” se întrebă. „*Chiar credea ce spunea? Era într-o criză de isterie?*”

„*Poți să capeți toți banii pe care ți-i dorești!*” Vorbea oare serios?

— Gina!

Vorbise dur.

— Potolește-te! Stai jos! Povestește-mi ce te apasă.

Ea se opri străbătută de un fior, închise ochii și rămase așa un moment lung. După aceea deschise ochii, se întoarse la fotoliu și se așeză.

— Tatăl meu s-a îndrăgostit de mine, spuse.

Frost se uită nedumerit la ea:

— Și care este problema? În general se presupune că tații trebuie să-și iubească fii și fiicele.

— Îndrăgostit, ți-pă la el Gina. Ești așa de tâmpit încât trebuie să-ți silabisesc? Nu mă iubește așa cum își iubesc tații fiicele. E dement! E bolnav! Vrea să se culce cu mine!

Șocat Frost se holbă la ea:

— Nu pot să cred așa ceva, spuse.

— Și totuși așa este

Vocea ei deraia din nou:

— Mama s-a sinucis. Nici măcar nu i-a păsat așa cum nu i-a păsat de mama nici când trăia. El mă dorea pe mine! Nu ai decât să-l privești atunci când este cu mine. Chiar crezi că nu am

suficientă experiență cu bărbații ca să pot să-mi dau seama? De aia stă departe de mine. Nu mai este sigur că se poate stăpâni.

Frost inspiră adânc:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gina...

— M-am distrat așa de bine la Roma. Știam ce-l apasă și eram foarte atentă. Nu i-a trecut niciodată prin mintea lui bolnavă că aş avea nevoie de sex. Și după aceea tâmpiții ăia au încercat să mă răpească și a urmat toată publicitatea aia nenorocită. Și așa tatăl meu, cu mintea lui bolnavă, și-a dat seama care este realitatea.

Fața ei era schimonosită de efortul de a-și stăpâni lacrimile.

— Așa că m-a închis în închisoarea asta nenorocită și mă va ține aici pentru ca nici un bărbat să nu mă poată face fericită, și mă va ține aici până când va muri.

Frost continua să se holbeze la ea. Era blocat. Pur și simplu nu-i venea nimic în minte să spună.

— Mike! Trebuie să mă crezi! Ești singurul care mă poate ajuta.

Căzu de pe scaun în genunchi și îi apucă strâns ambele mâini.

— Nu pot să continui să trăiesc așa! Ascultă-mă bine, Mike: dacă el ar muri aş fi liberă și aş moșteni toată averea lui..., miliarde de dolari!

Unghiile ei se înfipseră adânc în carnea încheieturilor lui Frost.

— Mike, înțelegi ce-ți spun? Ești singurul care mă poate elibera!

Îi dădu drumul la încheieturi și se repezi la pieptul lui.

— Mike te implor să-l ucizi!

Frost rămase un lung moment nemișcat cu mintea activă.

Se gândi: „*Isuse, este sonată! Nu cred o iotă din ceea ce-mi spune! În ce dracu' m-am băgat?*”

— Mike!

Degetele ei se strecurară sub cămașa lui:

— Poți să ai tot bănetul de pe lumea asta Omoară-l! Fă-o de dragul meu! Eliberează-mă! La mijloc este atâta bănet încât nici nu-mi pasă de bani! Tot ce vreau este libertatea!

Lui Frost i se păru că degetele ei care se plimbau pe pieptul

lui transpirat sunt niște picioare de păianjen. Cu un gest hotărât dar delicat împinse înapoi fotoliul și se ridică în picioare privind la ea cum stătea îngenuchiată în fața lui.

— Gina! Calmează-te! Nu poți să fii serioasă atunci când îmi ceri să-l ucid pe propriul tău tată!

Ea rămase în genunchi iar Frost simți un fior pe șira spinării atunci când ea îl privi în ochi. Acum era sigur că era drogată până în albul ochilor.

— E bătrân și foarte bolnav, îi spuse. Eu sunt tânără și am toată viața înaintea. Omoară-l pentru mine! Omoară-l și capeți tot ceea ce-ți dorești! Mai mulți bani decât poți să-ți imaginezi!

Frost se îndepărtă și-i întoarse spatele.

Plănuise să o răpească pentru cinci milioane de dolari. Avea nevoie de timp pentru a se gând la această schimbare de situație. Să zicem numai că Grandi crăpa. Oare fata asta, pe jumătate nebună, urma să moștenească averea enormă a tatălui ei? Și dacă da? Simți că inima o ia razna. Mintea lui se mută imediat la Silk. Era un asasin de profesie. Putea să-l ștergă pe Grandi de pe fața pământului fără probleme numai că după aceea nu ar fi stat blând știind că el, Frost, putea primi de la fată toți banii de pe lume.

Era o chestie la care trebuia să se gândească în liniște.

Uitându-se în continuare pe fereastră, cu spatele la ea, întrebă:

— Cât timp o să stea tatăl tău aici?

— O săptămână.

Ei bine, într-o săptămână avea suficient timp ca să se gândească în liniște. Se întoarse:

— Nu-ți promit nimic, păpușico, dar poți să sper.

— Când?, întrebă ea ridicându-se nesigur în picioare.

— Curând. Lasă-mă să mă gândesc. Duminică trec în schimbul de zi. Poți să vii aici joia viitoare?

Ea negă dând din cap.

— Miercuri. Tata și cu Amando au o întâlnire de afaceri cu niște tipi la ora nouă seara. Aș putea să vin atunci.

— Atunci miercuri?

— Te rog, te rog, Mike, eliberează-mă!

După care îi întoarse spatele și ieși din cameră.

Frost simți că tot trupul îi este acoperit de o sudoare rece. Rămase la fereastră și o privi cum se îndepărta în grabă mergând direct peste peluză.

*
* *

Frost petrecu două ore pe plajă, înotă în ocean după care se sui în mașina sa, T.R.7, și merse la restaurantul *Ace of Spades*. Ajunse acolo pe la ora 17:20. Era perioada moartă când personalul își trăgea sufletul, parcajul era gol iar activitatea era practic zero.

Intră în restaurant și-l găsi pe Ross Umney stând la o masă și verificând notele de plată. Imediat cum îl zări acesta sări în picioare.

— Salut, Mike!

Zâmbetul lui larg, cuceritor, era pus la vedere.

— Am ceva de discutat, îi răspunse sec Frost. Unde este Silk?

— Joacă cărți cu Mitch. Hai să mergem!

Umney îl conduse pe Frost în camera de deasupra restaurantului ale cărei ferestre dădeau spre piscină.

Silk și Goble stăteau la masa mare așezată lângă fereastră. Lângă scaunul lui Goble se afla o măsuță mică pe care erau puse o tavă mare cu prăjituri și o carafă cu ceai.

Silk ridică capul, se uită la Frost și ridică din sprâncene.

— Hai să stăm de vorbă, spuse Frost și se așează într-un fotoliu aflat departe de masa la care ei jucau cărți.

— Despre ce? întrebă Silk întorcând din nou capul la cărțile pe care le avea în mână.

Se uită la Goble și-i spuse:

— Îmi datorezi cincizeci de parai.

— Ce chestie! Ca și cum aş putea uita lucrul acesta! spuse Goble îndesându-și în gură o prăjitură cu cremă.

— Hai să discutăm! spuse Frost nervos. Lasă vrăjeala! Suntem pe treabă sau nu?

Silk se ridică în picioare, traversă camera și se așează într-un fotoliu lângă Frost.

— Și ce dacă suntem?

Goble întinse mâna după încă o prăjitură cu cremă, ezită, după care se ridică în silă și merse pentru a se așeza într-un fotoliu lângă Silk. Umney se așează de cealaltă parte a lui Silk.

— Deci okay, spuse Frost. Am rezolvat toate problemele așa că putem răpi fata!

Silk zâmbi:

— Astea sunt vești bune.

Privi în stânga și în dreapta sa la Goble și la Umney:

— V-am spus sau nu v-am spus că lui Mike îi merge mintea?

— Da, ne-ai spus, zise Goble, nescăpându-l din ochii lui porcini pe Frost. Așa că hai să auzim cât este de șmecher.

Silk se întoarse spre Frost:

— Dă-i drumul. Vrem să știm cum îi scoți din circuit pe Amando, pe Marvin și pe fată. Vrem să știm cum rezolvi cu câinii și cum neutralizezi gardul. Dă-i drumul!

Frost își făcu numărul. Fără să-i pese de îndemnul lui Silk își scoase pachetul de țigări și-și aprinse o țigară cât putu de încet. Abia după aceea privi la Silk:

— Greșit! Tu vorbești primul. Eu îți spun că am rezolvat problemele dar nu îți spun cum până când nu-mi explici cum îmi garantezi cele cinci milioane de dolari. Până nu știu acest lucru nu-ți spun nimic.

Goble răbufni:

— Uite-te la el ce pui de cătea este! Te-am avertizat Lu.

Frost se ridică iute din fotoliu, îl apucă pe Goble de cămașă, îl ridică în picioare după care îi dădu un brânci puternic care îl făcu pe acesta să zboare de-a lungul camerei.

— Mai spune-mi odată așa butoi de osânză râncedă, îi spuse Frost cu vocea lui de polițist, și am să-ți scot dinții prin spatele căpățânii tale de porc.

În mâna lui Goble răsări de niciunde un pistol.

— Mitch!

Vocea lui Silk era calmă și mortală.

Goble se uită furios la Frost după care ascunse arma în unul din buzunare.

Silk continuă:

— Ai vorbit neîntrebat, Mitch.

Goble se clătină ca bătut de vânt după care aprobă dând din cap. Se întoarce mergând încet și clătinat la fotoliul lui și se așează.

— Îmi cer scuze, Mike, spuse.

Frost îi zâmbi:

— Nici o problemă.

După aceea se așează și îi spuse lui Silk:

— Suntem în treabă sau măcar și uităm totul? Te-am întrebat cum îmi garantezi, repet, garantezi, că îmi iau felia de cinci milioane și continui după aceea să respir.

— Dacă îți spun asta, spuse Silk aproape șoptit, te bagi în afacere cu noi?

— Dacă mă convingi, da.

— Nu te pripi, Am să te conving dar după ce ți-am spus nu mai este drum de întoarcere pentru tine. Mergi cu noi sau am să te omor!

„*Dacă nu te omor eu mai înainte*” își spuse Frost păstrându-și fața imobilă. Cu glas tare spuse însă altceva:

— Nu-i nevoie să mă ameninți. Convinge-mă că sunt în siguranță, eu și banii care mi se cuvin, și sunt cu voi în barcă.

Silk aprobă dând din cap:

— Imediat cum punem laba pe fată s-a terminat practic toată treaba. Este cea mai ușoară și dulce răpire. Nu vor fi nici un fel de represalii.

Frost scutură scrumul țigării:

— Hai, las-o baltă! O să-l omori pe Marvin. Copiii de aici sunt isteți. O să fie bineînțelese represalii și încă mari. Nu te amăgi singur: imediat ce Grandi își primește plodul înapoi treaba o să se încingă urât de tot.

— Marvin nu o să fie ucis iar Grandi nu o să facă gălăgie, îi spuse Silk calm.

Frost înțepeni uitându-se fix la Silk.

— De aceea această răpire este atât de dulce, spuse Silk. De aceea îți trebuie o bună planificare. Când ți-am spus că Marvin o să dispară definitiv am vrut numai să-ți testez nervii. Vroiam să fiu

sigur că poți să rezisti la presiunea unei crime. Numai că nu va fi nici o crimă dar acum știu că ai nervii tari și că ai rezista la presiune chiar dacă s-ar întâmpla o crimă. Asta mi-a spus că am ales omul care trebuie. Numai că acum poți să te relaxezi, Marvin va fi numai drogat.

Frost dădu din cap:

— Atunci eu am să fiu în vizorul poliției. Mi-ai spus că o să faci în așa fel încât să arunci bănuiala pe Marvin.

— Așa am spus dar era numai un test. Vroiam să văd cum reacționezi.

Silk se aplecă înainte cu singurul ochi valid strălucind și continuă:

— Nu vor fi nici un fel de represalii, nimic. Nu vor fi polițiști, nimic. Banii vor fi plătiți și fata va fi înapoiată. Îți garantez toate aceste lucruri.

Frost se uită la Goble, după aceea la Umney și înapoi la Silk.

— Zi mai departe!

— Ți-am spus mai de mult că Ross poate să scoată o informație și de la o scoică și să știi că nu am exagerat. Când am auzit de încercarea de răpire eșuată de la Roma m-am gândit că aş putea să încerc și eu. Mitch mi-a spus, după ce a verificat sistemul de siguranță al vilei, că nu avem nici o șansă. Eu însă am continuat să mă gândesc. Așa încât l-am trimis pe Ross la Roma. S-a întors cu informații interesante numai că Mitch a ținut-o pe a lui că nu se poate din cauza sistemului perfect de securitate. Așa că nu mi-a rămas altceva mai bun de făcut decât să mă gândesc și după aceea Marcia te-a adus aici..., „*omul din interior*”! Îmi spui că ai rezolvat probleme pe care ți le-am dat iar eu îți spun că informațiile tale împreună cu informațiile lui Ross ne vor permite să facem cea mai dulce răpire din lume

— Și care sunt informațiile lui Ross?

Silk își puse pe față zâmbetul de diavol:

— Foarte bine, am să-ți spun, dar nu uita: după ce-ți spun ești în echipă, și rămâi în echipă..., corect?

— Te cam repeți, se răsti la el Frost nerăbdător. Care sunt informațiile?

Silk îl studie atent câteva clipe lungi:

— Nu am să mă repet niciodată de ajuns. Vreau să înțelegi clar că după ce-ți dau această informație ești pe felie cu noi și acolo rămâi dacă nu dorești să capeți o gaură mare în căpătână...., corect?

Cei doi se studiară în tăcere Ochiul bun al lui Silk arăta mortal. Frost realizează că începe să transpire.

Cinci milioane!

Cu o voce calmă, sigură și pe un ton ferm spuse:

— Care este informația?

Silk continuă să-l privească fix:

— Chiar vrei să știi? îl întrebă cu vocea lui cavernoasă.

— Lasă vrăjeala, Silk, lătră la el Frost. Du-te și sperie copii în parc! Pe mine nu mă sperii.

Silk rânji la el după care se întoarce încet spre Umney:

— Foarte bine, dă-i drumul Ross. E cu noi..., spune-i!

— M-am dus peste contabilul șef al lui Grandi, un tip pe nume Giuseppe Vessi, începutu Umney. Are o mică slăbiciune pentru băieții tineri deși este însurat cu o tipă bogată. Așa că nu au fost nici un fel de probleme să-l fac să vorbească. Toți bogătașii din Italia fac mici șmecherii ca să lungeze fiscul. De ani de zile Grandi își trage o mare parte din profiturile uriașe pe care le obține într-un cont cu parolă din Elveția. Vessi s-a ocupat de operație. Vessi mai spune că în momentul acesta banii pitiți în Elveția au cam ajuns la treizeci de milioane de dolari. Așa că l-am strâns puțin cu ușa pe Vessi și am căzut până la urmă la o învoială: el ia zece milioane și noi luăm douăzeci de milioane de dolari. Și Grandi nu poate face nimic. Avem fotocopii ale tuturor tranzacțiilor făcute în contul din Elveția. Dacă lui Grandi i-ar trece prin minte să facă gălăgie după ce îi răpim fata am putea foarte ușor să trimitem aceste copii la fiscul italian iar Grandi ar lua ușor cincisprezece ani de mititica, și Grandi știe asta. Deci nu este nici o problemă dacă putem să punem laba pe fată. Noi patru: Lu, Mitch, tu și cu mine, semnăm un document care ne face asociați în părți egale iar Grandi ne transferă nouă contul cu parolă din Elveția. Suntem toți protejați, pentru că nici unul nu poate retrage partea altuia. Nu este nici o problemă și,

pentru că suntem oameni corecți, îi dăm lui Vessi zece milioane din cele treizeci aflate în cont pentru că ne-a vândut pontul.

— Dar o să ne transfere Grandi contul? întrebă Frost uluit totuși de cele auzite.

— Sau o face și-si primește fata înapoi sau nu o face și merge la pușcărie pentru cincisprezece ani. Chiar îl vezi pe un om în poziția lui Grandi să-și dorească să meargă la mititica? întrebă Umney râzând cu gura până la urechi.

— Ți-am spus, Mike, că am pus la cale o răpire dulce, spuse Silk. Fără curcani, fără necazuri, fără gălăgie..., dar trebuie să ajungem la fată. Acum spune-ne tu cum.

— Aș vrea să mă uit puțin la documentul prin care devenim toți patru asociați în parte egală la contul din Elveția, spuse Frost.

— Nu lași nimic la voia întâmplării, nu-i așa?

Silk își puse iarăși pe față zâmbetul de diavol.

— Arată-i-l, Ross!

Umney se ridică în picioare și merse până la un birou, deschise un sertar și se întoarse cu o foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Frost.

Frost citi cu atenție ce era scris pe foaia de hârtie. În josul foi, la semnături, erau menționate numele lor. Mai citi odată după care dădu din cap satisfăcut:

— Mda, cred că foaia asta rezolvă totul, spuse și i-o dădu înapoi lui Umney. Corect, sunt mulțumit. Acum am să iau fiecare problemă în parte la discutat. Ziua acțiunii, mai exact noaptea, este sâmbăta viitoare. Dacă nu vreți să o facem așa repede va trebui să mai așteptăm o lună. Am să vă explic de ce: Marcia mi-a spus că îl are pe Amando în condicuță în fiecare primă sâmbătă a lunii. Deci săptămâna viitoare este început de lună. El vine pe la nouă seara, bea ceva, își face numărul și se cară. Din câte spune ea este rutină, de fiecare dată același lucru. Îi dați ei una din pilule și Amando este aranjat. Am uitat să vă întreb: pilulele astea se dizolvă repede și au vreun gust?

— Repede și nici un gust, îi răspunse Silk.

— Okay, Amando își bea paharul și pe la trei dimineața este scos din joc. Cum îți place până acum?

Silk dădu mulțumit din cap.

— Până aici este perfect, nici o problemă, spuse.

— Marvin și cu mine luăm întotdeauna cina împreună, continuă Frost. Și întotdeauna bem fiecare câteva cutii de bere. Deci nici o problemă să-i pasez în pahar o pilulă. Duminica următoare răpirii schimbăm turele așa că este foarte normal ca în sâmbăta răpirii să-i spun că sunt obosit și că mă car să mă culc. El se așează în fața monitoarelor și pe la două dimineața este și el scos din joc. Deci i-am rezolvat pe Amando și pe Marvin

Frost făcu o pauză privind la Silk.

— Ești cu mine?

— I-ai aranjat pe Amando și pe Marvin, spuse Silk. Mai departe: ce faci cu câinii?, ce e cu gardul?, cum o droghezi pe fată?

— Fata nu are nevoie să fie drogată, spuse Frost pe cel mai calm ton. Ea o să aibă grijă de câini și tot ea o să aibă grijă de gard.

Goble se aplecă în față și spuse supărat:

— Uite ce este Lu, tipul ăsta ori își bate joc de noi ori este nebun!

Frost se aplecă și el amenințător:

— Grasule, ți-am suportat destul porcăriile. Mai deschide odată gura și te turtesc!

— Gura, Mitch, se răsti și Silk. Nu te băga.

Se întoarse spre Frost:

— Ascult..., zi mai departe!

— Grandi a sosit în dimineața aceasta la vilă. A vrut să vorbească cu mine.

Frost îi descrie apoi în amănunt discuția avută cu Grandi.

— Așa că am reușit să-i dau jos din spinare pe Amando și pe Suka, concluzionă, și asta este important. Mai pe înțelesul vostru înseamnă că în camera de gardă nu se mai primesc musafiri neașteptați. Dar abia acum urmează veștile cele mari: Grandi și Amando s-au cărat de la vilă în după amiaza aceasta și fata a venit la căsuța mea. E nebună de legat. Poți să ghicești ce m-a implorat să fac?

Făcu o pauză de efect pentru a se uita la cei trei bărbați din fața lui după care coborî vocea și continuă:

— M-a implorat să-i omor tatăl ca să poată fi din nou liberă.

În cameră se instaură o liniște adâncă întreruptă numai de zgomotul ușor făcut de instalația de aer condiționat. Silk se foi neliniștit în fotoliu, Umney își trecu degetele prin păr iar Goble scoase un mic guițat.

— Poate că voi trei nu vă dați seama ce înseamnă pentru o fată cu un temperament ca al Ginei să stea în spatele unui gard letal, rupte într-un târziu liniștea Frost. Fata asta are jar în chiloți. Singura ei scăpare ar fi dacă taică-său crapă. Ea știe asta. Știe foarte bine că atât timp cât el trăiește ea va rămâne închisă în cușca ei de aur.

Frost făcu din nou o pauză de efect. Își făcu din nou numărul cu aprinsul țigării în timp ce, din nou, cei trei bărbați rămaseră nemișcați, aplecați în față așteptând continuarea.

— Acum am să vă spun și altceva. Grandi este sonat. În senul că..., știți voi... Nu fac decât să repet ce mi-a spus ea dar mie mi s-a părut foarte convingătoare. Ei bine, tipul o privește galeș..., știți voi..., galeș..., înțelegeți sau trebuie să vă silabisesc? Ea este convinsă de acest lucru. Și-a făcut de cap cu mulți bărbați așa că se pricepe. Când presa din Roma a pus pe prima pagină modul ei de viață Grandi a închis-o. Dacă el nu o poate avea atunci nici un alt bărbat nu o să poată să o aibă. Vă prindeți cum stă chestia?

— Continuă să vorbești, spuse Silk nervos. Până acum sunt cu tine.

— Pentru că mi-ai dat asigurări că răscumpărarea va fi plătită am făcut toată gândirea plecând de la aceste asigurări. Din ceea ce mi-a spus Gina cred că ar fi în stare să facă orice pentru a-și recăpăta libertatea, inclusiv să pună pe cineva să-i omoare tatăl. Eu și cu ea ne întâlnim miercuri pentru că Grandi nu ne va sta în cale. Am să o întreb cum i-ar plăcea să fie răpită. În starea în care îi sunt acum neuronii sunt sigur că o să sară în sus de bucurie. Am să-i explic că am trei prieteni foarte buni care sunt dispuși să o ajute să-și recapete libertatea dar că este nevoie ca ea să coopereze. Ea are acces direct din vilă la camera de gardă. Am să-i spun că tot ce are de făcut este să intre în camera de gardă duminică dimineața la ora trei unde o să-l găsească pe Marvin drogat. Am să-i spun ce butoane să apese pentru a-i băga pe câini în țarc și pentru a neutraliza

gardul. După aceea tot ce are de făcut este să meargă la port unde o să o așteptați voi trei și nu aveți decât să o duceți la ascunzătoare.

Frost privi interogativ la Silk:

— Până aici îți place?

— Până aici îmi place. Nu te opri!

— Unde o ascundeți?

— Bineînțeles că aici..., unde altundeva? O să-i dăm camera Marciei.

— Perfect. Deci am pus mâna pe fată fără nici un fel de probleme. A doua zi dimineata mă duc la camera de gardă pentru a-l schimba pe Marvin și-l găsesc drogat, îl chem pe Suka, îl găsesc și pe Amando tot out și constat că Gina lipsește. În camera de gardă găsesc un plic sigilat pe care scrie: „*aceasta este cererea de răscumpărare pentru Grandi. Fără poliție pentru că altfel...*” Deci eu preiau conducerea. Am să-l sun pe Grandi. Suka știe tot timpul unde să-l găsească. Până când sosește Grandi, Marvin și Amando au timp să-și revină dar eu am să rămân la conducere. Grandi o să citească cererea de răscumpărare și o să-și dea seama că este încolțit. Plătește sau merge direct la pușcărie. Îi dați o zi ca să transpire bine după care dați telefon și, cu puțin de noroc, o să fie de acord să se întâlnească cu voi. Am să fiu în spatele lui ca să fiu sigur că nu încearcă o șmecherie. Știe că m-am ocupat deja de un caz de răpire când lucram pentru „federali” așa că o să se consulte cu mine. sunt sigur că o să mă vrea lângă el tot timpul. Veniți cu documentul de cedare al contului pe care el trebuie să-l semneze după care îi restituiți plodul și dispăreți în ceață. Asta înseamnă că pe scenă rămân eu Grandi și fata. Ea o să-i spună tatăului să se ducă dracului. Am să-i explic lui Grandi că nu are nici o bază legală să o țină cu forța pentru că ea este majoră. Gina o să o șteargă și ea și mă doare undeva unde o să se ducă dar scenariul zice că ea trebui să se care. Eu mă întorc la vilă cu Grandi. Când o să accepte ideea că și-a pierdut fiica definitiv o să închidă vila și o să mă plătească pe mine și pe Marvin, ca de altfel pe tot personalul, după care o să ne spună să plecăm. Așa că eu o să iau fuga un avion pentru Elveția, o să-mi ridic partea din răscumpărare care mi se cuvine și am să trăiesc fericit până la adânci bătrâneți.

Frost îi zâmbi larg lui Silk:

— Ce zici?

Silk aprobă dând din cap.

— Deștept gândit, Mike!

Se întoarse la cei doi complici:

— Voi ce părere aveți?

— Îmi place, spuse Umney. Mda, deștept gândit!

Goble se ridică în picioare și traversează camera până la măsuta pe care se afla tava cu prăjituri și luă una cu cremă.

— Eu văd niște probleme, spuse mușcând din prăjitură. Hai să mai repetăm odată scenariul.

Așa încât cei patru bărbați se așezară la masă și luară totul de la început.

După încă o oră Frost își împinse în spate fotoliul și spuse:

— Trebuie să mă întorc la vilă. Sunteți cu toți mulțumiți de scenariu dacă pot să o conving pe Gina să coopereze?

— Ai pus degetul pe rană, spuse Silk Convinge-ne că fata cooperează și batem palma.

— Am să fiu din nou aici joi seara la ora șase, spuse Frost. Am să vreau să capăt un exemplar al documentului semnat de voi trei și am să vreau o copie după scrisoarea cu cerea de răscumpărare adresată lui Grandi.

— Okay, spuse Silk. Se pare că facem afaceri împreună, nu-i așa Mike?

Frost dădu din cap și ieși din cameră.

Urmă o pauză lungă după care Mitch se sculă în picioare, merse la ușă, o deschise și privi pe coridorul pustiu într-o parte și în alta.

— Am în golanul ăsta tot atâta încredere cât aş avea într-o viperă.

— Nu-ți bate capul cu el, spuse Silk având din nou pe față zâmbetul lui diavolesc. Viperele trebuie ucise, nu-i așa?

Miercuri seara, ora nouă.

Frost se învârtea fără încetare prin sufrageria căsuței sale. Din când în când își pocnea pumnii încheștați. Puțin după ora opt seara îi văzuse pe Grandi și Amando plecând în Rolls. Mâncase bine la cină după care îi spusese lui Marvin că este obosit, îl lăsase în fața monitoarelor și se întorsese la căsuța lui. Marvin îi atrăsese atenția că va da drumul la câini fix la ora nouă.

Privi pentru a mia oară la ceas. Nu mai rezistă și stinse lumina după care privi pe după perdea afară. "*Doamne!*", se gândi el „*cât de greu au putut trece ultimile cinci zile!*”

Nu-l văzuse de loc pe Grandi pentru că fusese în schimbul de noapte. Își petrecuse zilele la plajă. Nu se apropiase de *Ace of Spades*. Acum, în sfârșit, era miercuri dar nu era încă de loc sigur că Gina va veni. Ce fiasco ieșea dacă ea nu venea! În acea clipă o zări apărând de după tufișuri și alergând către căsuța lui. Avea ușa deschisă când ea sosi. I se aruncă în brațe lipindu-și trupul strâns de al lui și el trebui practic să se lupte cu ea pentru a se elibera și a închide ușa. După aceea o luă din nou în brațe:

— Oh, Mike..., am așteptat și iar am așteptat. Fiecare oră de așteptare m-a îmbătrânit cu un an.

O luă în brațe și o duse în dormitor. O puse încet în pat după care aprinse veioza. Trăsese draperiile în dormitor și știa că Marvin nu putea să vadă din camera de gardă lumina din dormitor.

— Te-am așteptat, îi spuse aplecându-se peste ea. Cât timp avem?

— Trei ore..., nu mai mult.

Deja își desfăcea fermoarul de la pantalonii strâmți pe care îi purta iar el îi desfăcu sutienul.

Îmbățișarea lor a fost feroce: două animale neinhibate și când ea ajunsese în sfârșit la orgasm scoase un strigăt abia controlat.

Rămaseră întinși unul lângă altul așteptând ca respirația să le revină la normal. Frost își trecu brațul pe sub umerii ei dar devenea deja conștient de minutele care treceau.

— Gina, iubito, spuse el strângând-o puțin de umeri, cred că am o soluție pentru tine.

— Vrei să spui că o să-l omori?

Privind-o, văzându-i ochii strălucitori Frost simți fiori pe șira spinării. „*E clar că este nebună!*” gândi. „*Joacă foarte atent!*” își impuse.

— Nu... Am o idee mult mai bună. Vezi iubito, dacă l-aș ucide curcanii mi-ar sări în cap și atunci ce-am făcut?

— Ești deștept, spuse ea aruncându-se peste el și îmbrățișându-l strâns. Ai să găsești o modalitate pentru a face în așa fel încât să pară un accident.

Îmbrățișarea ei deveni și mai fermă.

— Gândește-te numai! Dacă ar fi mort ai putea să ai toți banii pe care ți-i dorești!

— De ce ești așa de sigură că o să-ți lase ție banii?

— Păi cui altcuiva să-i lase?

Zâmbi în timp ce degetele ei începură să-i gădile pieptul.

— Am să fiu mai bogată decât Cristina Onasis! Miliarde de dolari. Poți să iei cât vrei. Omoară-l, Mike, și-ți promit cerul și pământul!

Frost întoarse capul pentru ca ea să nu poată vedea expresia de scârbă de pe fața lui.

— Nu, am o idee mai bună: nici un risc, nici un curcan și tu capeți libertatea pe care ți-o dorești atât.

Ea îl privi ținând capul puțin aplecat într-o parte. Frost nu se putu abține să nu remarce cât arăta de coruptă și de vicioasă.

— Ce idee? Ce idee poate fi mai bună decât să-l ucizi pe per-versul acesta bătrân?

„*Acum este acum*” își spuse. „*Dacă nu este de acord ce dracu' fac?*”

Îi vorbi încet și distinct, privind-o direct în ochi:

— Ce-ai zice să fii răpită?

Ochii ei se măriră după care răsă din toată inima:

— Răpită? Mi-ar place, din totdeauna mi-am dorit să fiu răpită! Când proștii ăia au încercat să mă răpească la Roma eram așa de excitată că m-am udat toată. Vrei să mă răpești, Mike? Mi-aș dori să fiu ascunsă într-un șifonier ca Patty Hearst. Mi-ar plăcea să fiu brutalizată, să fiu violată!

Ascultând-o, privind-o, Frost simți să îi vine să verse. Se rostogoli jos din pat și se îndepărtă de ea. În timp ce-și trăgea

pantalonii ea se trânti pe spate cu sfârcurile sânilor tari și cu picioarele larg desfăcute:

— Nu fă asta, te rog, spuse ea. Îmi place să te privesc când ești gol.

Fără să o bage în seamă termină îmbrăcatul după care merse la măsuta de lângă șifonier unde pusese pe o tavă o sticlă de scotch și două pahare. Își turnă o porție zdravănă și o bău dintr-o singură înghițitură.

— Ceva de băut?

Ea se strâmbă:

— Nu..., vino aici. Povestește-mi despre răpire.

Își mai turnă o băutură, la fel de mare, o trimise urgent pe gât în jos după care veni la pat și se așează departe de ea.

— E o idee foarte deșteaptă începu el, dar mai întâi vreau să lămurim lucrurile. Mi-ai spus că nu-ți pasă de bani. Ești încă de aceeași părere?

Ea îl privi după care dădu afirmativ din cap:

— Îmi pasă de un singur lucru, spuse ea. Vreau să fiu liberă să-mi trăiesc viața. Fac ceva pe bani. Tot ce vreau este să-mi recapăt libertatea și să-mi fac de cap.

— Dacă gândești într-adevăr așa am răspunsul la problema ta.

— Da, așa gândesc. Spune-mi!

— Pot să aranjez să fii răpită. Am prieteni care or să mă ajute.

— Cine?

— N-are importanță dar te asigur, iubito, că nu ai de să-ți faci probleme din cauza lor.

Ochii ei îl priviră speculativ:

— Și lor ce le iese din toată treaba?

— Răscumpărarea, bineînțeles.

— Și tu cu ce te alegi?

— Cu o parte din răscumpărare.

— Așa deci. Ei bine, te ascult

Nu era sigur că reușise să o ademenească dar știa că nu are ce face și că trebuia să-i dezvăluie planul. În următoarea jumătate de oră vorbi pe un ton convingător. Îi explică ce ar trebui să facă ea. Îi spuse și despre evaziunea fiscală a lui Grandi.

— Nu poate să facă nimic, iubito, dacă vrea să nu meargă la pușcărie. Tu îți recapeți libertatea iar eu capăt o bucățică din răscumpărare. Așa, între noi, trebuie să recunoaștem că l-am încolțit, spuse el în loc de concluzie.

Făcu o pauză, conștient că este learcă de sudoare.

— Ce zici?

Își pocni sânii cu palmele și îi zâmbi:

— Minunat..., de-a dreptul minunat!

El o privi neliniștit.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură. Deci sâmbătă..., voi fi liberă.

Sări sprintenă din pat și-l înlănțui.

— Dar acum hai să lăsăm trăncăneala, Mike. Hai să vedem puțină acțiune!

CAPITOLUL ȘASE

Frost tocmai terminase să se îmbrace când Suka veni la el la căsuță.

Frost dormise prost. Deși aparent Gina acceptase cu entuziasm ideea de a fi răpită ea îl îngrijora totuși. Era aproape sigur ca fuma țigări cu droguri și că în noaptea trecută venise la el sub influența drogurilor. Și dacă, să presupunem, când se trezea de sub influența drogurilor își schimba părerea? Îi repetase, mereu și mereu, ce are de făcut.

Duminică dimineața, exact la ora trei, trebuia să meargă la camera de gardă. Acolo urma să-l găsească pe Marvin adormit. Trebuia să apese butonul roșu de pe rândul al treilea de sus în jos al panoului și să aștepte cel puțin zece minute. După aceea trebuia să apese al patrulea buton de la stânga la dreapta de pe același rând. După aceea trebuia să meargă imediat la port unde o va aștepta o barcă.

— Minunat, formidabil, excitant! repeta ea fără încetare.

Îi trebuise toată răbdarea din lume pentru a o convinge să încerce să memoreze manevrele pe care le avea de făcut dar nu era de loc sigur că ea o să-și reamintească exact butoanele pe care trebuia să le apese. Dacă apăsa din greșeală un alt buton toți curcanii din Paradise City urmau să apară pronto. Gândul acesta îl făcea să transpire.

Frost își vărsă nervii pe Suka care după ce bătuse de două ori la ușă intrase în sufragerie.

— Ce dracu' vrei?, îl întreabă agresiv.

— Domnul Grandi vrea să te vadă, spuse Suka. Vino, te rog, după mine.

Cu nervii încordați la maxim Frost îl urmă pe potecă și în interiorul vilei. Suka îl conduse în încăpere în care îl întâlnise pe Grandi prima oară.

Grandi stătea la birou. În spatele lui, în picioare, lângă fereastră și cu mâinile la spate, stătea Amando.

Frost se opri în prag conștient că Suka se topise.

— Intră, Frost, spuse Grandi.

Frost merse până la birou și se opri în picioare în fața lui Grandi.

— Plec acum, spuse Grandi. Am vorbit cu Marvin. Din această clipă, Frost, tu ești șeful pazei. Marvin va face ceea ce-i ordoni. Ai înțeles?

— Dacă așa spuneți dumneavoastră, zise Frost uluit.

— Așa spun. Ai mai multă experiență decât el. I-a fost explicat acest lucru. Din acest moment primești nouă sute de dolari pe săptămână.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse Frost militărește.

Grandi se aplecă peste birou împungând aerul în direcția lui Frost cu arătătorul lui glas.

— Ai să muncești ca să-i meriți. Fiica mea rămâne aici în grija ta. Dacă se întâmplă ceva rău am să fac în așa fel încât să-ți dorești moartea. Înțelegi?

Frost se uită în ochii mici, plini de răutate, și simți că-l ia amețea.

— Da, domnule.

Făcu o pauză ca să-și revină și continuă:

— Așa cum v-am spus...

Grandi îl întrerupse brusc, tăind aerul cu podul palmei:

— Știu ce mi-ai spus. Fiica mea rămâne aici. Responsabilitatea ta este să-i asiguri siguranța. Înțelegi?

Frost inspiră adânc:

— Da, domnule

Grandi se întoarse brusc spre Amando:

— Ai auzit ce am spus?

— Da, domnule Grandi.

— Asta este tot, spuse Grandi și-i făcu semn din mână că poate să plece.

— Scuzați-mă domnule, spuse Frost, dar acum pentru că m-ați numit șeful pazei, vreau să știu unde vă pot contacta.

Grandi se aruncă violent în spate și se lovi de spătarul fotoliului așa de tare încât fu gata să cadă cu fotoliu cu tot.

— De ce?

Frost simțea nevoia acută de a-și linge buzele uscate dar se controlă la timp.

— În cazul în care apare vreo urgență, domnule.

— Ce urgență?

Ochii lui Grandi îl sfredeleau ca două bormașine electrice.

Frost simți brusc că nu-i mai este teamă de șmecherul acesta putred de bogat.

— De unde dracu' vreți să știu? lătră Frost la el cu vocea de polițist. Se poate întâmpla orice. Dacă vreți să faceți pe omul invizibil este treaba dumneavoastră dacă însă Amando pică sub un camion, dacă Marvin se împiedică și cade în lagună, dacă eu îmi frâng blestematul meu de gât atunci oricare din aceste lucruri constituie pentru mine o urgență. Mă urmăriți, domnule Grandi?

Grandi se relaxă vizibil.

— Frumos număr, Frost.

Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie, o îndoi și o aruncă peste birou în direcția lui Frost.

— Poți să suni la orice oră.

Frost luă bucata e hârtie, făcu doi pași rigizi înapoi și spuse:

— Mulțumesc, domnule.

— Mă bazez pe tine, spuse Grandi.

— Puteți fi liniștit, domnule spuse Frost, după care ieși din birou și închise ușor ușa în urma lui.

O oră mai târziu, în căsuța lui, privind gânditor pe fereastră, Frost zări Rolls-ul cărându-l pe Grandi.

După aceea merse la camera de gardă unde-l găsi pe Marvin.

— Să trăiți, șefu', spuse Marvin sărind în picioare imediat ce-l văzu.

— Oh, las-o moartă! spuse Frost. Suntem amândoi în echipă. Nu mă face pe mine vinovat de ideile lui Grandi. Suntem aici ca să ne câștigăm o bucată amărâtă de pâine. Nu sunt mai șef ca tine.

Marvin rânji la el privindu-l neconvins:

— Mda..., deci hai să ne câștigăm pâinea. Deci tu ești acum șeful. Ce idei noi ai?

— Eu găsesc că sistemul de protecție este perfect. Am de gând să mă duc la ocean să fac o baie. Ții minte? azi este ziua mea liberă.

— Și totuși gândește-te, Mike. Poate îți vine vreo idee. Cine știe?, poate ai idei.

Frost făcu rapid trei pași spre el și-i trase un pumn ușor în piept:

— Suntem organizați, Jack. Nu este nici o problemă cu sistemul de siguranță, nu este nici o problemă între noi. Bogătașul acesta nesimțit a vrut să facă pe nebunul cu noi.

Marvin se relaxă

— Când ai de a face cu un bandit de talia lui se poate întâmpla orice. Okay, Mike, lucrurile între noi doi sunt clare. Sunt de acord să facem echipă.

Deși întâlnirea cu Silk era fixată la ora șase seara Frost nu văzu nici un motiv pentru a aștepta. Așa încât imediat ce-l părăsi pe Marvin merse direct la *Ace of Spades* unde ajunse puțin peste ora două și jumătate.

Restaurantul era plin dar Umney, care se plimba printre clienți și le arăta dinții, îl văzu imediat și veni la el.

— Unde este Silk? întrebă Frost.

— Este ocupat dar nu durează mai mult de o jumătate de oră. Ce-ai zice să iei prânzul, Mike?

— Unde este Marcia?

— Pe spate. Nici eu n-am mâncat încă. Ce-ai zice de o salată de homar..., corect?

Frost își dădu seama că îi este foame.

— Okay.

Umney îl conduse la un separeu. Imediat apăru și chelnerul.

— Ceva de băut înainte?

— Sigur..., gin cu gheață.

Frost se așază la masă și privi în jur. Separeul avea mai multe mese. Într-un colț erau două tinere în șorturi viu colorate și topless.

Una dintre ele avea sânii mici ca două piersici, cealaltă avea sânii mari și căzuți încât Frost avu impresia că mai au puțin și pică pe masă. În alt colț un grăsan mai în vârstă mângâia mâna unui băiat blond care chicotea.

Chelnerul îl întrerupse și în timp ce le așeza băuturile pe masă Frost spuse:

— Drăguți clienți aveți pe aici!

— Degenerați, dar plini de bani, spuse Umney indiferent. Și cum suntem toți ahtiați după bani...

— Aici cam ai dreptate, îl aprobă Frost.

Sosi și salata de homar.

În timp ce atacau mâncarea Umney întrebă:

— Ai rezolvat, Mike?

— Am rezolvat.

Umney duse furculița la gură:

— Lu va fi bucuros să audă veștile cele bune.

— Nu te simți obligat să-mi faci conversație, acum mănânc, spuse Frost.

Mâncară în liniște și după ce terminară Frost se așeză mai comod în fotoliu și spuse:

— Du-te și găsește-l pe Silk.

Umney îl găsi pe Silk în poligonul de tir. Tocmai câștigase trei mii de dolari de la un playboy care se crezuse cel mai bun trăgător din oraș până când avusese proasta inspirație să facă concurs cu Silk.

— Frost este aici, spuse Umney. Zice că a rezolvat. Face pe durul.

— Toți fac pe durii, îi răspunse Silk cu un zâmbet batjocoritor, întinzându-i pistolul lui Moses. Hai să vedem cu ce noutăți a venit. Unde este Mitch?

— La bucătărie, unde altundeva? Bagă în el.

Cinci minute mai târziu Frost, Silk, Umney și Goble erau așezați la masa mare aflată în camera ale cărei ferestre dădeau spre piscină.

Cei trei bărbați ascultară în liniște în timp ce Frost le descria ultimele noutăți.

— Așa că am rezolvat, trase concluzia Frost. S-ar putea să am unele mici probleme cu fata pentru că fumează țigări cu droguri.

Vrea să fie răpită. Există și posibilitatea ca în ultimul moment să-și schimbe părerea dar acesta este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

— Dacă neutralizează gardul astfel ca noi să putem intra poate să-și schimbe părerea ei tâmpite ori de câte ori vrea, spuse Silk.

— Acum vreau pastila pentru Marvin, spuse Frost.

Silk scoase o cutie mică de medicamente.

— Tot ce ai de făcut este să-i pui pastila aceasta în pahar. După șase ore nu o să mai știe nimic despre el.

— Cât timp?

— Garantat șapte ore.

— Deci eu îi strecor pastila în pahar la ora opt, adoarme la ora două dimineața și iese din nou la suprafață la ora nouă..., corect?

— Garantat.

— Și Amando?

— Marcia o să aibă grijă de el. O să-și revină tot pe la aceeași oră.

— Deci, totul este okay. Hai să vedem puțin hârtiile. Vreau să văd cererea de răscumpărare.

Umney, plin de importanță, deschise o geantă diplomat și scoase o foaie de hârtie.

— Uite, asta este..., este o ciornă, dacă vrei putem să o modificăm.

Nota era scurtă:

„Semnează ordinul de transfer alăturat adresat către National Bank, Lugano. Ai să primești instrucțiuni prin telefon referitoare la modul în care ne vei înmâna ordinul de transfer. Fă vreo șmecherie și nu numai că vei merge direct la închisoare pentru evaziune fiscală (vezi că am atașat fotocopii ale ordinelor de transfer scrise de mânuța ta) dar nu îți vei mai vedea niciodată fata.”

Frost aprobă dând din cap:

— Okay și acum ordinul către bancă pe care trebuie să-l semneze.

Umney scoase la fel de important o altă foaie de hârtie. Era o scrisoare, care trebuia semnată de Grandi, către National Bank,

Lugano, prin care Grandi le dădea instrucțiuni să vireze din contul G-556007 în contul N-88073 deschis la Ferandi Bank din Zurich suma de treizeci de milioane de dolari.

Frost se uită întrebător la Silk:

— Ce înseamnă contul 88073?

— Am deschis de mai mulți ani un cont cu parolă la Ferrandi, spuse Silk calm. Mă cunosc așa că nu este nici o problemă să fac operații la nivel de treizeci de milioane de dolari. Este o bancă particulară și toți clienții lor vor să ascundă bani sub covor: evaziune fiscală, staruri de cinema, președinți care simt că nu vor mai rezista mult..., nici o problemă.

— Deci toți banii merg în contul tău personal? Nu cred că așa ne-am înțeles.

— Nu avem cum face altfel dar suntem toți asigurați.

Silk pocni din degete la Umney care scoase o a treia foaie de hârtie.

Frosst o studie. Era un ordin de plată către Ferandi Bank prin care se stipula că banca va plăti câte cinci milioane de dolari către fiecare din persoanele semnate în josul paginii (care urmau să-i demonstreze identitatea prezentând pașaportul). Sumele de câte cinci milioane urmau să fie plătite din suma de treizeci de milioane intrată în cont prin transfer din contul G-556007 de la National Bank, Lugano. Ordinul de plată mai prevedea plata sumei de zece milioane de dolari către domnul Giuseppe Vessi, la cererea acestuia.

— Semnăm toți hârtia asta și după aceea fiecare are câte o copie, spuse Umney. Imediat cum punem laba pe fată eu îi telefonez lui Grandi. Aranjez cu el să mă întâlnesc la motelul Three Square care este un punct de întâlnire foarte strategic. Lu și cu Mitch or să fie și ei acolo dar fără să bată la ochi.

Făcu o pauză după care continuă:

— Nu-și poate permite să trișeze dar oricum noi te avem ca „om din interior”. Dacă ai impresia că o să cheme poliția sau să facă pe șmecherul cu noi dai alarma. Am o mică jucărie aici, spuse și scoase din geantă un fel de pager. Eu am perechea lui, continuă. Dacă ți se pare că Grandi vrea să se joace cu noi nu ai decât să

apeși butonul roșu și pager-ul meu se va activa iar operația se anulează, dar atât cât pot eu să-mi dau seama nu-și va permite să facă pe șmecherul.

— Okay, spuse Frost. Deci ai ordinul de transfer către bancă semnat. Și după aia?

— Lu ia primul avion pentru Zurich și verifică efectuarea transferului. Îmi dă lumina verde când banii sunt în contul lui și eu eliberez fata. După aceea, când se risipește ceața, să zicem după o săptămână, zburăm toți trei și ne întâlnim cu Lu. Ne luăm fiecare porția și ne despărțim. Cum ți se pare?

Frost rămase nemișcat și se gândi mult timp după care se întoarse spre Silk.

— Ce se întâmplă dacă unul din noi moare?

Fața lui Silk deveni de piatră:

— Cine zice că o să moară cineva?

— Eu zic, spuse Frost, după care se aplecă spre Silk și continuă: până acum este numai vrăjeală. Unde este polița mea de asigurare de viață? Nimic nu poate opri pe vreunul din voi să bage un glonț în mine imediat ce ați obținut ordinul de transfer semnat de la Grandi. Nu semnez nimic dacă nu puneți o clauză suplimentară în această înțelegere. Sau sunteți de acord sau înțelegerea cade.

— Ce clauză? întrebă Silk.

— Dacă la o lună după ce sosesc în contul tău banii de la Grandi, vreunul din noi nu și-a ridicat partea aceasta merge automat ca donație anonimă la fundația pentru cercetări medicale Oxfam.

Frost rânji la Silk:

— Să nu-ți închipui că sunt un mare filantrop. Clauza asta înseamnă pur și simplu că nu merită să vă asumați riscul să mă omorâți și că nu merită să-mi asum riscul să vă omor pe voi trei. Te prinzi?

Silk răse strâmb:

— Okay.

Se întoarse spre Umney:

— Ross, fă modificarea așa cum vrea Mike.

Umney dădu din umeri după care îi zâmbi lui Frost:

— Aha, m-am prins, Mike, nu ai încredere în nici unul din noi.

— Poți să fii sigur de acest lucru, spuse Frost și se ridică în picioare. Mă duc la ocean să fac o baie și mă întorc peste o oră. Până atunci aveți tot timpul să faceți modificarea.

După ce acesta plecă Goble spuse cu ciudă:

— Te-am avertizat ce pui de cățea este, Lu.

— Nu încercă și el nimic altceva decât să spere că o să trăiască, spuse Lu zâmbind din nou drăcește.

Înainte de a se întoarce la vila lui Grandi, Frost se opri la National Florida Bank și depuse într-un seif copia contractului cu cei trei. Era acum rezonabil de sigur că își acoperise spatele dar oricum nu avea de gând să riște nimic în continuare. Când făceai afaceri cu un nemernic de teapa lui Silk cea mai mică scăpare era în mod cert ultima greșeală.

„Încă două zile până la ziua „Z”, se gândi în timp ce deschidea ușa căsuței sale. „Acum totul depinde de Gina. Dacă se răzgândește..., dacă apasă greșit pe butoane...!”

Se întrebă ce făcea ea acum. În timp ce mergea spre căsuța lui îl văzuse pe Amando așezat la o masă plină cu hârtii dar nu văzuse nici urmă de Gina.

Își puse uniforma și mai târziu merse la camera de gardă. Se făcuse de acum opt fără un sfert. Îl găsi pe Marvin relaxat, așezat în fața monitoarelor.

— Te-a idistrat bine, Mike? îl întrebă întorcându-se.

— Lucrez puternic la bronzarea pielii, spuse Frost așezându-se lângă el. Ceva acțiune?

— Gina este bolnavă, spuse Marvin aprinzându-și o țigară. Frost înlemni.

— Ce-ai spus?

— N-am văzut-o toată ziua prin curte așa că l-am întrebat pe javra cea bătrână. Mi-a spus că zace în pat și să nu mă preocup.

„Cristoase!” se gândi Frost. „Asta mai lipsea!”

— Ceva grav?

Marvin dădu indiferent din umeri:

— Nu știi cum sunt femeile..., chestia aia? A fost și doctorul dar cred că nu este decât chestia aia.

— Cum dracu' să-ți dorești să fii fată? spuse Frost inspirând puternic.

— Mda. Oricum am fost bucuros că nu a mai trebuit să o supraveghez toată ziua prin curte.

Marvin scutură scrumul de țigară după care spuse:

— Știi ceva? Strict între noi doi, eu cred că are ceva la scufiță. Cred că îi filează rău de tot o lampă.

Frost deveni foarte atent:

— Ce te face să spui asta, Jack?

— Eu am supravegheat-o mult mai mult decât tine, continuă Marvin. Nu se comportă ca o fată normală. Este ceva la ea care mă deranjează..., cred că este sonată rău de tot.

Frost își aminti de ochii Ginei strălucind febril, de atingerea degetelor ei, de dorința ei de a-și vedea tatăl mort. „*Sonată este cuvântul cel mai potrivit*” gândi el.

— Nu te poți aștepta ca o fată care trăiește în cușcă ca un animal să fie normală, spuse.

— Așa este.

Marvin își frecă bărbia după care dădu din umeri:

— Mi-a cerut să-i dau un pistol.

Frost se holbă la el:

— Un pistol?

— Mi-a spus că s-ar simți mai în siguranță dacă ar avea un pistol. Mi-a spus că îi este frică de javra cea bătrână. Mi-a spus că atunci când rămâne cu el are sentimentul că vrea să o violeze.

— Cred că și mie mi-ar fi frică să-l știu pe javră bătrână în jurul meu. Și ce i-ai spus?

— I-am spus că nici să nu se gândească că am să-i dau vreo armă dar că oricum sau eu sau tu suntem în permanență aici și nu are de ce să-i fie frică.

În clipa aceea se auzi o bătaie la ușa semnalând că sosise cina. Suka asculta de ordinele lui Grandi și nu mai intra în camera de gardă.

Frost se ridică în picioare, descuie ușa și ieși pe holul slab luminat la timp pentru a-l vedea pe Suka îndepărtându-se. Cără pe rând cele două tăvi cu mâncare.

— Arată bine, spuse așezând și a doua tavă pe masă. Aduc imediat și berea.

Merse la frigider, luă două cutii și le deschise stând cu spatele la Marvin. Își aduse aminte că sâmbătă seara va repeta gestul numai că atunci va pune în cutia lui Marvin pilula pe care i-o dăduse Silk.

— Sunt așa de fericit că am un fecior, spuse Marvin începând să mănânce. Duminică am aranjat să-l duc la parcul de distracții. E înnebunit să se dea în călușei.

Marvin vorbi despre fiul său tot timpul cât dură cina în timp ce Frost îl asculta numai cu o ureche. După ce Marvin plecă Frost se trânti în fotoliul din fața monitoarelor. Văzu cum sunt eliberați câinii. Asta era rutină, mintea lui era la Gina.

După mijlocul nopții, foarte îngrijorat din cauza Ginei, nu mai rezistă: merse la ușa care ducea în vilă, o descuie și o întredeschise. Holul era scufundat în întuneric. Rămase nemișcat ascultând atent și, pentru că nu auzi nici un zgomot, scoase de la buzunarul de la piept o lanternă mică, ieși repede pe hol, închise și încuie ușa. Își dădea seama cât risca. Dacă îl prindea Amando toată operațiunea sărea în aer dar dorința de a o controla pe Gina, de a verifica că nu este bolnavă de-adevărat și de a se convinge odată în plus că vrea într-adevăr să fie răpită fu mult prea puternică.

Mergând repede, cu pași de pisică, silențios, ajunsese la scări și le urcă rapid. Se opri în capul scărilor, ascultă iarăși câteva clipe, după care merse iute la ușa camerei fetei. Întoarse mânerul clantei, apăsă ușor și înjură în gând atunci când ușa scoase un mic scârțâit. În timp ce o deschidea văzu că în cameră ardea o mică veioză pe noptieră. Intră în cameră mișcându-se repede și închise ușa în urma sa.

Gina stătea întinsă în pat iar veioza îi lumina chipul palid. Se ridică ca un arc în pat holbându-se la Frost după care fața ei se luminează de un zâmbet.

— Mike, șopti ea întinzându-și brațele spre el.

El merse iute la pat și-i apucă mâinile.

— Te simți bine? întrebă. Marvin mi-a spus că ești bolnavă.

Ea chicoti iar sunetul pe care îl scoase îi încreți nervii lui Frost.

— N-am nimic. Am vrut să-mi bat joc de javra bătrână așa încât nu m-am dat jos din pat.

Degetele ei se mișcau agile pe trupul lui Frost.

— Hai să facem dragoste, Mike. Nu știu cum ai făcut dar parcă m-ai fermecat. Nu fac decât să te aștept și iar să te aștept.

De ce oare degetele ei uscate îi sugerau picioarele de păianjen pe care le simțise adesea pe pielea lui în jungla din Vietnam? Îi îndepărtă mâinile privind-o atent. Da..., exact așa cum spusese Marvin..., „sonată” era cuvântul potrivit.

— Nici o șansă, spuse, iar vocea lu era joasă și răgușită. Ascultă-mă bine păpușico, am aranjat totul. Am riscat ca dracu’ dar trebuia să vorbesc cu tine. M-am speriat când am auzit că ești bolnavă. Dacă nu uiți ce trebuie să faci, o să fii liberă.

Ea nu renunță așa de ușor și mâinile începură să-l pipăie prin pantaloni. El îi îndepărtă însă din nou mâinile.

— Gina, mai târziu. O să avem timp să facem dragoste până nu o să mai poți dar acum trebuie să mă întorc la camera de gardă. Ești sigură că ții minte ce trebuie să faci?

Ea se trânti bosumflată înapoi pe pernă:

— Bineînțeles că țin minte. Trei dimineața, duminică, merg la camera de gardă, apăs butonul roșu din rândul trei de sus în jos de pe panou. Acesta cheamă câinii la țarc. Aștept zece minute, apăs al patrulea buton de la stânga la dreapta de pe același rând. După aceea plec imediat la port unde mă așteaptă prietenii tăi..., corect?

— Corect.

Frost se ridică în picioare și se forță să zâmbească:

— Fă tot ce mi-ai spus acum și vei fi liberă să-ți trăiești viața.

Merse la ușă, îi făcu cu mâna, privi precaut pe coridor după care merse silențios înapoi la camera de gardă.

În timp ce se așeza în fața monitoarelor își spuse că făcuse tot ceea ce era omenește posibil. De acum operația care urma să-i aducă cinci milioane de dolari depindea numai de Cel de sus.

*

* *

Vineri și sâmbătă fură două zile nesfârșite.

Frost se ținu departe de *Ace of Spades*. Își petrecu timpul, orele lungi, pe plajă. Nu putea să se gândească decât la ceea ce însemnau pentru el cinci milioane de dolari.

Din când în când câte o păpușică îmbrăcată, sau mai bine zis dezbrăcată, într-un bikini minuscul trecea pe lângă el și-l întreba dacă nu cumva se simte singur. El le husei pe toate. O să aibă tot timpul să se gândească la păpușici după ce-și primea banii.

În sfârșit se făcu sâmbătă seara.

„*Asta este!*” își spuse mergând spre camera de gardă. Avea pilula pentru Marvin. Îi telefonase Marciei și ea îi spusese că Amando îi confirmase că vine la ora nouă seara. Deci și Amando era rezolvat.

Frost îl găsi pe Marvin în camera de gardă.

— Te-ai distrat bine?

Întrebare de rutină.

— Da, și tu ai avut probleme?

— A stat iar toată ziua în cameră așa că a fost simplu. Nici o problemă.

Frost merse direct la frigider.

— Mor de sete. Tu cum stai?

— Cine refuză vreodată o bere?

Frost scoase două cutii din frigider, se întoarse cu spatele la Marvin, le deschise și puse pilula în una din ele. Se uită îndelung la pahare pentru a da timp pilulei să se dizolve după care turnă din cutii. Îi dădu lui Marvin paharul în care se afla berea cu drogul. Băură.

— Bine a picat berica asta, spuse Marvin, oftând de plăcere. Măine am toată ziua program cu puștiul meu.

„*Măine, se gândi, Frost, o să fie iadul pe pământ*”.

Mai vorbiră de una de alta și apoi se auzi o bătaie în ușă.

— Ora cinei, spuse Frost ridicându-se în picioare și mergând la ușă.

Băgă înăuntru cele două tăvi cu mâncare.

În timp ce începeau să mănânce Marvin spuse:

— Schimbul de zi este ușor, Mike. Tot ce ai de făcut este să te fâțâi prin curte și să te dai ocupat. Ai grijă că javra cea bătrână o să

stea cu ochii pe tine. Stai departe de Gina. Nu-i vorbi. Tu fă-ți rondul.

— Bineînțeles.

Terminară de mâncat și Frost se ridică în picioare:.

— În seara asta mă culc devreme. Ne vedem mâine dimineată la ora opt..., okay?

— Să nu întârzii. Vreau să dorm câteva ore. I-am promis puștiului că îl scot la plimbare la prânz.

— Am să fiu la fix, spuse Frost și plecă la căsuța lui. Își puse ceasul să sune la ora unu după care se dezbracă de uniformă și se întinse în pat, stinse veioza dar nu reuși să adoarmă.

Orele începură să se târască: nouă, zece, unsprezece, miezul nopții. Nerăbdător aprindea mereu veioza pentru a vedea ce oră este. Încă trei ore! Își dădu seama că transpiră. Se dădu jos din pat și făcu un duș rece. Oare ce făcea Gina? Încă nu era liniștit în privința ei. În timp ce se ștergea cu prosopul își dădu seama că era sub presiune maximă. Și dacă ea se răzgândea? Își aminti vorbele lui Marvin: *"este sonată rău de tot"* Se strâmbă dând din umeri. Acum nu mai putea face nimic. Poate doar să spere.

Își trase niște pantaloni și-și puse o cămașă neagră după care stinse lumina și se duse la fereastră. Văzu unul din câini trecând prin fața căsuței. Rămase în fața ferestrei privind din când în când la ceasul brățară. Acele ceasului se mișcă încet și se făcu ora două dimineată. Frost stătea nemișcat. De-acum, dacă putea să aibă încredere în Silk, Marvin era scos din circulație. Și Amadno trebuia să fie în aceeași stare. Își șterse transpirația de pe față cu dosul palmei. Și dacă Gina ațipise? Nu putea face nimic. Nu putea decât să aștepte.

Așa că așteptă. După aceea, când acele ceasului ajunseră în sfârșit la ora trei se ridică. Dacă Gina vorbise serios ar fi trebuit acum să iasă din dormitorul ei și să coboare la camera de gardă. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să apese butonul care declanșa fluierul pe care numai câinii îl puteau auzi. Dura zece minute până când ajungeau toți în țarcul lor.

Frost rămase la fereastră cu inima bătându-i tare, cu gura uscată. După aceea, după o așteptare interminabilă de zece minute,

își scoase arma din tocul de la sold și ieși afară în aerul fierbinte și umed.

Începu să meargă încet, cu grijă, silențios, spre camera de gardă, ochii lui cercetând atent întunericul, gata să tragă dacă vreunul din câini sărea la el. Ajunse fără probleme la camera de gardă.

Oftând ușurat deschise ușa camerei de gardă și intră înăuntru. Încăperea era luminată. Marvin stătea prăvălit pe spate în unul din fotolii.

Frost îl privi scurt după care privi la panoul cu butoane. Butonul roșu, care chema câinii înapoi, avea becul aprins. Și butonul care oprea curentul în gard avea becul roșu aprins.

Deci nebuna își amintise exact și făcuse ce trebuie!

Frost se aplecă asupra lui Marvin și-l privi atent după care dădu satisfacut din cap. Pilula își făcuse efectul!

Rămase nemișcat gândindu-se la Gina care ajunsese probabil la port. Urma să găsească acolo așteptând-o, gondola care îi va reda libertatea

Frost își șterse fața transpirată.

Prima fază a operațiunii mersese șnur!

*
* *

Umney întoarse șalupa spre portul lui Grandi. Goble stătea în vârful bărcii. Se făcuse ora 03:17. Laguna era scufundată în întuneric.

— Mai la dreapta, spuse Goble, și mergi încet.

Umney opri motorul și șalupa își continuă drumul sub efectul inerției.

Amândoi erau foarte nervoși. Silk îi lăsase singuri să se descurce:

— Puneți laba pe ea și aduceți-o aici! le ordonase.

Goble aprinse scurt lanterna puternică pe care o avea cu el.

— Uite-o! Hai să mergem!

Șalupa ridică botul în momentul în care Umney porni motorul și accelerează puternic. Goble aprinse din nou scurt lanterna pentru a verifica direcția și amândoi bărbații putură să o vadă pe Gina pe mal.

Le făcu cu mâna când șalupa ajunsese aproape de ea.

— Salut, le spuse veselă. Sunteți prietenii lui Mike?

— Corect, domnișoară Grandi.

Umney primise instrucțiuni precise de la Silk: trebuia să-i aplice tratamentul V.I.P.

— Numai o secundă, vă rog.

Îl lăsă pe Goble să lege barca de mal și sări lângă ea.

— Vreo problemă, domnișoară Grandi?

Ea chicoti încântată:

— Absolut super și ultra. Am și bagaj.

Lângă ea se afla o valiză mare și o geantă de voiaj.

— Îmi permiteți să mă ocup eu de bagajul dumneavoastră?

spuse Umney și-i trecu lui Goble în barcă cele două bagaje.

— Unde mergem? întrebă Gina.

— Am aranjat totul pentru dumneavoastră, domnișoară Grandi, spuse Umney. Dați-mi voie să vă ajut.

Ea se uită la șalupă după care se lipi de el și spuse:

— Mi-e frică să nu cad în apă.

Umney îi simți degetele care se mișcau pe trupul lui.

Chicoti din nou:

— Da' știu că ești musculos!

El o luă scurt în brațe și o coborî în șalupă în timp ce Goble ținea ambarcațiunea nemișcată.

„*Peste ce naiba am dat aici?*”, se întrebă Umney în tăcere coborând și el în barcă și pornind motorul. Merse cu spatele până ce șalupa ieși din port

Gina îl privi pe Goble în semi-întunericul care-i înconjură. Degetele ei atinseră umerii împănăți cu grăsime.

— Mănânci prea mult, spuse și merse în spatele șalupei lângă Umney.

Acesta râse mulțumit și imediat ce ea se așeză pe bancă lângă el o trase aproape.

*
* *

La ora șapte și jumătate dimineață Frost, care nu dormise de loc, își puse uniforma.

Se bărbierise cu grijă, făcuse duș dar, privind în oglindă în timp ce se bărbierea, își dăduse seama că are fața trasă și cearcăne sub ochi. Așteptă până la ora opt fără zece după care părăsi căsuța și merse la camera de gardă. Știa că la ora opt fix Suka va duce tăvile cu micul dejun. Va bate la ușă și se va căra.

Frost intră în camera de gardă.

Marvin zăcea exact în poziția în care îl lăsase, în fotoliu, sforăind și respirând greu.

Frost începu să-și facă numărul: îl ridică pe Marvin în picioare, îl zgâlțâi după care îl lăsă să se prăbușească în fotoliu în clipa în care auzi bătaia în ușă.

— Suka!

Luându-și inima în dinți Frost deschise ușa.

Suka se îndepărta deja.

— Suka, lătră la el Frost. Marvin este bolnav sau nu știu ce are. Vino să te uiți și tu la el.

Suka se opri, făcu o pauză și abia după aceea se întoarse pentru a privi la Frost. După aceea se mișcă surprinzător de repede, trecu pe lângă Frost și intră în camera de gardă. Se aplecă asupra lui Marvin, îl zgâlțâi, îi trase câteva palme după care se ridică cu fața lipsită de orice expresie.

— Drogat.

Continuând să-și facă numărul Frost se întoarse spre panoul de comandă și exclamă:

— Gardul a fost neutralizat. Vezi imediat ce este cu domnișoare Grandi. Eu am să-l alertez pe Amando. Unde îl găsesc?

— Am să o fac eu, spuse Suka și o luă la fugă spre scări.

Frost rămase la baza scărilor așteptând. Se uită la ceasul brățară. Era ora opt și cinci minute. Peste încă cinci minute Silk va telefona.

Suka apărui în capătul scărilor.

— Miss Grandi nu aici! Domnul Amando drogat!

— Scotocește casa! spuse Frost. Convinge-te că nu este aici!

În timp ce Suka cobora scările telefonul din camera de gardă începu să sune.

— Stop!, spuse Frost.

Întinse mâna spre Suka:

— S-ar putea să fie necazuri. Vreau să ascuți. Ia al doilea receptor.

În timp ce Suka făcea ceea ce i se spusese Frost ridică receptorul principal:

— Alo!

— Spune-i lui Grandi că e vorba de o răpire.

Frost presupuse că Silk își pusese o batistă pe gură dar vocea îi era totuși foarte amenințătoare.

— Fata lui este la noi. O să sunăm din nou mâine dimineată la aceeași oră. Spune-i că nu vrem copii.

Și legătura fu întreruptă.

În timp ce pune receptorul jos Frost se uită la Suka care se holba la el.

— S-ar putea să fie o cacealma, spuse. Scotocește casa. Convinge-te că nu este pe undeva prin casă.

— Nu cacealma, spuse Suka cu ochii plini de groază. Mai bine tu chemi pe domnul Grandi.

Frost ridică din nou receptorul și sună pe paznicul de la bariera aflată la intrarea în curtea vilei. Îi spuse că nimeni nu are voie să părăsească proprietatea. Îi ordonă de asemenea să nu lase pe nimeni din personalul vilei să intre. Oamenii trebuiau să își ia liber.

— Ai înțeles că nimeni nu are voie să iasă fără permisiunea mea?

— Aveți necazuri acolo? întrebă paznicul de la poartă.

— Totul este sub control, spuse Frost sec. Respectă ordinele pe care ți le-am dat.

Închise și văzând că Suka încă îl privește din pragul ușii îi făcu semn să plece:

— Scotocește casa!

Așteptă până când Suka dispăru după care scoase din buzunarul de la piept foaia de hârtie pe care Grandi îi sorisese numărul de telefon de la New York. Formă numărul și în timp ce aștepta ca cineva să-i răspundă Marvin începu să geamă după care deschise ochii și se așeză mai bine în fotoliu. Se frecă lung la ochi.

O voce spuse la telefon:

— Reședința domnului Grandi.

Frost încercă să și-l imagineze pe cel aflat la capătul celălalt al firului: probabil un majordom de nota zece importat pe bani grei din Anglia.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu domnul Grandi, spuse Frost. Spune-i că îl sună Frost de la vila Orchid. Este o urgență maximă.

— Da, domnule.

Urmă o pauză lungă.

Marvin clătină din cap după care se uită la Frost încercând să-și focalizeze privirea.

— Ce dracu' se întâmplă, spuse cu o voce cleioasă

Frost îi făcu semn să tacă pentru că la celălalt capăt al firului auzise vocea lui Grandi.

— Ce este, Frost?

Mârâitul din vocea lui Grandi îi dădu fiori de gheață pe spate.

— Domnișoara Grandi a fost răpită, domnule, spuse Frost. Cererea de răscumpărare va fi transmisă mâine prin telefon la această oră. Au spus că nu trebuie alertată poliția.

Urmă o pauză scurtă după care Grandi spuse:

— Nu fă nimic până nu sosesc acolo. Voi sosi peste opt ore.

Și legătura fu întreruptă.

— Răpită?

Marvin se ridică în picioare, se clătină și căzu înapoi în fotoliu.

— Ai fost drogat, spuse Frost și puse filtrul de cafea în funcțiune.

Frost îi dădu să bea trei cești la rând.

Marvin își apucă fața în mâini.

— Fata a fost răpită?

— Mda. Răpitorii tocmai au telefonat. Nu am dat voie angajaților să vină la lucru și i-am spus paznicului de la poartă să nu lase pe nimeni să iasă. Am vorbit chiar acum cu Grandi. Mi-a spus să nu facem nimic până când nu vine aici, peste opt ore. Vreau să dau o raită pe proprietate. Vreau să văd dacă nu au luat una din bărci.

— Răpită? Dar cum?

Marvin își scutură capul, închise ochii, îi deschise și se ridică nesigur în picioare.

— Când?

— Și Amando a fost drogat. Mă întorc repede.

Frost ieși din camera de gardă și merse rapid la port. Poarta era larg deschisă. Se întrebă ce făcea oare Gina în acest moment. Probabil că chicotea ca proasta.

Lăsă poarta așa cum era și dădu ocol proprietății. Când se întoarse la vilă se făcuse ora nouă și un sfert.

Îl găsi pe Marvin stând de vorbă cu Amando în camera de gardă. Îi făcu mare plăcere să vadă că Amando era foarte afectat. Era alb la față și tremura. Frost fu sigur că la sosirea lui Grandi Amando va fi jupuit de viu.

— A dispărut, spuse. Toate ambarcațiunile sunt legate la mal. Domnul Grandi va sosi la vilă la ora patru după-amiaza.

Se așeză și le făcu și celorlalți semn să se așeze.

— Eu sunt responsabil și capul meu o să cadă.

Vorbea cu vocea de copoi.

— Voi doi ați fost drogați. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

Se uită la Amando.

— Eu, eu nu-mi dau seama cum.

— Atunci ar fi mai bine să începi să te gândești, îl întrerupse brutal Frost. Ai băut ceva aseară?

— În fiecare seară beau un pahar cu lapte. Suka mi-l aduce.

Frost se întoarse spre Marvin:

— Am băut bere împreună dar eu am deschis cutiile. Supa? Ți s-a părut că are un gust ciudat?

Marvin își revenise de-acum destul de bine. Îl privi gânditor pe Frost.

— Avea gustul normal.

— S-ar fi putut să fie drogată, nu-i așa?

— Și atunci de ce nu a fost și supa ta drogată?

„Ai grijă”, își spuse Frost. „Golanul ăsta este un polițist foarte bine antrenat”.

— Uite cum văd eu treaba, spuse. Așa cum i-am spus și domnului Grandi, pentru a ajunge la fiica lui trebuie să existe un „om în interior”. Pentru a neutraliza gardul. La vilă sunt numai patru persoane: domnul Amando, tu, eu însumi și Suka, Voi doi ați

fost drogați pentru că erați amândoi în vilă. Eu nu am fost drogat pentru că eram la mine în casuță și nu aveam cum să ajung la camera de gardă pentru a apăsa pe butoane fără să fiu făcut bucățele de câini. Corect?

Ochii lui Marvin se îngustară:

— Crezi că este..., deci..., Suka?

— Nu văd cine altcineva.

Frost privi la Amando.

— Sunteți de aceeași părere?

— Da..., da, spuse cu o voce nesigură. Nu am avut niciodată încredere în Suka

Se ridică nesigur în picioare.

— Nu mă simt bine. Trebuie să mă odihnesc înainte de sosirea domnului Grandi. Mă găsiți în cameră.

Și ieși cu pași nesiguri din cameră.

— Acesta este capăt de linie pentru el, spuse Frost după ce ușa se închise.

— Hai să-l aducem aici pe puiul de cățea galben și să-l prăjim puțin, spuse Marvin.

— Nu, nu facem nimic până la sosirea lui Grandi. Astea sunt ordinele lui. Imediat ce sosește îl vom pune pe Suka pe tocător.

— Vrei să spui că timp de opt ore nenorocite vom sta cu mâinile în sân fără să facem nimic?

— Asta am să fac eu dar tu ești oficial ieșit din schimb. Du-te și încearcă să dormi câteva ore.

Marvin își mai turnă o ceașcă de cafea.

— N-aș putea să dorm.

Bău toată ceașca după care oftă:

— Da' știu că puștiul meu o să fie dezamăgit. I-am promis că-l duc la parcul de distracții. Mai bine o sun pe doamna Washington ca să-i spun că nu vin.

— De ce să faci asta? De ce să-l dezamăgești pe puști? Grandi nu o să fie aici înainte de ora patru după amiaza. Asta înseamnă că ai cel puțin șase ore ca să te distrezi cu fiul tău. Du-te, distrează-te și vino înapoi la vilă înainte de ora două. De ce nu?

Marvin ezită după care fața i se luminează:

— M-am ținut întotdeauna de cuvânt când i-am promis ceva. Nu l-am dezamăgit niciodată până acum. Crezi că e în regulă, Mike, dacă o șterg?

— Bineînțeles. Tot ce am de făcut este să stau aici și să-mi număr degetele. Acțiunea nu va începe până când nu sosește Grandi. Hai, du-te!

Marvin încă exita.

— Și cu Suka ce facem?

— E prins în capcană, spuse Frost. Paznicul nu o să-l lase să iasă și gardul este electrificat. Am de gând să stau aici, lângă telefon, în cazul în care sună din nou. Am să mă baricadez înăuntru imediat ce pleci, nici o grijă!

— Ei bine, dacă așa crezi, o șterg.

— Am să-i spun paznicului să te lase să ieși. Distrează-l cum trebuie pe ăla mic.

Frost puse mâna pe telefon și-i dădu instrucțiuni paznicului să-l lase pe Marvin să iasă și să intre când se va întoarce. După aceea continuă:

— Domnul Grandi va sosi la vilă în jurul orei patru după amiaza. Lăsați-l să intre.

După vreo douăzeci de minute îl văzu pe Marvin plecând cu mașina T.R.7.

La ultima lor întâlnire Frost îi spusese lui Silk despre ideea lui de a-l face pe Suka țăp ispășitor și Silk fusese de acord. Îi spusese lui Silk, de asemenea, cum o să acționeze și Silk acceptase. Singurul lui comentariu fusese:

— Un japonez mai puțin înseamnă..., un japonez mai puțin.

Frost merse la ușa caae ducea spre vilă și ridicând vocea strigă:

— Suka! Hei, Suka!

Lăsând ușa deschisă se întoarce la masă și se așează.

După un timp Suka apăru.

— Vreau să mergi imediat la port, îi spuse Frost. Când am controlat proprietatea am găsit porțile de la port deschise. Am uitat să le închid. Eu trebuie să stau lângă telefon. Vrei să te duci să închizi porțile?

Suka aprobă dând din cap.

Frost se ridică și apăsă butonul care întrerupea curentul electric.

— Gata, curentul este întrerupt, spuse, încercând să vorbească pe o voce obișnuită. Dă-i drumul!

Suka dădu din nou din cap și o luă spre port cu mersul lui ciudat, nici alergând nici pășind.

Frost era conștient că inima stătea să-i iasă din piept.

Inspirând adânc apăsă butonul roșu dând drumul la curentul electric. În momentul în care Suka va atinge poarta va fi un om mort.

CAPITOLUL 7

La ora 14:00 punct Jack Marvin intră în camera de gardă.

— Salut, Mike! Ceva evoluții în situație?

Fusese o lungă așteptare iar Frost simțea că mai are puțin și cedează. Suka nu se întorsese și asta presupunea că este mort.

„Nu a fost altă soluție!” își repeta iar și iar Frost. Era mult prea periculos să-l lase în viață din moment ce îl făcuse țap ispășitor.

Își reprima cu greu dorința de a merge la port. Știa însă că dacă Amando venea la camera de gardă și nu-l găsea își tăia singur craca de sub picioare.

Avea de gând să-i spună lui Grandi că-l suspectase de la început pe Suka și că luase toate măsurile pentru a-l împiedica să părăsească proprietatea. Le ordonase paznicilor să nu lase pe nimeni să iasă și băgase din nou curent electric în gard. Urma să spună că, în mod evident, Suka intrase în panică și decisese să o șteargă furând una din ambarcațiuni uitând, din cauza fricii, că gardul este electrificat și murise electrocutat.

Intuia că va fi chemată și poliția însă se simțea în stare să facă față curcanilor. Suka murise accidental!

Iar Marvin trebuia să fie cel care să găsească cadavrul lui Suka.

— Nimic, liniște totală, spuse Frost dar mor de foame. Ai mâncat?

Marvin aprobă zâmbind:

— Patru ore am băgat în noi, eu și ăla mic, hot dog și înghețată. Pe urmă înghețată și hot dog. Și tot așa, patru ore. De ce nu i-ai spus lui Suka să-ți aducă ceva de mâncat?

— M-am gândit să mâncăm împreună. Nici o problemă. Te superi dacă te rog să-i spui să-mi aducă un sandwich sau ce are prin bucătărie?

— Se poate șefu'? Imediat.

Au trebuit să mai treacă zece minute înainte ca Marvin să intre ca o furtună în camera de gardă. Era foarte îngrijorat.

— Nici urmă de Suka. Am controlat peste tot.

Se uită alarmat la Frost:

— Crezi că a șters-o?

— Nu avea cum, spuse Frost încercând să pară și el agitat. E undeva pe proprietate. Jack fă o tură, eu trebuie să stau lângă telefon. Ai grijă. Am băgat curent în gard. Jack, nu te apropia de gard!

— Okay, okay, știu și eu ce înseamnă să pui mâna pe un gard plin de curent electric.

Și ieși în fugă din camera de gardă.

Frost merse la frigider și scoase o cutie de bere. Bău încet, foarte satisfăcut.

„*Perfect! Mai mult decât perfect!*” își spuse.

În câteva minute Marvin îl va găsi pe Suka prăjit.

Își termină berea după care își aprinse o țigară și merse la ușa camerei de gardă care dădea spre curte și privi la poteca care ducea la port. Se mai scurseră câteva minute după care-l văzu pe Marvin venind în fugă pe potecă. Fața agitată a lui Marvin îl făcu pe Frost să se cutremure. Omorâse un om!

Marvin striga ceva la el în timp ce alerga dar Frost nu înțelese ce spunea.

— Ce dracu' se întâmplă?, exclamă, și-i ieși acestuia în întâmpinare.

— A șters-o! spuse Marvin pe nerăsuflăte, oprindu-se în fața lui. Poarta de la lagună este deschisă și lipsește șalupa!

Frost simți un pumn de fier lovindu-l exact în dreptul inimii. Rămase nemișcat, simțind cum transpirație rece îi curge pe spate.

— Auzi ce-ți spun? strigă Marvin la el. A șters-o!

Frost făcu un efort pentru a depăși momentul:

— Nu se poate!

— Poarta este deschisă și șalupa a dispărut!, strigă Marvin.

Pentru a câștiga timp și a se putea gândi Frost țâșni pe lângă el și o luă la fugă spre port.

Mintea îi lucra cu viteza fulgerului în timp ce alerga. Îl auzise oare Suka spunându-le lui Amando și lui Marvin că el (Suka) era „*omul din interior*” și, după aceea, când văzuse poarta deschisă, spălase putina?

Nu putea fi altă explicație. Cert era că scăpase. Frost se simți ușurat. Nu comisese nici o crimă! Dar Suka în liberate putea fi periculos. Trebuia să-l avertizeze pe Silk.

Ajunse la port și-și dădu imediat seama că era foarte simplu să ajungi la bărci fără să atingi gardul sau poarta deschisă chiar dacă erau sub tensiune electrică.

Stătea acolo împietrit când îl auzi pe Marvin că i se alătură.

— Am oprit curentul, spuse Marvin și închise poarta. Cum dracu' a putut deschide poarta fără să fie electrocutat?

— Cred că a ascultat la ușă, spuse Frost. Ca un tâmpit nu am dat drumul la curent decât după ce ai plecat la căsuță ca să te schimbi. Nu mi-a trecut prin cap să verific ce face el. Imediat ce ai plecat m-am încuiat în camera de gardă.

Marvin se holbă la el cu fața îngrijorată:

— Grandi o să te pupe pentru asta, Mike. Trebuia să pornești curentul imediat.

— Și o să te pupe și pe tine, îi răspunse Frost răstit. Ar fi trebuit să stai aici, nu să te duci la parcul de distracții cu băiatul tău.

— Hai, las-o baltă, Mike. Tu ești șeful și tu mi-ai spus să mă duc.

— Okay, okay! Oricum, ce importanță are? O să ne pierdem amândoi slujbele.

— Cred că așa este. Uite, Mike, am prieteni la cotețul curcailor. Ce-ar fi să-l sun pe Lepski și să-i cer să-l găsească pe Suka? Aș putea spune că lipsesc niște bijuterii...

— În nici un caz, spuse Frost scurt. Nu facem nimic până când nu sosește Grandi. Oricum suntem siguri deja că Suka a fost „*omul din interior*”. Mă duc să văd ce este de mâncare la bucătărie. Ce-ar fi să te învârți pe aici, să-i percheziționezi camera ca să vezi dacă și-a luat lucrurile.

— Mda.

Frost îl părăsi pe Marvin și merse grăbit la camera de gardă. Închise și încuie ambele uși și apucă receptorul telefonului. Formă numărul de la *Ace of Spades*.

Umney răspunse aproape imediat.

— Suka a fugit cu șalupa, spuse Frost vorbind repede. Barca are pictat pe ambele laturi litera G. Găsiți-l și lichidați-l!

— Se face imediat, spuse Umney și închise.

După aceea Frost merse la camera lui Amando, deschise ușa și intră. Îl găsi pe acesta zăcând în pat cu fața cenușie. Amando deschise ochii și-l privi cu ochi sticloși.

— Sunt foarte bolnav..., murmură el. Inima..., cheamă un doctor.

Frost privi în jos la el. Se prefăcea? Nu credea, dar puțin îi păsa de Amando.

— O să ai nevoie de mai mult decât de un doctor când o să sosească Grandi, spuse și ieși din cameră.

Găsi niște felii de friptură în frigider și își făcu câteva sandwich-uri după care se întoarse la camera de gardă.

În timp ce înfuleca al doilea sandwich Marvin intră în cameră.

— Javra cea bătrână este bolnav. A avut un atac de inimă.

— Să-l ia dracu', spuse Marvin. Uite ce am găsit în camera lui Suka.

Puse pe masă o cutie metalică.

Frost deschise capacul cutiei. Era un sistem de ascultare foarte sofisticat. Pe una din laturi era un dreptunghi gol căptușit cu pluș.

— Așa a știut ce vorbim, spuse Marvin. Pun pariu că o să găsim pe undeva prin cameră un mic paralelipiped de metal care se potrivește exact în spațiul gol din cutie.

Frost se repezi la telefon și-l răsturnă: văzu imediat un mic paralelipiped negru atașat cu magneți la telefon. Se întoarse uluit la Marvin:

— Ai găsit și vreun casetofon la el în cameră?

— Da, dar nu era nici o casetă Am verificat.

Frost dezlipi dreptunghiul de pe telefon și-l puse în locul liber din cutie. Realiză imediat cât de periculoasă era descoperirea făcută de Marvin.

— Foarte bine, asta o să-l acuze și mai mult în ochii lui Grandi, spuse el, forțându-se să par indiferent.

— Hei, Mike, exclamă Marvin arătând spre rastelul cu arme. Lipsește un 0.38.

Frost privi și el Ar fi trebuit să fie patru pistoale 0.30 police special dar pe raster erau numai trei.

— Cum dracu' l-a șutit?

— Probabil când tu controlai proprietatea iar eu eram la Amando, spuse Marvin. Ar fi trebuit și tu și eu să ne dăm seama că lipsește.

— Okay, okay, spuse Frost. Nu e nevoie să-i spunem toate prostiile lui Grandi. Ce-ar fi să te duci să vezi ce mai face Amando? Dacă ți se pare că este într-adevăr grav cheamă o ambulanță și hai să-l trimitem la spital înainte să sosească Grandi. Vrei să te ocupi?

Îl părăsi pe Marvin și merse la căsuța lui. Controlă telefonul dar nu găsi nici un dreptunghi metalic atașat. Sună din nou la *Ace of Spades*. De data aceasta îi răspunse Silk.

Îi explică rapid situația după care continuă: .

— Dacă Suka m-a înregistrat are dovada că eu l-am făcut „*omul din interior*”, și, mai mult decât atât, că i-am spus că poarta este deschisă și să se ducă să o închidă. Dacă ajunge la Grandi alibiul meu sare în aer. O să fie fără îndoială la aeroport așteptându-l pe Grandi. Trebuie să-l lichidați înainte de sosirea lui Grandi. Aveți grijă! Este înarmat!

— În zece minute oamenii mei or să fie la aeroport, spuse Silk. Când sosește Grandi?

— Pe la ora 15:00. De la New York.

— Stai calm, Mike, spuse Silk liniștit. Totul o să meargă perfect. Nu uita că-l avem la mână pe Grandi.

— Mda, dar vreau să-mi păstrez alibiul. Ce face fata?

— Nici o problemă. I-am dat niște țigări cu droguri și acum mintea ei este departe, spuse Silk și închise.

Frost își șterse mâinile transpirate de pantaloni după care se întoarse la camera de gardă unde îl găsi pe Marvin telefonând după o ambulanță.

— Arată de parcă stă să crape, spuse Marvin după ce închise telefonul.

— O javră mai puțin.

Frost luă receptorul și-l atenționează pe paznicul de la intrare să lase ambulanța să intre.

— Cristoase! exclamă paznicul. Dar se pare că aveți necazuri mari acolo, la vilă!

— Spune-i asta domnului Grandi când sosește. O să-i placă glasul tău, spuse Frost lătrat la el și trânti receptorul.

*
* *

Ambulanța care îl căra pe Amando la Paradise Clinic nu plecase de mai mult de zece minute când Frost auzi zgomotul unui elicopter care se apropia. Mașinăria rămase o clipă nemișcată în aer după care coborî și se așeză lin pe peluză.

— A sosit! spuse Frost și ieșiră amândoi grăbiți din camera de gardă. Alarmă maximă!

Grandi făcu o pauză pentru a-i spuse ceva pilotului după care veni spre ei, puțin aplecat pentru a se feri de suflul rotorului, cu fața o mască de piatră și cu ochii lucind periculos.

— Unde este Amando? lătră la Frost imediat ce acesta se opri în poziție de drepti în fața lui.

— A suferit un atac de inimă, domnule. Ambulanța care îl duce la Paradise Clinic tocmai a plecat.

Grandi se holbă la Frost.

— Atunci este un norocos, spuse scrâșnit. Vino la mine în birou peste zece minute, adăugă, după care trecu pe lângă Frost ignorându-l complet pe Marvin și intră în vilă.

— Învârte-te pe aici, Jack, spuse Frost și o luă la fugă spre căsuța lui. Încuie ușa, apucă telefonul și formă numărul de la *Ace of Spades*.

Silk răspunse.

— L-ai prins pe Suka? întrebă Frost vorbind repede și cu o voce șoptită.

— Nici urmă de puiul ăsta de cățea. Și nici de Grandi, de altfel.

— Grandi este aici A aterizat probabil la Miami și a luat un elicopter până aici. A sosit acum o clipă.

— Atunci înseamnă că Suka nu l-a putut contacta. Oricum vânătoarea continuă.

— Găsiți-l și rezolvați-l! spuse Frost mârâit și închise.

Făcându-și curaj merse la vilă, intră înăuntru și rămase în holul vast, în așteptare.

Cinci minute mai târziu Grandi deschise smucit ușa biroului:

— Okay, Frost. Între noi doi acum, spuse și se întoarse la birou unde se trânti greu în fotoliu.

Deși inima îi bătea să-i spargă pieptul Frost își făcu numărul calm. Își trase un scaun și se așeză exact în fața lui Grandi.

— V-am spus, domnule, că numai dacă există un complice în interiorul vilei, „*omul din interior*”, cum i-am spus eu, care să organizeze operația, fiica dumneavoastră ar putea fi răpită. „*Omul din interior*” este „*piele galbenă*”, japonezul..., Suka. Toate evidențele îl arată pe el.

Frost continuă să vorbească și-i explică că băuturile lui Amando și Marvin fuseseră drogate, că el fusese prizonier în căsuța lui din cauza câinilor, că Marvin descoperise că Suka fugise și că șalupa lipsea.

— Okay, spuse Grandi brusc. Accept toate astea. Și după aceea ce s-a întâmplat?

— Părerea mea este că Suka a fost bine plătit. A neutralizat gardul și câinii și răpitorii au intrat pe proprietate, au luat-o pe domnișoara Grandi și au dus-o la barca lor. La ora opt fără un sfert în această dimineață am ieșit din căsuța mea și l-am găsit pe Marvin drogat, l-am chemat pe Suka care l-a găsit pe Amando tot drogat. L-am suspectat imediat pe Suka și am împărtășit bănuielile lui Marvin și Amando. Suka a avut un microfon în camera de gardă.

Făcu o pauză pentru a scoate cutia metalică pe care o puse pe masă.

— A auzit discuția mea cu Marvin și Amando, s-a speriat și a șters putina. Eu am dat drumul la curent în gard și l-am avertizat pe paznicul de la poartă să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă numai

după ce am purtat discuția cu Marvin și Amando. Dacă s-a greșit undeva, domnule, atunci eu am greșit pentru că trebuia să dau drumul la curent în gard imediat dar nu mi-a trecut prin cap că în camera de gardă sunt microfoane.

Grandi se uită intens la Frost.

— O să discutăm mai târziu cine și cu ce a greșit, spuse. Fiica mea a fost răpită. Care este mișcarea următoare?

— Sunt două mișcări posibile, spuse Frost simțind că începe să se relaxeze.

„Numai de ar reuși Silk să-l găsească pe Suka și să-l lichideze”. Dacă o făcea toate problemele erau rezolvate. Bine că Grandi accepta ideea că Suka fusese „omul din interior”.

— Dumneavoastră hotărâți, domnule. Varianta numărul unu ar fi să avertizați poliția că domnișoara Grandi a fost răpită. Răpitorul ne-a avertizat să nu o facem dar am putea-o totuși face dacă poliția nu face nici o mișcare.

Grandi îl întrerupse cu o mișcare a mâinii nerăbdătoare:

— Fără poliție. Și a doua variantă?

— Să așteptăm cererea de răscumpărare, domnule. Răpitorul a spus că va telefona mâine dimineață la ora opt. Ei bine, dacă alertăm poliția aceasta ar putea pune telefonul sub ascultare și ar putea eventual afla de unde telefonează răpitorul dar este aproape sigur că telefonul va fi dat de la un telefon public și toată manevra s-ar putea dovedi periculoasă.

Grandi îl aprobă dând din cap:

— Așteptăm cererea de răscumpărare, spuse. Fără poliție.

— Da, domnule.

Frost făcu o pauză după care continuă:

— Am dat liber la personal astăzi dar mâine angajații vor veni la lucru ca de obicei. Dacă putem face ceva pentru dumneavoastră, eu și Marvin, vă rog să-mi spuneți, domnule.

— Am să stau la Spanish Bay hotel, spuse Grandi. Mâine la ora șapte dimineața am să fiu aici. Frost, vreau să răspunzi tu la telefon când vor suna și vreau să te ocupi de toată afacerea.

Se ridică în picioare și se uită gânditor la Frost.

— Crezi că am să o primesc înapoi?

— Da, domnule, atât timp cât colaborați cu răpitorii. Din experiența mea știu că dacă se plătește răscumpărarea ei eliberează ostatecul.

— Mă bazez pe experiența ta, spuse Grandi, după care ieși din cameră, pași afară din vilă și merse direct la elicopterul aflat pe peluză care își luă imediat zborul.

Frost apucă telefonul și sună din nou la *Ace of Spades*.

— La capătul acesta totul este în regulă, îi spuse lui Silk când acesta ridică receptorul. Grandi stă la hotelul *Spanish Bay*. Trimite-ți oamenii acolo în cazul în care sosește Suka.

— Ți-am spus sau nu ți-am spus? îl întrebă Silk. Îl învățăm cum vrem noi pe bogătașul ăsta împruțit. Nu-ți face griji pentru „piele galbenă”. E ca și mort!

Frost puse jos receptorul. Simțea nevoia să bea ceva. Fusesse atât de ușor să-l manipuleze pe Grandi! Respiră adânc. Dacă Silk reușea să-l intercepteze pe Suka atunci chiar că nu mai avea nici o problemă. Se uită la ceas. Era ora 16:15. Se duse la frigider și-și turnă un whisky țepăn. Simțea că-l merită. Dădu paharul peste cap și bău tot dintr-o singur înghițitură după care ieși din birou și se duse la camera de gardă unde-l găsi pe Marvin tropăind neliniștit.

— Cum a mers? îl întrebă acesta.

— Nici o problemă până acum. Măine, când sosește cererea de răscumpărare, este ziua importantă.. Mi s-a părut surprinzător de calm M-am temut că să facă un scandal enorm dar cred că tot ceea ce dorește este să-și primească fata înapoi.

Marvin se relaxă:

— Cine dracu' să vrea înapoi o cățea ca ea?

— Asta e treaba lui. Uite, Jack, până mâine dimineată aici nu o să se întâmple nimic. Vreau să mă duc să agăț o păpușică. Simt că-mi pocnește capul. Am nevoie de puțină relaxare. Poți să faci ce vrei: poți să rămâi aici sau poți să te duci înapoi la puștiul tău.

Marvin păru îngrijorat:

— S-ar putea ca răpitorul să sune din nou.

— Aoleu, Jack, nu începe iar! Să fii aici mâine dimineată la ora șase. Până atunci nu o să se întâmple nimic. Mă duc să mă schimb.

Brusc Marvin zâmbi:

— Tu ești boss-ul. Cred că mă duc și eu să-mi dau uniforma jos.

— Ia tu T.R.-ul și eu am să iau automobilul Lamborghini. Mi-am dorit întotdeauna să conduc așa ceva.

Patruzeci de minute mai târziu Frost opri mașina în unul din locurile parcajului de la *Ace of Spades*. La acea oră atât barul cât și restaurantul erau goale. Îi găsi pe Silk și pe Goble jucând cărți în camera ale cărei ferestre dădeau spre piscină. Imediat ce Frost intră în cameră cei doi bărbați aruncară cărțile pe masă iar Silk se răsti la Frost:

— Ce cauți aici, Mike?

— Nu este nici un fel de acțiune până când nu transmiți cerea de răscumpărare, spuse Frost așezându-se la masă. Ce face Gina?

— E bine. Se joacă cu Ross.

Rânji cu fața drăcească:

— Probabil de-a mama și de-a tata.

— Da, este înnebunită după jocul acesta. Și Suka?

Silk dădu din umeri:

— Nimic. A dispărut. Părerea mea este că s-a speriat de moarte și a șters-o. Am pus băieți în jurul hotelului *Spanish Bay* și Marcia este în hol gata să raporteze orice mișcare. Uită-l pe Suka! Nu avem de se să ne îngrijorăm din cauza nimicului acesta.

Numai că Frost se simțea neliniștit.

— Dacă ajunge la Grandi cu caseta aia sunt în rahat până la gât.

— Cum a reacționat Grandi?

— M-a surprins. Am crezut că o să facă explozie dar singurul lucru care se pare că-l interesează este să-și primească fata înapoi. Mi-a spus că dorește ca eu să mă ocup de toată operația.

Silk dădu mulțumit din cap.

— Asta este foarte bine. Când am să telefonez mâine dimineața am să cer ca cineva să vină la motelul Three Square pentru a lua cererea de răscumpărare. Acela o să fii tu.

Îl privi pe Frost:

— Grandi este șmecher. Și cu polițiștii ce se aude?

— I-am sugerat că ar trebui să anunțe curcanii dar a respins imediat ideea. Fără curcani.

— Merge pe strada noastră, spuse Silk,

— Mda, spuse Frost și se ridică în picioare. Vreau să-i spun vreo două vorbe Ginei. Unde este, la Marcia în cameră?

— Exact, spuse Goble luând din nou cărțile în mână. Dar mai bine bate de două ori la ușă înainte să intri, spuse rânjind. Ross stă de trei ore închis cu ea în cameră dar s-ar putea să fie încă în activitate, așa că fii domn.

Frost o luă pe coridor până la ușa camerei Marciei, se opri în dreptul ei, ascultă dar nu auzi nimic așa că bătu. Așteptă, bătu din nou, puțin mai tare, așteptă și pe urmă, simțind brusc un val de neliniște abătându-se asupra lui, deschise ușa și intră în cameră.

Umney zăcea gol, întins de-a latul patului, iar sângele îi cursese abundent dintr-o rană deasupra tâmpiei.

Frost privi scurt în cameră, după aceea merse aproape alergând la baie. În afară de Umney, zăcând leșinat, și de el nu mai era altcineva în cameră.

Nici urmă de Gina.

Frost, Silk și Goble stăteau grămadă lângă Umney. Acesta, așezat pe marginea patului, încerca s-și revină.

— Ne hârjoneam și pe urmă, de nici unde, a scos un pistol și m-a pocnit cu el în tâmplă, spuse el pe o voce nesigură. Nu am avut nici o șansă.

— Un pistol!

„Deci Gina luase pistolul calibrul 0.38 din rastelul cu arme și nu Suka” gândi Frost.

— A șters-o, tâmpit nenorocit! urlă la el Silk.

Umney gemu.

— Auzi, ce-ți spun?

Silk îi trase cât putu de tare un pumn în piept.

— Când s-a întâmplat?

— Imediat ce am intrat în cameră..., abia ne dezbrăcasem.

— Trei ore! De-acum poate să fie oriunde! spuse Silk.

Se întoarse spre Goble:

— Controlează mașinile!

Goble ieși fugind din cameră.

Frost se rezemă de perete și-l privi pe Silk care începuse să facă curse prin cameră. Acesta făcu într-un târziu o pauză și se uită furios la Frost:

— Mi-ai spus că vrea să fie răpită, spuse. Nu mi-ai spus că...

— Oh, leagă căteaua, se răsti la el Frost. Cum a putut să plece de aici fără să fie văzută?

— Este o ieșire secundară care duce direct în parcare. Pe acolo a șters-o.

Frost merse la șifonierul mare, deschise toate ușile după care se întoarse spre Silk:

— Și-a luat și bagajele.

Goble intră în fugă în cameră, transpirat tot:

— Lipsește mașina mea!

Umney reuși să se ridice în picioare și merse cu pași clătinați la baie.

— Unde ar putea să se ducă? întrebă Silk privindu-l pe Frost.

— De unde dracu' vrei să știi? Pot însă să-ți spun în mod cert unde nu o să se ducă. Nu o s se întoarcă niciodată la vila Orchid. S-a dus să-și facă de cap, nebuna!

Silk se întoarse spre Goble:

— Dă sfoară în țară. Vorbește cu toți băieții pe care îi știm. Să nu se ocupe decât de găsirea ei.

Goble ieși din nou în fugă din cameră iar Silk se întoarse spre Frost:

— Ești sigur că nu o să se întoarcă la vila lui Grandi?

— Bineînțeles. De-aia a vrut doar să fie răpită.

— Atunci operația merge în continuare, spuse Silk. Grandi nu are de unde să știe că a șters-o de la noi. Cât timp nu se întoarce acasă el o să continue să sperie că o va primi înapoi.

Frost se gândi o vreme după care aprobă dând din cap:

— Mda. Deci mergem în continuare pe aceeași schemă?

Umney ieși din baie și începu să se îmbrace. Gemea încet dar nici Silk nici Frost nu-i dădură nici o atenție.

— Ce șanse avem să o găsim? întrebă Frost.

— Am legături bune în tot orașul. Mitch îi alertează acum. Dacă este prin împrejurimi o să o găsim.

— Ia stai puțin! Chiar vrem să o găsim? Nu este mai bine să o lăsăm să zburde de nebună?

Silk se gândi adânc după care aprobă dând din cap.

— Ba da, dar totuși trebuie să știm dacă se fâțăie pe aici. Dacă a șters-o la Miami sau în altă parte nu ne mai poate încurca planurile.

— Dacă nu i-o dăm înapoi Grandi s-ar putea să facă pe nebunu'.

— Cum poate să facă pe nebunu'? Poate doar dacă vrea să meargă la pușcărie pentru cincisprezece ani? Mergem în continuare pe planul inițial. O să țină!

Umney spuse:

— E nebună și are și un pistol

— Și cui dracu' îi pasă? se răsti Silk la el. Cât timp stă departe de noi nu este nici o problemă!

Numai că mintea de polițist a lui Frost prevedea furtună.

— E inconsecventă, spuse. Umney are dreptate E ceva în neregulă cu ea..., ne cunoaște pe toți trei. Dacă Grandi reușește să o recupereze, s-ar putea ca ea să vorbească.

— Deci Grandi nu o recuperează, spuse Silk. Mergem înainte O să iasă bine!

— Hai să ne mișcăm fundurile, spuse Frost. De ce să mai așteptăm până mâine? Dăm acum cererea de răscumpărare. Cu cât așteptăm mai mult cu atât crește riscul ca Gina să fie reperată de cine nu trebuie.

Se gândi câteva clipe după care spuse:

— Am să-i spun lui Grandi că am vrut să mă relaxez puțin după tensiunea creată de dispariția Ginei și că m-am dus la plajă. Am făcut o baie și când m-am întors am găsit cererea de răscumpărare pe bancheta mașinii. Ce zici?

Goble intră în cameră:

— Gata, am dat drumul la vești. Dacă mașina este în zonă va fi găsită.

— Mike vrea să schimbăm scenariul, spuse Silk. Are o variantă interesantă.

Uitându-se la Frost îi spuse:

— Povestește-i!

Frost repetă ceea ce-i spusese lui Silk. După ce se gândi bine, Goble aprobă dând din cap:

— Mda. De ce nu? Cu cât așteptăm mai mult cu atât crește și riscul.

Douăzeci de minute mai târziu Frost conducea mașina spre *Spanish Bay* hotel cu cererea de răscumpărare la el. Se făcuse 18:15. Trase mașina la intrarea hotelului. Văzând un Lamborghini negru cu joben se repezi pe scări pentru a deschide ușa mașinii.

— Parchează-o! spuse scurt Frost după care merse în holul hotelului la recepție.

— Domnul Grandi, se adresează funcționarului suav care îl privea cu sprâncenele ușor ridicate.

— Numele dumneavoastră, domnule.

— Mike Frost.

Funcționarul de la recepție intră într-un mic birou aflat în spate și rămase destul de mult înăuntru, după care ieși și-i făcu semn lui Frost.

— Apartamentul 67, domnule Frost. Luați liftul până la etajul opt și faceți la stânga imediat ce ieșiți din ascensor. Veți avea apartamentul 67 chiar în fața dumneavoastră.

În timp ce urca cu liftul Frost se întreba cum va reacționa Grandi la cererea de răscumpărare. Se simțea foarte neliniștit însă își impunea mereu să se gândească că peste o lună, cu puțin noroc, urma să valoreze cinci milioane de dolari.

Ușile ascensorului se deschiseră și el ieși pe un coridor larg. Călcând pe o mochetă groasă, văzu imediat ușa ce purta numărul 67 scris cu litere de argint și bătu la ușă.

Urmă o pauză după care ușa se deschise brutal și Grandi apărură în prag.

— Ce vrei, lătră la el Grandi. S-a întâmplat ceva?

— Da, domnule. Cred că am cererea de răscumpărare

Ochii lui Grandi se micșorară. Făcu un pas înapoi și-i făcu semn lui Frost să intre după care traversă camera vastă și se așează la un birou aflat lângă fereastră. Îi arătă lui Frost un scaun.

— Povestește!

— Pentru că știam că nu o să se întâmple nimic până mâine dimineață, domnule, m-am dus la plajă. Am stat cam o oră acolo. Când m-am întors la mașină am găsit acest plic adresat dumneavoastră pe scaunul mașinii.

Se aplecă și puse pe birou plicul pe care i-l dăduse Silk.

Grandi se holbă la plic și pe urmă la Frost.

— Du-te jos la bar și așteaptă, spuse Grandi. Când o să am nevoie de tine am să te sun.

— Da, domnule.

Frost se ridică și merse la ușă. În timp ce închidea ușa în urma lui trase cu coada ochiului: Grandi apucase plicul și-l deschidea cu un cuțit de tăiat hârtia.

La bar Frost se așează la o masă izolată și comandă un whisky cu gheață. Nu erau decât puțini clienți în bar și nici unul din ei nu-i aruncă mai mult de o privire fugară, lipsită de orice interes.

Așteptă, și în timp ce aștepta se gândi la Gina întrebându-se pe unde o umbla. Era sigur că avea să stea ascunsă pentru că nu avea chef să se întoarcă în colivia de aur.

Așa că la urma urmei de ce ar fi fost important să știe unde se afla?

Grandi urma să semneze ordinul de transfer către bancă prin care treizeci de milioane de dolari urmau să treacă în contul lui Silk din Elveția după care ei patru urmau să o șteargă împreună iar Grandi putea să fluiere a pagubă după Gina.

Încă se gândea ce va face imediat ce se va trezi cu atâta bănet în poală când barmanul veni spre el.

— Domnul Grandi întreabă de dumneavoastră, domnule.

Frost se ridică în picioare, își îndreptă spatele și merse la lift. „Gata! Intru pe ultima turnantă!”, își spuse. Era puțin probabil ca Grandi să-i povestească conținutul notei de răscumpărare dar în mod sigur îi va spune că plătește și asta era tot ce dorea Frost să audă.

Sună la ușa apartamentului nr.67 și auzi vocea lui Grandi:

— Intră, ușa nu este încuiată.

Îl găsi pe Grandi așezat la birou, cu un trabuc mare între degetele lui grase, având pe față o figură dură.

— Trebuie să stăm puțin de vorbă, Frost, spuse Grandi. Ia loc!

— Da, domnule.

Frost se așează neliniștit în fotoliul aflat în fața biroului.

Grandi deschise un sertar al biroului și scoase o casetă. O ținu ridicată pentru ca Frost să o poată vedea.

— Știi ce este asta, Frost?

Frost simți că i se oprește inima. Deci Suka reușise cumva să ajungă la Grandi.

Păstrându-și fața lipsită de expresie, amintindu-și că Grandi nu putea face nimic dacă nu opta să o ia spre pușcărie pentru evaziune fiscală, spuse:

— Da, domnule, știu ce este.

— Suka m-a așteptat la aeroportul din Miami, spuse Grandi și zâmbi.

Arăta ca un lup nemilos în fața prăzii.

— Cât ți-au plătit, Frost, pentru a accepta să fii „*omul din interior*”?

— Hai să nu pierdem timpul, Grandi, spuse Frost cu vocea lui de polițist. Semnează ordinul de transfer către bancă și dă-mi-l. Asta este tot ce ai de făcut dacă îți vrei fata înapoi și dacă nu vrei să vezi din interior timp de cincisprezece ani o pușcărie din Italia.

Grandi ridică documentul care zăcea pe masa lui și-l studie.

— Nici măcar o încercare bună, spuse el gânditor. Nu-mi imaginez că ești suficient de deștept ca să faci singur un plan de răpire, dar nu sunt interesat în asociații tăi. Am de gând să negociez cu tine. Așa cum știi, cererea de răscumpărare are atașate fotocopii de pe ordinele de transfer către o bancă din Elveția. Aceste transferuri sunt ilegale pentru că legea din Italia este foarte strictă și interzice ieșirea banilor din Italia dar ceea ce asociații tăi nu au luat în calcul este că transferul de bani în afara granițelor Italiei este ilegal numai pentru marea majoritate a proștilor.

Grandi îl privi batjocoritor pe Frost:

— Eu nu fac parte din această mare majoritate. Nu puteați să obțineți aceste fotocopii decât dacă îl corupeați pe contabilul meu șef, Giuseppe Vessi, cel care s-a ocupat de partea tehnică a transferurilor. S-ar putea să te întrebi de ce te-am lăsat să aștepti o oră înainte de a discuta cu tine. Am să-ți spun de ce. Mi-a trebuit acest interval de timp pentru a aranja ca Vessi să înceteze să mai existe. Nimeni nu mă trădează și continuă să trăiască.

Privind la fața nemiloasă, contorsionată de furie și ură, Frost fu sigur că Grandi nu blufează.

— Chiar dacă l-ai scos din cărți pe Vessi tot la pușcărie mergi, spuse.

— Păduche prăpădit!

Grandi izbucni în râs:

— Un singur om din Italia ar putea să-mi creeze probleme dar el este prietenul meu: ministrul de finanțe. Să presupunem că asociații tăi sunt suficienți de tâmpiți și trimit autorităților financiare italiene fotocopiile acestor transferuri în Elveția. Autoritățile financiare or să le transfere Ministerului de Finanțe pentru verificare iar ministrul de finanțe o să le încuie în seiful său personal. Pentru că el este la fel de implicat ca și mine. De fapt, păduche nenorocit, am să-ți spun un mic secret:: de mai bine de trei ani i-am dat voie să-mi folosească contul din Elveția pentru a-și transfera micile lui..., economii... Asociații tăi cunosc așa de puțin scena italiană încât nu realizează că în Italia poți să faci orice târg dacă ai suficientă putere.

Se aplecă în față și îl țintui pe Frost cu arătătorul lui gras:

— Iar eu am toată puterea, sunt cel mai puternic.

— Dacă îți vrei fiica înapoi semnează documentul, îi spuse Frost pe un ton dur. Nu mă interesează găinăriile tale. Semnează!

Grandi îl studie câteva clipe după care trase documentul spre el și-l semnă cu o semnătură plină de înflorituri.

— Dacă asta îți face plăcere...! Când îmi primesc fata înapoi?

— Imediat ce banii sunt transferați la Zurich.

Frost simți că sosise momentul triumfului. Se repezi peste birou și înhăță documentul.

Grandi negă dând din cap:

— Nu e bine. O să fie moartă de bătrânețe mult înainte.

Cu sentimentul că este tras pe sfoară Frost se holbă la Grandi:

— Ce dracu' vrei să spui?

— Asociații tăi nu și-au făcut de loc bine lecțiile, spuse Grandi. Contul cu parolă din Lugano îmi aparține mie și la trei prieteni de-ai mei, unul din ei fiind ministrul de finanțe despre care tocmai ți-am vorbit. Nici unul din noi nu poate scoate din cont un cent fără semnătura celorlalți trei. Dacă vrei, îți spun cum îi cheamă dar pot să te asigur că nu vor semna.

Își ridică umerii masivi într-un gest de fatalitate așa cum numai italienii sunt în stare:

— Din păcate pe ei nu-i interesează fiica mea.

Frost azvârli din nou documentul pe birou:

— Dacă o vrei pe Gina înapoi, vie, ar fi mai bine să-ți convingi prietenii să semneze.

— Ar fi o pierdere de vreme să încerc. În nici un caz nu o evaluează pe fiica mea la douăzeci de milioane de dolari.

Grandi se aplecă din nou peste birou zâmbind cu zâmbetul lui de lup:

— Hai să abordăm afacerea din alt unghi.

— Cât ești dispus să plătești pentru a-ți primi înapoi fata? întrebă Frost conștient că avea mâinile transpirate.

— Aha! Bună întrebare.

Grandi trase adânc din trabuc și scoase un nor gros de fum, foarte parfumat.

— Deci suntem de acord că răscumpărarea nu va fi de douăzeci de milioane de dolari?

Frost ezită:

— Aspectul acesta trebuie să-l discut cu asociații mei. Fă-ne o propunere și noi o să o luăm în considerare.

— Începi să te deștepți, păduche jegos, spuse Grandi. Uite care este propunerea mea: o aduci aici pe Gina în maxim patru ore. Drept recompensă eu nu voi face plângere la autorități împotriva ta și a asociaților tăi. Asta este propunerea mea.

— Câți bani? întrebă Frost.

Grandi dădu încet din cap:

— Nici un ban. Adu-o aici nevătămată și eu am să uit că existiți, tu și asociații tăi tâmpiți.

Frost se forță să râdă. Chiar și lui râsul i se păru jalnic:

— Nici o șansă. Ne-am băgat în treaba asta pentru bani. Ce-ar fi să zicem cinci milioane? Doar face cinci milioane pentru tine, nu-i așa? Ce zici?

— Nici un cent și am să-ți spun și de ce.

Deschise din nou sertarul biroului și scoase două casete:

— Uite, ia-le! Sunt copii, originalele sunt la mine. Vreau să le ei pentru ca tu și asociații tăi tâmpiți să vă dați seama ce prost ați organizat toată afacerea.

Grandi trase iar din trabuc și continuă:

— Când am închiriat Orchid Villa mi-am luat niște precauțiuni. Acum am să-ți spun despre Suka ceva care o să te intereseze. Era expert în probleme de securitate la poliția din Tokyo și unul din cei mai buni specialiști ai lor în electronică. L-am cumpărat pur și simplu. I-am cerut să rezolve problemele legate de securitatea vilei. În afara de toate șmecheriile legate de siguranța vilei el a instalat și un sistem de înregistrare continuă.

Toate telefoanele care se primeau sau se dădeau erau înregistrate automat. Pe cele două casete pe care ți le fac cadou sunt înregistrate numai cele mai recente convorbiri telefonice dar ele spun o poveste. Știu despre Marcia Goolden, o curvă profesionistă, care locuiește în acest hotel. Știu că a-i ..., contactat-o, și că Amando are program fix la ea. În mod evident ea este cea care l-a drogat pe Amando atunci când a ..., vizitat-o, în timp ce pe Marvin l-ai drogat tu. Știu că tu le-ai dat ordin asociaților tăi să-l omoare pe Suka. Amprenta vocilor funcționează și dacă dau poliției casetele nu vor avea nici un fel de probleme să te arate cu degetul. Știu și că te-ai culcat cu fiica mea. Am pus microfoane și în camera ei. Fiica mea este bolnavă mintal dar este totuși fiica mea și am să fac totul pentru a-mi fi adusă înapoi! Adu-o aici în patru ore și nu fac plângere la autorități!

Grandi pufăi din rabuc:

— Ia casetele, vorbește cu asociații tăi, dar nu uita nici o clipă..., dacă Gina nu este aici până la ora zece deseară vei petrece douăzeci de ani în pușcărie.

Frost încercă să mai spună ceva dar nu-i veni nimic în minte. Se ridică nesigur în picioare.

— Încă un mic amănunt, păduche idiot. S-ar putea să vă treacă prin cap că salvarea pentru tine și ceilalți păduchi ar fi lichidarea mea.

Rânji răutăcios:

— Nu încercați! Sunt foarte bine protejat.

Se aplecă brusc înainte cu fața plină de furie și strigă:

— Dispari, păduche cretin!

*
* *

Cei patru bărbați stăteau în jurul mesei privind la un casetofon aflat în fața lor și din al cărui difuzor tocmai se auzea vocea lui Frost spunând:

— L-ați găsit pe Suka?

După aceea vocea lui Silk:

— Nici o urmă de puilul acesta de cățea Și nici de Grandi de altfel.

Frost opri nervos casetofonul.

— Trebuie să o găsim, Silk, și să i-o dăm înapoi.

Silk își frecă bărbia, se gândi un moment după care dădu din umeri:

— Și părea o afacere așa de bună!

Se întoarse și privi cu singurul său ochi bun, care strălucea de furie la Umney care era foarte palid și-și ținea capul care îl dureau cu amândouă mâinile.

— Tu ai aruncat toată treaba în aer, Ross. Ar fi trebuit să te porți ca un profesionist.

— Nu ar fi trebuit să te apuci de treaba asta, îi spuse Umney mârâit. Ți-am spus și eu și Goble că nu se poate face dar ai făcut pe deșteptul.

— Gura! se răsti Frost la el. Cum o găsim?

— A lăsat mașina mea într-o parcare la malul mării, spuse Goble. Am trimis oameni acolo.

Se ridică, merse la măsuta pe care se afla telefonul, și sună pe cineva. Vorbi în șoaptă timp de două, trei minute după care închise și reveni la masă.

Ceilalți așteptaseră în tăcere.

— Nu a închiriat nici o barcă.

— Sunt vreo cincisprezece hoteluri în zonă. Probabil s-a ascuns în unul din ele așteptând să se facă întuneric.

— Sau a lăsat în mod intenționat acolo mașina, drept mo-meală, după care a mers la autogară, s-a suit într-un autobuz și este de acum în Miami, spuse Silk scrâșnind.

Frost se ridică în picioare:

— Avem mai puțin de trei ore pentru a o găsi. Tu mergi la malul mării, spuse, vorbindu-i lui Goble. Tu, spuse, întorcându-se spre Silk, verifică la autogară. Aveți descrierea ei. Eu mă întorc la vilă să-i percheziționez camera. Poate găsesc vreun indiciu.

Făcu o pauză în ușă:

— Tu stai lângă telefon, îi spuse lui Umney. Am să te sun să-mi spui cum avansează afacerea.

După care o luă la fugă pe coridor.

Mergând la limita vitezei legale ajunse la vilă. Ceasul arăta ora 19:20. Conștient că timpul se scurge cu rapiditate urcă scările două câte două și intră ca o furtună în camera Ginei. Căută cu febrilitate peste tot, în fiecare sertar, în șifonier, în noptiere, peste tot, dar nu găsi nimic. Se făcuse ora opt seara. Încă două ore pentru a o găsi!

Înșfăcă receptorul telefonului și-l sună pe Umney:

— Ceva vești?

— Lu tocmai a verificat la autogară. Nu a văzut-o nimeni, și Lu are legături puternice acolo. Cea mai mare probabilitate rămâne malul mării. Lu este pe drum.

Lui Frost îi veni brusc o idee. Își aduse aminte ce-i spusese Gina: „*mă doare undeva de bani. Tot ce vreau este să-mi fac de cap.*”

— Este pe undeva prin apropiere un loc unde să poți să-ți faci de cap? O colonie hippy?

— Unde nu găsești colonii hippy? Bineînțeles că există și pe aici un loc unde se adună neînțeleșii. La Paddler's Creek. Crezi că s-ar putea să fie acolo?

— Nu știu. Unde e locul acesta?

— La vreo cincisprezece kilometri de centrul orașului, pe șoseaua spre Key Vest, îi spuse Umney. Au tot felul de sărbători acolo.

— Spune-mi mai exact cum îi găsesc.

— Ia-o pe autostradă spre sud. O să vezi la un moment dat un motel pe partea dreaptă, îi zice Twin Oakes. Fă pe prima la dreapta, imediat ce treci de motel. Este o alee care duce la plajă. Crezi că este acolo?

— De unde dracu' să știu? Mă duc să arunc o privire, spuse Frost și închise.

Merse la mașină, se urcă în Lamborghini și rămase câteva minute să se gândească după care conduse repede la hotelul *Spanish Bay*.

Cinci minute mai târziu stătea din nou în fața lui Grandi.

Frost era acum polițist din cap până în picioare. Se așeză cu fața la fel de dură și de lipsită de expresie ca cea a lui Grandi.

— Ai adus-o? lătră la el Grandi.

— Nu. Am de gând să joc cinstit cu tine, spuse Frost. Ea a vrut să fie răpită. Okay, am ajutat-o, dar ea fost ce care a neutralizat gardul. A mers la port cu bagaj cu tot și asociații mei au preluat-o de acolo. Au dus-o la *Ace of Spades*.

— Știu toate prostiile astea, țipă la el Grandi. Totul este pe casete.

— Ceea ce nu știi este că ea s-a culcat cu unul asociații mei și în timp ce se hârjoneau ea l-a pocnit în cap cu un pistol și a șters-o. Încercăm să o găsim. Acum ascultă-mă cu atenție, Grandi, ea te vrea mort și acum are și un pistol. Nu mai vreau să aud nimic din rahatul acesta cu găsitul în patru ore. O să o găsim dar o să dureze mai mult de patru ore. Tu hotărăști.

— Deci a șters-o?

Grandi păru că se chircește.

— Asta e! A furat o mașină. Am găsit mașina la malul mării
Am verificat. Nu a încercat să închirieze o barcă. Acum controlăm
hotelurile.

Frost făcu o pauză:

— Cât este de bolnavă?

Grandi își încleștă pumnii și lovi cu ei în masă:

— Atât de bolnavă încât ar fi trebuit să fie internată într-o
clinică, spuse șoptit, parcă smulgând fiecare cuvânt, dar nu puteam
să-i fac așa ceva. Am pus-o în schimb în spatele unui gard electri-
ficat. Amando este un psihiatru foarte cunoscut și se ocupa de ea.
Rapoartele săptămânale pe care mi le făcea erau din ce în ce mai
pesimiste. Pe când era în Roma a luat o doză masivă de L.S.D. I-a
distrus echilibrul creierului. Amando o descrie ca o obsedată
sexual..., atât este de bolnavă..., dar nu mă interesează. Este fiica
mea și o vreau înapoi.

Se holbă la Frost:

— A scăpat din cauza ta așa că adu-o înapoi sau am să te
aranjez așa cum l-am aranjat pe Vessi! Nu-ți fă nici o iluzie!

— Te urăște, Grandi. Te vrea mort. Are o armă. Mi-a spus că
vrei să o violezi.

— Nu știa ce spune. Chiar dacă crăp în clipa asta ea nu pupă
nici un sfanț. Prin testament toții banii mei merg la fundații de
caritate.

Făcu o pauză după care întinse arătătorul către Frost:

— Găsești-o și adu-mi-o înapoi. Fă asta și îți dau cinci
milioane de dolari.

Frost ciuli urechile. Se aplecă înainte:

— Vorbești serios? Și cum mă plătești?

Grandi dădu din umeri:

— Cum vrei. Orice bancă..., oriunde..., sau cash. O vreau
înapoi!

— Chiar vrei să faci o înțelegere cu mine sau încerci numai să
mă tragi în piept?

— Vreau să fac o înțelegere. Am o poziție mult prea impor-
tantă ca să-mi calc cuvântul. Adu-mi fata înapoi și-ți dau cuvântul
că îți dau cinci milioane de dolari, dar..., dacă nu o găsești..., îți
dau din nou cuvântul meu:

CONSIDERĂ-TE MORT!

Frost se ridică în picioare:

— Am să o găsesc. S-ar putea să dureze dar pentru cinci milioane am să o găsesc!

Ieși din hotel se sui în mașină și stătu mult timp să se gândească. În jurul lui auzea vocile oamenilor care se distrau. Auzea și orchestra terasei de unde veneau vocile, cântând muzică de bună calitate. Luna, un disc mare, galben, lucea deasupra. Era ora 21:05.

Cinci milioane de dolari!

„*Sunt un om prea important ca să-mi calc cuvântul*”. Frost era de acord cu această afirmație.

Uite că roată se învârtise din nou! Nu avea decât să o găsească.

Frost lăsa mașina, Lamborghini, sub un pâlț de arbori de mango și făcu pe jos restul drumului.

În timp ce se apropia putea să audă sunetul chitarelor și tângu-irea incantațiilor. Cu cât distanța se micșora cu atât devenea mai puternic mirosul de trupuri nespălate și de fum de țigară cu droguri. Era sigur că se apropie de o colonie hippy! Avea unde să se ascundă și se mișca cu multă prudență. Zărea de acum colonia, cu focuri arzând ici și acolo și cu siluete care se mișcau de colo, colo. Făcu o pauză în spatele unui salcâm de mare.

La o primă apreciere erau cam o sută de oameni, vorbind, cântând, unii din ei dansând de unii singuri, cu mișcări dezordonate, lipsite de armonie și presupuse că cel puțin cei din urmă erau drogați puternic.

Subconștientul îi spuse că există o șansă ca Gina să fie aici. Acesta era mediul la care visa. Dar cum să o găsească?

Mai făcu o mișcare șerpească spre un tufiș înalt care îl aduse și mai aproape de focurile din colonie. Așteptă, cu privirea măturând neîncetat colonia, dar nu zări nici o fată care să aibă trăsăturile Ginei.

Ce-ar fi să iasă din ascunzătoare și să înceapă să întrebe în stânga și în dreapta? Hotărî că nu ar fi prudent din partea lui. Toți păreau drogați până în albul ochilor și nu îi surâdea să apară printre ei și să înceapă să facă gălăgie. Se lăsă pe vine. Poate că dacă aștepta suficient de mult timp....

Privi și așteptă mai mult de o oră dar nici urmă de Gina. Și tocmai când se hotărâse să o lase baltă auzi un zgomot ușor în spatele său. Un șarpe? Rămase nemișcat, cu mușchii încordați ca un arc, gata de acțiune, dar așteptând.

— Nu mișca, omule, spuse o voce în spatele său, sau pierzi un rinichi.

Simți înțepătura unui cuțit în șale și se relaxă.

De șerpi îi era frică, de un om cu un cuțit, nu.

— Sunt statuie, spuse.

— Nu ne plac uităcioșii, omule, spuse vocea.

Frost își spuse că vocea era tânără și sigură pe ea.

— Îmi pare rău.

Frost vorbi cu voce spășită:

— Eu zic că ați pus-o de o distracție ca lumea, copii.

După care acționă fulgerător. Mâna dreaptă lovi în spate, după care se întoarse cu tot trupul și lovi din nou. Auzi un icnet de durere. Se aruncă peste trupul care se chircea pe nisip. Măinile se încleștară pe gâtul subțire și transpirat.

În lumina puternică a lunii văzu o chică afro care acoperea în parte pielea neagră a chipului.

— Ești băiat cuminte? întrebă cu genunchiul înfipt adânc în șalele negrului.

— Da..., da..., bineînțeles, țipă coloratul. Mă omori, omule!

Frost privi scurt de jur împrejur. Văzu lama șișului strălucind la doi metri. Țâșni în picioare și apucă șișul înainte ca negrul să poată să se ridice în șezut.

— Cristoase, omule! bâlbâi negrul. N-am știut că ești poteră. Am crezut că ești vreun băgăcios obsedat.

Frost aruncă arma albă în tufișuri.

Îl privi pe negru. Era slab, tânăr, cu ochi mari care ardeau febril și cu o bărbie care tremura. Era îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci lungi și în blugi, amândouă țoalele zdrențe.

— Cum te cheamă, fiule? întrebă Frost liniștit.

— Buck îmi zice. Jur că nu aveam de gând să-ți fac rău. Nu ne plac curioșii pe aici.

— Nu sunt polițist, Buck, spuse Frost după care merse încet și se trânti în nisip lângă negru. Caut pe cineva.

— Dă-i înainte și caută, omule! spuse Buck. Eu o șterg.

Frost apucă încheietura mâinii subțire și ridică mâneca. Nu trebuia să vadă urmele înțepăturilor, le putea simți cu buricul degetului. Tânărul era deja în stadiul injecțiilor în venă.

Buck încercă să scape dar Frost nici măcar nu băgă de seamă.

— Vrei să faci rost de o sută de parai? întrebă Frost.

Buck se încordă:

— Îți bați joc de mine, omule?

— Când ai făcut ultima injecție?

Buck îl înjură în surdină și încercă din nou să-și elibereze încheietura mâinii.

— Uite care-i treaba, Buck. Vreau să arunci o privire prin colonie. Caut o fată cu păr roșu, ceva special. Dacă este aici nu poate fi de mai mult de trei ore. S-ar putea, de asemenea, să fi venit și să fi plecat. Dacă o zărești nu fă nimic, numai vino aici și spune-mi. Dacă o zărești primești un sutar. Dacă nu, capeți cincizeci. Okay?

— O fată cu părul roșu?

— Asta e! N-ai cum să nu o vezi. Marfă: păr roșu natural, nu vopsit. Are cam douăzeci de ani, trup țeapăn.

Buck se ridică în picioare și Frost îi dădu drumul la încheietură.

— Omule, ai spus un sutar?

— Mda.

Frost își scoase portofelul și îi arătă tânărului o hârtie de o sută.

— E toată a ta dacă o zărești!

— Omule, stai aici. Nu te mișca.

— Am să stau aici, spuse Frost, dar, Buck, dacă o zărești nu te opri. Tot ce ai de făcut este să vii aici și să-mi spui.

— Okay, omule.

Frost îl privi pe negrul cel tânăr cum se îndreaptă spre colonie cu un mers nesigur.

Îl privi cum începe să se fââie printre prietenii lui. O fată veni spre el și-i înlănțui gâtul dar el o respinse și continuă să meargă printre focuri. Într-un târziu dispăru în fum.

Și dacă tânărul negru își lua câțiva prieteni și-i săreau cu toții în cap? Îi arătase lui Buck că are portofelul plin cu bani.

Se aplecă și merse târâș până la un pâlț de arbori de mango. Își scoase arma, băgă glonț pe țeavă, după care se rezemă de un arbore de mango pentru a avea spatele asigurat. Verifică că este ascuns dar că poate în același timp să supravegheze colonia de hippies.

Așteptă.

Fu o așteptare lungă și tocmai când începea să se convingă că nu îl va mai vedea pe Buck, când acele ceasului arătau că se făcuse ora 23:15, apăru Buck cu mersul lui nesigur. Și singur.

Buck se opri în dreptul tufișurilor și privi agitat peste tot. În lumina puternică a lunii Frost putu să vadă cum țâșnește transpirația prin pielea lui neagră.

— Okay, Buck, spuse încet. Aici sunt.

Buck veni grăbit până lângă el, gâfâind.

— Omule, chiar ai de gând să-mi dai mălaiul ăla? spuse sacadat. Dacă nu mă înțep imediat îmi sar siguranțele.

— Ai găsit-o?

— Da, omule, dar a șters-o. Acum e cu Big Chet. A luat-o cu el la cabană.

— Cine e Big Chet?

— Omule, e marea sculă. El ține campus-ul ăsta. E guru nostru!

— Și unde e cabana lui?

— La capătul golfului. Are cabana lui. Omule, dă-mi sutarul!

— Și de unde știu că vorbești adevărat, Buck? Poate că e altă fată.

— Am vorbit cu prietenii mei. Big Chet a cules păpușica de pe marginea autostrăzii. Își zicea Gina. Are părul roșu.

Frost fu mulțumit.

— Cum ajung la cabană, Buck?

— Ia-o pe malul apei. Cam cinci sute de metri. Nu ai cum să nu o găsești.

— Pot să ajung acolo cu mașina?

— Bineînțeles..., ieși înapoi pe autostradă și fă prima la dreapta. Aleea aia o să te ducă direct la țintă.

Frost îi dădu hârtia de o sută.

— Mulțumesc, omule, spuse Buck făcând câțiva pași.

După aceea se întoarse, făcu o pauză și spuse:

— Ai grijă cu Big Chet. Nu-i spune de unde știi.

După aceea o luă la goană spre colonie la fel de nesigur pe picioare.

Frost se grăbi și el la Lamborghini. Merse la autostradă, după care, urmând instrucțiunile, făcu prima la dreapta. Când zări strălucirea lunii în apa mării stinse luminile și opri motorul după care lăsa mașina să meargă în virtutea inerției pe aleea îngustă și nisipoasă.

Când mașina se opri, coborî și făcu următorii o sută de metri pe jos. De o parte vedea departe, lumina focurilor din colonia de hippies. De cealaltă parte văzu o cabană mică, făcută din lemn, pe jumătate ascunsă de umbra palmierilor. La fereastră pâlpâia lumina nesigură a unei lămpi cu gaz.

Își scoase arma și se mișcă silențios pe nisip până ajunse la cabană.

Singurele sunete care se auzeau proveneau de la muzica chitarelor din depărtare, de la vocile înăbușite de distanță și de la valurile care se spărgeau de țărm.

Mergând în continuare pe furiș ajunse la geam și privi prudent înăuntru. Ceea ce văzu îl făcu să înțepenească.

Gina, goală, ședea într-un scaun cu spătarul rupt. Măinile i se odihneau pe genunchi. Măinile și genunchii pe care erau așezate îi erau pline de sânge. Privea în gol. Arăta ca o păpușă de ceară oribilă dar își putea da seama că este vie după mișcările spasmodice ale pieptului ei.

Lumina slabă a lămpii cădea pe chipul palid al unui bărbat foarte voinic care zăcea răstignit la picioarele Ginei. Era îmbrăcat într-un tricou murdar și jeanși uzați.

Din piept îi creștea mânerul unui cuțit.

CAPITOLUL OPT

Frost, cu arma în mână, intră în cameră pășind prudent.

Mirosul greu de murdărie, de trupuri nespălate și de fum de marijuana îi întorcea* stomacul pe dos. Se aplecă asupra cadavrului. Presupuse că era Big Chet, numai că acum nu mai era mare ci mort ca un dop de plută aruncat de ocean pe plajă.

Cuțitul fusese înfipt cu așa violență încât sigilase rana. Era foarte puțină sângerare dar pe mâner erau totuși urme de sânge.

Frost se întoarse spre Gina care stătea nemișcată, cu ochii ei mari holbați și privind fix, cu pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației spasmodice.

— Gina!

Nici un răspuns.

Își flutură mâna prin fața ochilor ei dar privirea rămase fixă. Îi atinse umărul... , fierbinte și uscat.

„*Ca dracu' situația*” își spuse iar mintea sa de polițist bine antrenat intră imediat în acțiune: „*Ce este de făcut? De data asta e vorba de crimă!*”

Privi împrejur în cabana care arăta jalnic. Într-unul din colțuri zări un telefon vechi de când lumea așezat pe un teanc de reviste Playboy, foarte uzate. Își dădea seama că nu putea face față situației de unul singur.

Sună la *Ace of Spades*. Când Umney răspunse Frost spuse:

— Am găsit-o dar e supărare mare. Silk și Mitch sunt pe acolo?

* big =mare (n.tr.)

— Da, tocmai au sosit. Și care e problema?

— Sunt la Paddler's Creek. Vă vreau aici pe toți trei. Și repede, spuse Frost scrâșnit. Aduceți unelte de săpat. Trebuie să îngropăm o comoară!

— Ce dracu' vorbești acolo? spuse Umney nervos.

— O să vedeți. Mișcați-vă! Știi unde este motelul Twin Oakes?

— Da, dar...

— Cum veniți pe autostradă nu prima, a doua la dreapta după motel. Mergeți până la plajă. Vă aștept. Vă vreau pe toți trei aici și nu uitați uneltele de săpat, spuse Frost și închise.

Merse la Gina și o privi de aproape. În afară de faptul că respira era un cadavru. Îi flutură din nou mâna prin fața ochilor și din nou ea nu avu nici o reacție.

Nu mai putu suporta mirosul și ieși din cabană. Inspiră adânc aerul umed simțind că este lac de sudoare.

În timp ce stătea și privea plaja luminată de lună se gândi la ceea ce îi promisese Grandi. Cinci milioane de dolari! Asta era ceva care nu trebuia să ajungă la urechile lui Silk, Umney și Goble. Și dacă, să presupunem, Gina murea? Arăta suficient de rău ca să crape. Căteaua nebună făcuse o călătorie în spațiu. Nenorocitul ăsta mare și mort îi dăduse probabil L.S.D. Ea intrase în criză și băgase cuțitul în el.

Se reîntoarce în cabană și scotoci până găsi un prosop împuțit pe care îl înmuie la robinetul de la chiuvetă. Șterse sângele de pe mâinile și coapsele ei. Rămase ca o păpușă de ceară. El privi în jur și-i văzu hainele aruncate pe un pat murdar: blue jeans, un tricou, chiloți și sandale.

Se apropie și o ridică din scaun. Ea se prăbuși peste el ca o păpușă de cârpă. Reuși cumva să-i tragă pantalonii. Îi scăpă de două ori printre mâinile lui umede de transpirație și căzu pe dușumea. Tot de două ori, înjurând, o ridică în picioare și într-un târziu reuși să-i închidă fermoarul. Frost era de acum nebun de îngrijorare. Gina era în continuare fără reacție. Îi puse și tricoul după care o trânti înapoi în scaun.

Simți că îi vine să verse. Mirosul trupului ei, mirosul din cabană, îngrijorarea..., era prea mult. Ieși din nou afară.

Era conștient că pierde timp. Gina putea să moară în orice clipă. Erau complicații. Să presupunem că Silk făcea pasul înapoi, Să presupunem că-i spunea că la crimă nu se bagă? Să presupunem că nu era de acord să-l îngroape pe Big Chet?

Frost gândea cu viteza luminii.

Se întoarse după câteva minute în cabană și luând telefonul sună la hotelul *Spanish Bay*. În mai puțin de un minut Grandi ridică receptorul.

— Am probleme mari, spuse Frost. Am găsit-o dar așa cum arată cred că este plină de L.S.D. Arată rău..., foarte rău!

— Poți să o aduci la Paradise Clinic? întrebă Grandi cu o voce venind parcă din mormânt, sau e mai bine să-ți trimit o ambulanță?

— Am să o aduc acolo, spuse Frost. Fără ambulanță. Sunt și alte complicații.

— Am să alertez clinica..., și am să fiu și eu acolo, spuse Grandi și închise.

Frost se uită din nou la Gina, și-i flutură din nou mâna prin fața ochilor ei. Nici o reacție. După aceea auzi zgomotul unei mașini care se apropia. Ieși fugind din cabană în timp ce mașina se oprea. Silk, Umney și Goble ieșiră din mașină.

— Ce dracu' se întâmplă? spuse Silk scrâșnit, venind spre Frost.

— Du-te și aruncă o privire.

Frost îi conduse pe cei trei bărbați în cabană.

— Așa am găsit scena, spuse.

Cei trei priviră la cadavru și după aceea la Gina.

— Ea l-a omorât? întrebă Umney cu voce stinsă.

— Cine altcineva? Acum este în criză. S-ar putea să ne moară în brațe, spuse Frost. Îngropați grămada asta de rahat.

— Dacă ea l-a omorât, spuse Silk, înseamnă că suntem iar în cărți. Încă putem pune laba pe douăzeci de milioane de dolari.

— Dar nu și dacă ea moare, spuse Frost. Îngropați-l pe nenorocit.

Silk rămase câteva clipe pe gânduri după care se întoarse spre Umney și Goble:

— Îngropați-l dar fiți atenți unde o faceți, dacă vreodată o să trebuiască să-l dezgropăm. Îngropați-l așa cum este dar cuțitul puneți-l într-o pungă. Precis are amprente pe mâner. Mișcați-vă!

În timp ce Umney și Goble târau cadavrul afară din cabană Silk îi rânji lui Frost:

— De data asta am pus-o! Sau Grandi plătește douăzeci de milioane de dolari sau le șoptim curcanilor. De data aceasta nu mai putem pierde!

Frost merse la Gina, o ridică și o puse pe umeri ca pe o păpușă de cârpă. După aceea o duse peste nisipul fierbinte, în aerul umed, la Lamborghini.

Silk îl urmă îndeaproape.

— Nu te băga! spuse Frost în timp ce așeza trupul inert în mașină. Stai deoparte!

Se sui în mașină, porni motorul și, părăsindu-l pe Silk, conduse rapid pe alea nisipoasă care ducea la autostradă.

Îi trebuiră cincisprezece minute de condus rapid pentru a ajunge la Paradise Clinic. Trase mașina în dreptul ușii pe care scria cu litere de neon: „Urgențe”. În mai puțin de treizeci de secunde lucrurile începură să se miște. Puterea lui Grandi, nevăzută, își făcea efectul.

Un internist și o soră așteptau la ușă și supravegheară atent brancardierii care o scoaseră pe Gina din mașină și o urcară pe o targă mobilă.

În timp ce stătea lângă Lamborghini transpirând puternic apărură și Grandi în Rolls.

Frost se îndreptă spre el.

— Este la urgențe. Arată rău.

Grandi rămase nemișcat, uitându-se la Frost.

— Și sunt niște complicații al dracului de urâte, continuă Frost. S-a cuplat cu un hippy care a îndopat-o cu L.S.D. A intrat în criză și l-a omorât.

Grandi făcu un pas înapoi.

— L-a omorât? croncăni el.

— Da, l-a înjunghiat mortal. Am aranjat ca drogatul să fie îngropat. Dacă avem puțin noroc nimeni nu o să afle despre acest mic incident dar..., o să te coste, Grandi. Asociații mei îl înmormântează.

Grandi se uită lung la Frost mai multe clipe după care se întoarce și trecu prin ușile din sticlă dispărând în interiorul spitalului.

Frost inspiră adânc. Își aprinse o țigară cu mâini umede. În timp ce trăgea primele fumuri auzi o mașină venind în viteză și frânând brutal lângă el. Silk coborî din mașină.

— Cum e? întrebă plantându-se în fața lui.

— Ți-am zis să stai deoparte și să nu te bagi? îi răspunse Frost furios. Cară-te și stai deoparte!

— Folosește-ți creierul! spuse Silk. Situația este dulce de tot. Îl avem pe Grandi la mână. Nici nu mai speram. Ea l-a ucis pe golanul ăla și putem dovedi. Fă târgul! Storce-l de douăzeci de milioane! Spune-i că sau plătește sau blestemata de fiică-sa va fi acuzată de crimă!

Frost privi la acest gunoi chior, la acest ucigaș profesionist. Îl cuprinsese brusc un sentiment de revoltă. Realiză că datorită dorinței lui nebune de a deveni bogat îi dăduse drumul acestei fete bolnave și pentru că ea scăpase comisesse o crimă. Dorința lui de a deveni bogat deveni brusc amară și i se făcu scârbă de el însuși.

Se întoarce și o porni spre intrarea în spital.

— Hei, unde te duci? strigă la el Silk.

Frost trecu de uși fără să-i acorde nici o atenție. O femeie mai în vârstă, așezată la biroul de internări, se uită întrebător la el.

— Un mesaj pentru domnul Grandi, spuse Frost.

Numele magic o făcu imediat pe asistentă să ciulească urechile.

— Da, domnule.

— Spuneți-i că am să fiu la vilă dacă dorește să mă vadă. Din partea lui Frost.

Ea își notă într-un carnetel.

— Mă ocup ca mesajul dumneavoastră să ajungă la domnul Grandi, domnule Frost.

Lui Frost îi veni o idee:

— Cum se simte domnul Amando?

Fața femeii mai în vârstă deveni tristă:

— A murit acum o oră. A avut un al doilea atac de inimă.

— A avut noroc, spuse Frost și ieși în aerul umed de afară lăsând-o cu gura căscată.

Silk îl apucă de mânecă:

— Întoarce-te imediat și vorbește cu Grandi!

Frost se smuci după care își repezi cu toată puterea pumnul în falca lui Silk. Știa că de acum încolo va fi puțină plăcere în viața sa, dacă va mai fi vreuna, dar în timp ce pumnul lui zdrobea fața lui Silk fu invadat de plăcere. Silk deveni aeropurtat. Zbură prin aer și se zdrobi de asfaltul aleii.

Frost se urcă în Lamborghini și conduse repede la Orchid Villa.

Grandi stătea într-un fotoliu într-o încăpere mică în care se mai aflau și alte fotolii și o masă plină cu reviste cu coperte lucioase. Singurul zgomot, și acela foarte slab, era făcut de instalația de aer condiționat. Stătuse acolo în ultimele două ore și cât timp stătuse se gândise la viața sa, la trecutul său.

Se născuse într-o mahala a orașului Neapole. Tatăl său fusese omorât într-o bătaie cu cuțitele. Era foarte atașat de mama lui și la vârsta de șase ani vindea pixuri Parker contrafăcute la turiști. Mai târziu le vînduse poze obscene. Mama lui îi lua tot câștigul și-l punea deoparte. Trăiau numai cu spaghetti și cu fructele pe care el le fura de la piață.

Când mama lui fu omorâtă de un șofer beat care nu oprise la stop o jelise trei luni. Din clipa în care mama lui murise rămăsese singur pe lume. Cu banii pe care mama lui îi economisise își cumpărase o mică ambarcațiune și începuse să facă trafic între Tanger și Neapole cărând la început țigări și după aceea droguri. În bancă se adunau încet, încet banii pe care îi economisea la sânge. La douăzeci

de ani i se dusesse vestea că se pricepe la ambarcațiuni. Se împrietenise cu un industriaș bogat care îi dăduse în îngrijire yahtul său.

La un moment dat proprietarul iahtului îi mărturisise că este foarte supărat pentru că fiica sa se încurcase cu o lesbiană. Grandi se oferise să-i rezolve problema contra unei mari sume de bani. Industriașul nu pusese întrebări dar fusese de acord. Grandi merse la un apartament de lux și o sugrumase pe lesbiană. Devenit brusc bogat se muțase la Roma. La treizeci și cinci de ani își investise așa de bine banii încât știa că scăpase pentru totdeauna de sărăcie. Cultiva oamenii care trebuia și care erau impresionați de lipsa lui de scrupule. Grandi investea, câștiga, reinvestea, se dezvolta. Avea mână bună.

Când împlinise patruzeci de ani și era deja multimilionar se căsătorise cu Maria Vendoti fiica ambasadorului Italiei în Franța. Această căsătorie îi sporise substanțial averea dar el era prea obsedat de a face bani și, într-un târziu, după șaisprezece ani, soția lui se sinucisese și Grandi rămăsese singur cu Gina.

În timp ce stătea în mica sală de așteptare Grandi își dădu seama că Gina rămăsese ultima lui legătură cu viața de familie iar familia, pe care o nesocotise toată viața, devenise esențială pentru el.

Și acum, din cauza golanului de Frost, Gina era pe moarte. Grandi își încleștă pumnii.

După aceea ușa se deschise și un doctor înalt, slab, intră în cameră.

— Domnul Grandi? Sunt doctor Vance. În legătură cu fiica dumneavoastră...

Grandi rămase de piatră ascultând vocea murmurată.

Într-un târziu doctor Vance spuse:

— Îmi pare rău, dar am vrut să vă comunic adevărul.

Grandi lăsă capul în jos și privi la pumnii încleștați:

— Vrei să-mi spui că nu are nici o șansă?

— Va trăi, dar..., nu..., nu are nici o șansă să revină la viața normală. Creierul a suferit deteriorări masive. Putem să o menținem în viață artificial. Asta este tot ce putem face. S-ar putea să trăiască așa zece ani..., poate chiar mai mult.

— Adică numai să respire?

— Da.

Grandi desfăcu și-și strânse la loc pumnii.

— Atunci pentru ea ar fi mai bine să moară.

— Eu nu pot să vă spun acest lucru, domnule Grandi, spuse Vance, tot pe un ton scăzut. Sarcina mea este să o mențin respirând.

— Și ești foarte sigur că nu există nici o șansă ca ea să-și revină? întrebă Grandi Ești foarte sigur?

— Nici o speranță. Creierul este distrus.

— Vreau să o văd.

— Bineînțeles. Am pus-o pe plămân artificial. Veniți cu mine.

Îl conduse pe Grandi pe un coridor lung și apoi într-o rezervă unde două asistente stăteau în fața unor pupitre pline de butoane și indicatoare.

În mijlocul rezervei era un pat. Gina stătea acoperită cu un cearceaf. Din trupul ei ieșeau tuburi și fire care mergeau la mașina care o menținea în viață.

— Este în regulă, spuse Vance adresându-se asistentelor. Am să vă chem când am nevoie de voi.

Ignorând complet cele două asistente Grandi merse la pat și privi în jos la fiica sa. Pentru prima oară de când își pierduse soția simți o durere copleșitoare dar își păstră controlul. Rămase nemișcat, privind la ultima lui legătură cu viața de familie.

Privi la ușoara mișcare în sus și în jos a pieptului Ginei ascuns de cearceaf. Privi la fața ei ca o mască și la ochii pe jumătate deschiși.

— Și ar putea să rămână așa ani întregi? întrebă, numai pe jumătate conștient că în cameră nu mai erau decât el și Vance și că asistentele plecaseră.

— Da.

— Ești sigur?

— Da. Nu are nici o șansă.

Vance ocoli patul și arată spre un întrerupător electric de culoare roșie.

— Acest buton pornește și oprește plămânul artificial. Trebuie să vă părăsesc acum. Am și alți pacienți.

Îl privi pe Grandi în ochi:

— Dacă ar fi fiica mea aş apăsa acest buton şi aş lăsa-o să moară în pace.

Grandi îşi şterse faţa transpirată cu ambele mâini:

— Asta este tot ce am de făcut?

— Dacă butonul nu este apăsat ea va continua să respire. Dacă butonul este apăsat va trece liniştită în nefiinţă. Am să am grijă să nu fiţi deranjat. Hotărârea este a dumneavoastră.

Doctorul ieşi din rezervă închizând încet uşa în urma lui.

Grandi îşi trase un scaun lângă pat şi se așeză. O privi lung timp, urmărind mişcarea ritmică a pieptului ei, după care realiză deşertăciunea situaţiei.

— Măcar l-ai omorât pe nenorocitul care ți-a dat drogul, spuse el încet. Acum am să-l ucid şi eu pe nemernicul care ți-a dat drumul, sărmana mea fiică nebună. Am să-l fac să sufere, puiule, poţi să fii sigură.

Se ridică în picioare şi se aplecă țeapăn, sărutând-o pe frunte, după care ocoli încet patul şi apăsa butonul roşu.

Rămase la piciorul patului cu ochii fixaţi la cearceaful care se ridica şi cobora încet în ritmul respiraţiei. După o vreme realizează că cearceaful nu se mai mişcă. O mângâie pe Gina pe obraz şi ieşi din cameră.

În timp ce trecea prin faţa biroului de la intrare sora spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule Grandi. Aveţi un mesaj.

Grandi făcu o pauză.

— Domnul Frost spune că va fi la Orchid Villa dacă aveţi nevoie de el.

Grandi se uită lung la ea, dădu din cap după care ieşi în aerul umed de afară.

În timp ce deschidea uşa Rolls-ului auzi o voce venind din întuneric:

— Numele meu este Lu Silk. Lucrez pentru domnul Radnitz.

*

* *

Închis în căsuța de la vilă Frost simțea o dorință nebună să o ștergă din Paradise City. Tot scenariul se dusesse dracului. Visul lui de a pune mâna pe cinci milioane de dolari se transformase în fum. Simțea instinctiv că Gina nu va mai fi niciodată un om normal și i se făcea rău când se gândea că el este responsabil de eliberarea ei.

Se plimba prin cameră pocnindu-și pumni încheștați. De unde era să știe că e nebună? De unde era să știe că Amando este psihiatru?

Ce situație blestemată!

Acum trebuia să aibă grijă de el. Se trânti într-un fotoliu. Își scoase portofelul și-i controlă conținutul. Nu poți trăi, nu te poți mișca fără bani! Avea încă cei patru mii de dolari pe care-i obținuse pe inelul Ginei și încă o mie. Deci, okay, avea cinci miare. Unde să meargă? Nu avea mașină. Era mult prea riscant să ia automobilul Lamborghini. Grandi ar fi putut să-l acuze că i-a furat mașina.

Își privi ceasul. Era ora 23:15.

„Și mâine este o zi!” își spuse. Se ridică, își scoase haina și cravata și se trânti în pat.

Mâine va închiria o mașină și o va șterge. Încă își punea întrebări, încă încerca să-și facă planuri când îl fură somnul.

Se trezi brusc, patru ore mai târziu auzind bătăi în ușă.

Intră imediat în alertă. Mâna i se întinse automat după armă în timp ce se dădea jos din pat. Merse la ușă:

— Cine este acolo?

— Ross. Îmi pare rău că te-am sculat, Mike, dar trebuie să stăm de vorbă.

Ținând arma la spate Frost descuie ușa cu cealaltă mână și făcu doi pași rapizi înapoi.

— Intră.

Umney intră în cameră cu zâmbetul lui lat, fermecător, la vedere.

Frost închise ușa cu piciorul și o încheie. Își privi ceasul:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Știi cât este ceasul?

Umney traversă camera și se trânti într-un fotoliu.

— Nu mi-ar strica o băutură.

Frost își băgă arma în buzunarul de la spate.

— Ce vrei?

— Bună întrebare, spuse Umney. N-ai un scotch?

— Vorbește, spuse Frost. Care-i treaba?

— Să știi că mie îmi place de tine, Mike, spuse Umney zâmbind. Ești genul meu. De când te-am văzut....

— Lasă gargara, se răsti la el Frost. Mă placi tot atât de mult cât te plac și eu. De ce ești aici?

Umney se strâmbă:

— Nu juca tare, Mike, mi-am riscat capul venind aici. Vreau să-ți spun un lucru, sunt prietenul tău.

— Bine, spune ce ai de spus și las-o baltă cu prietenia.

— E vorba de Lu, spuse Umney.

— Ce-i cu el?

— Bună întrebare. Lu își câștigă banii băgând plumb în oameni și este bun în meserie.

Umney făcu o grimasă:

— Toți ne luptăm pentru bani..., așa este croită viața. dar eu nu sunt întotdeauna de acord. Acesta este și motivul pentru care sunt aici, Mike.

Frost se încordă:

— Așa că... Zi mai departe.

— Fata asta, Gina..., a murit. Era o mașinărie care ar fi putut să o țină în viață ani întregi numai că Grandi a scos-o din priză.

Umney clătină din cap și fața arăta ca a unui om distrus:

— Mă bucur că nu a trebuit să o fac eu.

— Lasă vrăjeala, Umney, și treci la subiect.

— Deci, dacă a murit nu mai e rost de bani, nu-i așa?

— Deci, okay, nu mai e rost de bani. Am dat-o în bară. Atunci de ce ești aici?

— Lu este un asasin plătit, spuse Umney. E tot timpul ahtiat după bani. Așa că el și cu Grandi au căzut la învoială. Am simțit nevoia să-ți spun.

— Să-mi spui, ce? spuse Frost uitându-se țintă la Umney.

— Bună întrebare, spuse Umney din nou cu zâmbetul de băiat bun pe față. Ei bine Grandi și cu Lu au făcut o înțelegere. Grandi te vrea mort. Și-a băgat în cap că dacă nu erai tu nebuna de fiică-sa ar

fi înnotat și acum în piscină, și și-ar fi tras-o și..., în sfârșit, știi tu. Așa că a făcut o propunere. L-a angajat pe Lu ca să te lichideze. O nebunie, nu-i așa? Am vrut să-ți spun.

Se trase de lobul urechii:

— Mălaiul e bun..., două sute de mii de dolari. Bineînțeles că noi alergam după milioane dar cred că și două sute de mii de dolari este mai bine decât nimic.

Frost se așează și el în fotoliu.

— Ia să văd dacă am înțeles bine, spuse. Grandi l-a angajat pe Silk să mă omoare și i-a oferit două sute de mii de dolari, așa este?

— Așa este, spuse Umney. Pentru că știi cât țin la tine m-am gândit să te avertizez.

— Și când are Silk de gând să mă omoare? i-o tăie Frot.

Umney dădu larg din cap aprobator:

— Și aceasta este o întrebare bună. Deci te-ai prins cum stă treaba: acum Grandi te urăște și vrea să-ți prelungească agonia. E unul din nebunii ăia! De aceea și sunt aici. Ca să te avertizez. Lu o să folosească pușca cu lunetă. Este expert când e vorba de pușcă cu lunetă și amortizor de zgomot. Anul trecut a mai avut un asemenea contract. Plata nu a fost formidabilă dar a fost totuși ceva. A amânat execuția șase luni dar l-a ținut pe tip sub presiune și după șase luni tipul era cârpă. Era un dur adevărat, așa ca tine, dar după șase luni, neștiind când i se va face o gaură în cap, a cedat nervos.

Umney se aplecă spre Frost zâmbind mios.

— Pentru că îmi plăcea de tipul acesta, așa cum îmi place și de tine, l-am avertizat. I-am spus, așa cum îți spun și ție, să nu meargă niciodată pe o stradă pustie. Să nu stea niciodată în dreptul unei ferestre. Să nu deschidă niciodată ușa dacă nu știe precis cine bate la ușă. Să controleze mașina înainte de a se urca în ea și să se lungească imediat pe banchetă dacă geamurile sau parbrizul se fac țândări. I-am spus să încerce să se facă pierdut în decor deși l-am avertizat că, mai devreme sau mai târziu, Lu o să-l găsească oricum.

— Și bineînțeles că l-a găsit, spuse Frost.

— Așa este.

Vocea lui Umney deveni dură:

— Tipul mi-a urmat toate sfaturile numai că la un moment dat i-au cedat nervii. A făcut o mare tâmpenie. Și-a cumpărat o armă și a început să umble după Lu.

Umney se întristă:

— Nevastă-sa i-a făcut o înmormântare ca lumea. Lu a trimis și el o coroană.

Umney se ridică:

— Cred că acum trebuie să-ți spun pa dacă nu ai de gând să-mi oferi ceva de băut. N-am vrut decât să te avertizez. Mai devreme sau mai târziu Lu o să te aibă în cătarea puștii. Este un profesionist.

Frost se lăsă pe spate și izbucni în hohote de râs.

Umney se holbă înlemnit la el.

— Și crezi că toată vrăjeala asta m-a speriat? întrebă Frost. Ești patetic dar dacă îți imaginezi că o să câștigi războiul nervilor cu mine ești mai tâmpit decât am crezut. Acum am să-ți dau un mesaj să i-l duci jigodiei ăleia chioare. Spune-i că nu a găsit pe cine trebuie ca să-l sperie. Pot să am grijă de mine. Am avut singur grijă de mine din momentul în care am început să merg. Spune-i că din clipa asta eu și cu el suntem în război. Și eu sunt profesionist. S-ar putea ca nevii lui să cedeze primii. Spune-i că va trebui să asude din greu ca să-și câștige banii ăia nenorociți și mai spune-i că am să-l omor cu plăcere și pe gratis.

Frost întinse arătătorul:

— Și acum șterge-o! Data viitoare când îți vād mutra nu am să-ți mai las timp nici pentru rugăciune. Șterge-o!

Cei doi bărbați se priveră în ochi. Umney simți brusc că i se face frig văzând expresia dură, vicioasă de pe fața lui Frost.

— Nu mă înțelege greșit, Mike, spuse grăbit. Nu am făcut decât să-ți aduc un mesaj. Ți-am spus că sunt prietenul tău. Eu nu mă bag. Este strict între tine și Silk.

— Deja faci pe tine? întrebă Frost rânjind. Ești deja băgat în afacere și la fel este băgat și amicul tău Goble. Spune-i acest lucru. După ce vă omor pe voi doi am să-l omor și pe Silk, dar pe voi am să vă omor primii.

Își scoase brusc arma din buzunar și o aținti spre capul lui Umney:

— Cară-te! N-am să trimit coroane de flori nici pentru tine nici pentru Goble dar spune-i lui Silk că pentru el am să arunc niște dolari pentru o coroană. Ieși înainte să te găuresc!

Umney, cu fața albă, ieși cu spatele din cameră.

Frost avea din naștere instinctul de supraviețuire. Imediat ce ușa se închise în urma lui Umney se aruncă din fotoliu. Se târî pe dușumea până în dreptul întrerupătorului și ridicând mâna scufundă încăperea în întuneric. După aceea rămase lungit pe mochetă.

O fracțiune de secundă mai târziu geamul se făcu țandări și un glonț se înfipse piuind în spătarul fotoliului în care stătuse mai înainte.

Se retrase într-un colț al camerei.

Un avertisment? Începutul războiului nervilor sau chiar vroise să-l omoare?

Rămase lungit până când auzi pornind motorul unei mașini. Mașina plecă, frână puternic și după o vreme plecă din nou.

Se putea ca Umney să fi oprit pentru a-l lua în mașină pe Silk. Se putea să fie o păcăleală și Silk să fi rămas ascuns în întuneric.

Frost rămase pe podea și se gândi. Silk dovedise că este mai bun ca el la arme dar mai rămânea să dovedească că are nervii mai buni ca ai lui Frost.

Frost învățase în Vietnam că nu trebuie să stai pe loc, așteptând să fii împușcat. Trebuie să iei inițiativa. În Vietnam mergeai în junglă și te ascundeai, și așteptai să sesizezi o mișcare: o frunză care se mișca, o creangă care trosnea, o tuse înăbușită. Apăsai pe trăgaci și asta însemna un lunetist mai puțin.

Frost simți cum nervii îi sunt brusc biciuiți de excitare. Amenințarea asta cu moartea echivala cu o injecție de adrenalină făcută în vene.

„Okay. jigodie chioară” spuse cu voce tare, „hai să vedem cine e mai bun!”

Se ridică în picioare în tăcere și ieși din casă pe ușa din spate. Nori de furtună acoperiseră luna și noaptea devenise întunecoasă. Chiar dacă Silk era încă ascuns în tufișuri sau după copaci Frost era sigur că nu-l poate vedea.

Merse pe unde umbra era mai deasă spre camera de gardă. Auzi câinii lătrând, și mârâind, și lovindu-se de plasa țarcului lor. Nu le dăduse nimeni de mâncare. Zgomotele pe care le făceau erau feroce.

Ajuns la camera de gardă Frost închise și încuie ușa după care aprinse lumina. Luă din raft o pușcă automată, controlă dacă are gloanțe în încărcător după care puse arma pe masă. Luă receptorul telefonului și îl sună pe paznicul de la intrarea în vilă.

— Cei doi prieteni ai mei au plecat? întrebă când acesta îi răspunse.

— Mda. Tocmai au iești. Ce se întâmplă acolo?

Paznicul părea îngrijorat:

— Am greșit că i-am lăsat să intre?

— Nici o problemă. Plec. Domnișoara Grandi a murit. Du-te acasă.

— A murit? Doamne, Dumnezeuule!

— Închid eu vila. Să fii mâine dimineată la ora opt aici. Marvin o să-ți dea instrucțiuni.

— Ei bine, dacă așa spui...

Frost închise telefonul, luă pușca și merse înapoi la căsuța lui. Își împachetă repede lucrurile după care merse la locul unde lăsase automobilul Lamborghini, cărând într-o mână valiza și în cealaltă arma. Nu-i convenea că ia mașina, era prea luxoasă și bătea la ochi însă trebuia să o șteargă repede. Își aminti ceea ce i se spusese în armată:

„La tot timpul inițiativa! Întotdeauna lovește primul!”

În ghereta de la intrarea pe proprietate ardea lumina dar bariera era ridicată. Claxonă scurt și paznicul apărură imediat în ușă. Îi strigă ceva dar Frost nu se opri.

Ceasul de la bord arăta ora 03:15. Conduse repede la aeroport. Un funcționar somnoros de la Hertz îi închirie un Mercedes 200. Conduse mașina în parcajul aeroportului unde lăsase automobilul Lamborghini și transferă arma și valiza în portbagajul Mercedes-ului după care o luă pe autostradă. Se opri la motelul Twin Oakes, închirie un bungalow cu aer condiționat și se închise înăuntru. Se dezbracă, făcu un duș lung după care se trânti în pat.

„Mâine” își spuse „am să încep războiul meu particular: nu un război condus de generali cărora puțin le pasă câți soldați pier atâta timp cât războiul este câștigat”.

Urma să fie războiul său personal împotriva a trei oameni care declanșaseră războiul..., iar Frost nu avea de gând să moară.

*

* *

Ora 02:50.

Ace of Spades era în întuneric cu excepția luminii care venea din camera ale cărei ferestre dădeau spre piscină. Clienții plecaseră acasă. Marcia se întorsese la hotelul *Spanish Bay*. Personalul plecase și el.

Mitch Goble stătea la masă cu o tavă plină cu cârnați prăjiți în față. Ochii i se închideau de somn. Îi plăcea să doarmă dar dorea să afle cum se desfășurase întâlnirea dintre Umney și Frost. Discutaseră toți trei ce mai bună cale pentru a-l înmuia pe Frost și fusese ideea lui Goble să se aplice metoda hăituirii.

În timp ce-și tăia o nouă felie dintr-un cârnat auzi o mașină care sosea după care se auziră pe culoar pași grăbiți iar ușa se deschise brusc.

Goble simți un fior neplăcut pe spate când văzu fața albă și speriată a lui Umney.

— N-a mers? întrebă, știind deja care este răspunsul.

Umney se prăbuși într-un fotoliu:

— Nenorocitul mi-a răs în nas.

Goble se holbă la el:

— Nu i-ai servit toată povestea, Ross? Despre tipul celălalt, despre...

— Las-o baltă, țipă la el Umney. I-am pus toată placa și mi-a răs în nas.

Goble împinse în lături tava. Brusc, vederea mâncării îi făcea rău.

— Lu a fost de acord cu abordarea asta...

— Mă doare undeva de ce a spus Lu, explodă Umney. Ascultă-mă bine, Mitch! Am fost nebuni de legat în momentul în care ne-am amestecat cu Frost. Tu ai spus întotdeauna că s-ar putea să fie prea șmecher pentru noi! Acum am să-ți spun eu ție că o să fie mai mult decât șmecher! Acum spune că o să vină după noi și o să ne ucidă. Dacă i-ai fi văzut fața când promitea că o să ne ia gâturile ai fi și tu în aceeași stare ca a mea. O să o facă! Rânjetul de pe fața lui..., și privirea..., oh. Doamne! Îmi doresc să nu-l fi ascultat pe Lu și să nu mă fi dus în noaptea asta să-l văd pe Frost.

— Și Lu unde este? întrebă Goble.

— În scutece, face nani, mârâi Umney. Am jucat așa cum am stabilit. Cât am stat de vorbă cu Frost Lu a rămas ascuns cu arma după un copac. Când am terminat de vorbit Lu a atras un foc spre Frost. Mai bine îl omora pe loc! Când i-am spus lui Lu că Frost a promis că o să mă omoare mi-a spus să nu-mi fac probleme. Mi-a spus că nu-i nici o problemă cu Frost Dacă poți să-ți imaginezi! Știi, Mike, sunt momente când îmi doresc să nu fi avut vreodată de a face cu Lu. Cred că e nebun sau are ceva la cap!

— Potolește-te, îi spuse sec Goble. Lu este un bun conducător. Fără el nu am fi fost unde suntem.

— Serios? Și unde suntem? îi răspuse Umney. La poligonul de tir, pe post de iepurași pentru nenorocitul de Frost!

În acea clipă sună telefonul și amândoi bărbații săriră în sus. Goble ridică receptorul, ascultă după care începu și el să vorbească.

Umney se sculă în picioare și-și umplu ras un pahar cu scotch. Nervii îi erau așa de zdruncinați încât ceea ce spunea Goble în receptor nu avea nici un sens pentru el.

Goble puse receptorul jos.

— Era HI-FI. L-am trimis la aeroport în cazul în care Frost avea de gând să o șteargă. HI-FI îmi spune că una din mașinile lui Grandi, Lamborghini, este în parcare și că Frost a închiriat un Mercedes de la Hertz. S-ar putea ca Frost să fie în drum spre Miami ca să ia un avion pentru New York.

— Nu! Mitch nu te amăgi! Vine după noi. O simt.

Umney își încleștă pumnii:

— Suntem nebuni că stăm cu lumina aprinsă. S-ar putea să fie deja afară cu o pușcă.

Goble se ridică în picioare, merse spre Umney și-i trase o palmă puternică.

— Gura! Trebuie să-l găsim pe Frost înainte să treacă la acțiune. Lu s-a dus la culcare. Poate că și Frost s-a băgat în pat. Așa că verificăm la moteluri. Eu iau partea de vest tu cea de est a orașului. Hai, Ross, ce dracu'? Câți papagali am băgat noi în colivie pentru ca Lu să-i poată strânge de gât. Frost nu este altceva decât un alt papagal! Dă-i drumul!

După o jumătate de oră Goble sună la motelul Twin Oakes. Sunase înainte la alte patru moteluri dar acum nimeri direct la țintă.

— Da, domnule, spuse o voce. Un domn s-a cazat acum o jumătate de oră. Are un Mercedes. S-a înregistrat sub numele de Peter Jarrow.

— Înalt, brunet, arătos?

— L-ați descris exact, domnule spuse vocea, părând acum îngrijorată. Sper că nu e vorba de vreun necaz.

Goble se recomandase ca fiind sergentul Baski de la detașamentul de poliție rutieră din Paradise City.

— Control de rutină, spuse Goble. Nimic important.

Și închise. Era așa de încântat de succesul său atât de rapid încât nu întui reacția funcționarului de la motel.

În timp ce Goble se rostogolea spre ușă strigând „*L-am găsit, l-am găsit!*” recepționarul de noapte, care trăise toată viața în Paradise City, și care era în relații bune cu poliția, punea gânditor receptorul jos. Sergentul Baski! Era un nume de care nu auzise.

Recepționarul din schimbul de noapte, un tânăr isteț, student, care lucra de noapte pentru a face rost de ceva bani în timp ce-și pregătea lucrarea de diplomă în științe economice, decise că un telefon de rutină din partea poliției la ora patru fără zece dimineața era mai mult decât neobișnuit.

Sună la sediul poliției și îi ceru sergentului de serviciu să-i facă legătura cu sergentul Baski de la circulație.

Sergentul de serviciu îi spuse cu o voce plictisită:

— Ai greșit. Nu avem nici un Baski aici. Care-i treaba?

Recepționarul închise telefonul.

Două minute mai târziu soneria telefonului îl sculă pe Frost. Se trezi instantaneu și deveni alert. Deveni și mai alert ascultând ce îi spunea recepționarul.

— Mulțumesc, spuse. Am un prieten care cam trage la măsea după care se apucă de bancuri proaste. Uită totul, dar mulțumesc oricum.

Frost se dădu jos din pat.

Deci îl găsiseră! Se putea ca Silk să fie deja afară așteptându-l. Frost pipăi după armă în întuneric după care se lungi pe podea, se târî la ușă și o întredeschise. Privi în întuneric.

Norii de pe cer începeau să se înroșească. Palmierii se conturau clar pe cerul luminat de zorii de zi. Peste alte zece minute urma să fie periculos de multă lumină.

Frost se simțea complet relaxat. Acesta era genul de acțiune care îi plăcea. Mișcându-se silențios ca un șarpe, împingând mereu arma în față, ieși afară din bungalow.

Nu se întâmplă nimic. Nu se mișcă nimic.

Hotărî că este prea devreme pentru ca Silk să acționeze dar nu riscă nimic. Ajunse la Mercedes în clipa în care soarele se ivi la orizont. Deschise ușa mașinii cu o mișcare bruscă, se sui în mașină și se ghemui pe podea. Așteptă. Instinctul său înăscut îi spuse că lumina e pe verde. Porni motorul și conduse repede spre *Ace of Spades*.

Silk își ridică capul de pe pernă și se chiorî cu singurul ochi bun la Umney care stătea în pragul ușii.

— Nu vezi că încerc să dorm, se răsti la el

Umney intră în cameră și aprinse lumina.

— Frost este la motelul Twin Oaks, spuse agitat. Poți să-l cureți.

— Cară-te dracului de aici! lătră la el Silk. Vreau să dorm!

— Lu..., pentru numele lui Dumnezeu! Frost este periculos!

Umney veni la căpătâiul patului

— Acum e momentul potrivit să-i zbori creierii!

Silk se trânti înapoi pe pernă și căscă:

— Am făcut o înțelegere cu Grandi și mă țin de cuvânt. Întâi trebuie să-i facem praf nervii lui Frost. Ce-i cu tine? Vrei o parte din bani, nu-i așa? Dacă grăbim lucrurile Grandi nu o să plătească. Lasă-mă să dorm!

— Tot ce ai de făcut, Lu, este să te duci la motelul Twin Oaks și să-l cureți, spuse Umney. Dacă nu-l cureți tu acum o să ne curețe el pe noi!

— Pune pe cineva la pândă la motel, spuse Silk. Așteptăm! Pot să mă ocup de Frost când vrea mușchiul meu. Stinge lumina aia blestemată. Vreau să dorm!

Umeny stinse lumina și se întoarse în camera ale cărei ferestre dădeau spre piscină bolnav de frică și de frustrare.

— A înnebunit de tot, spuse cu o voce ascuțită. Zice să punem pe cineva la pândă la motel și când o să-i vină lui cheful o să aibă grijă de Frost. Zice că Grandi nu va plăti dacă nu o facem lent! Cristoase! În timp ce noi o frecăm pe aici s-ar putea ca Frost să vină după noi!

Goble tocmai terminase toată mâncarea de pe tavă.

— Ușurel, Ross. N-ai de ce să te exciți. I-am dat telefon lui Louie să pună felinarele pe motel. În mai puțin de douăzeci de minute o să fie acolo. Frost nu o să aibă timp să facă nimic. Nu e prost de loc. Dacă Lu vrea să o facem lent, așa facem. Nu a greșit niciodată până acum, așa că lasă văicăreala!

Se ridică:

— Mă duc și eu să mă bag în scutece. Uite până la ce oră nenorocită am rămas treaz.

Merse la fereastră și trase draperiile.

— Uite și tu, soarele a început să apară la orizont.

Era o țintă irezistibilă pentru Frost, ascuns în tufișurile înflorite. Ridică arma, ținti cu grijă și apăsă ușor pe trăgaci.

Partea de sus a capului lui Goble explodă, împrăștiind sânge și creier de jur împrejur. Căzu ca un elefant lovit, răsturnând masa și două scaune.

Umney rămase o fracțiune de secundă paralizat, privind la Goble, după care se aruncă la podea în timp ce un alt glonț spărgea ecranul televizorului mare lângă care stătuse. Umney rămase țeapăn, cu inima bătându-i nebunește, cu transpirația țâșnindu-i pe frunte. Realiză cu oroara că una din mâini îi zăcea în sângele lui Goble.

Auzind zgomotul făcut de cele două împușcături ca și bubuitura produsă atunci când corpul gras al lui Goble, împreună cu mobilele răsturnate, loviseră podeaua Silk sări din pat. Se îmbracă cu un tricou negru și pantaloni negri și încălță niște sandale.

Mișcările sale erau iuți darordonate. Smulse pușca cu care trăgea la țintă, traversă camera cu pași rapizi și-și îndesă în buzunarul de la spate al pantalonilor un pistol calibru 0.38 după care deschise ușa și ieși pe coridorul aflat pe jumătate în întuneric.

Buzele sale subțiri erau deformate de un rictus.

— Ross! Mitch! Unde dracu' sunteți?

O luă pe coridor și apoi se opri când îl văzu pe Umney că iese târâș din cameră. Dinții care îi clănțăneau făceau un zgomot oribil.

Soarele ieșise complet de după orizont și era suficientă lumină pentru ca Silk să vadă că Umney are mâinile pline de sânge. Merse până la ușa și privi prudent în cameră.

O rază de soare pica exact pe Goble. O privire rapidă îi spuse lui Silk tot ceea ce dorea să știe. Cu o mișcare iute apucă mânerul ușii și o închise. Puse după aceea pușca jos, îl apucă pe Umney de cămașă și-l forță să se ridice în picioare.

— Ți-am spus! Te-am avertizat!, țipă isteric la el Umney. E afară! O să ne omoare pe amândoi!

Silk îl izbi puternic de perete după care îi trase câteva palme.

— Nu o să te omoare și nu o să mă omoare!, spuse Silk scrâșnit. Mitch nu a avut noroc dar nu e cazul nostru. Okay, deci este afară. E pe terenul nostru! Al nostru e!

Umney se uită la Silk tremurând:

— L-a omorât pe Mitch! strigă. Acum e afară! Dacă ne zărește o să ne împuște! Ai spus că poți să te ocupi de el și uite ce s-a întâmplat!

Silk nu-l asculta. Mintea îi lucra cu febrilitate Toată operația se dovedise un dezastru de la un capăt la altul dar reușise cel puțin să rămână liber și obținuse promisiunea lui Grandi că-i va plăti două sute de mii de dolari dacă îl lichida pe Frost, dar înțelegerea era că trebuia să-l facă pe Frost să transpire și să nu se grăbească să-l ucidă. Silk își dădea acum seama că-l subestimase groaznic pe Frost. Ar fi trebuit să asculte de avertismentul lui Umney care îi spusese că Frost nu se speriasse de loc. Frost avusese suficient sânge în valve să vină aici și să-l omoare pe Goble. Era foarte probabil ca Frost să fie încă afară cu pușca în mână. Silk avea foarte multă încredere în precizia tirului său. Dacă Frost era încă afară atunci

Frost era ca și mort. Silk era hotărât să pună laba pe banii promiși, dar nu era dispus să riște nimic dacă nu era sigur că va primi banii.

— Stai aici! Nu te mișca, îi spuse lui Umney și merse iute la birou.

Draperiile acopereau geamul dar nu riscă și merse pe vine la telefon. Trase aparatul de telefon cât de departe îi permitea firul, se așează pe podea, departe de fereastră, și sună la hotelul *Spanish Bay*.

Era ora cinci fără cinci dimineța.

La început tipul de la recepție refuză să-i facă legătura cu apartamentul lui Grandi ținând cont de oră dar când Silk îi spuse că este un caz de forță majoră acceptă să-i facă legătura.

Auzi aproape imediat vocea lui Grandi. Silk fu surprins de tonul alert al vocii dar nu avea de unde să știe că Grandi stătuse toată noaptea la fereastră jelindu-și fiica.

Vorbind șoptit Silk îi explică situația.

— Sunt două posibilități, domnule Grandi, spuse la sfârșit. Dumneavoastră hotărâți. Frost mi-a omorât unul din parteneri. Pot chema curcanii și..., mă scuzați, polițiștii, au să-l ia ca din oală. Dar după ce-l arestează va vorbi. Mass media se va năpusti peste povestea tragică a fiicei dumneavoastră. Cea mai bună soluție ar fi să-l curăț acum, dacă mai este afară..., și eu cred că este. Dar înainte să plec la vânătoare vreau să fiu sigur că am să fiu plătit. Ce să fie?

— Omoară-l acum și vei fi plătit, spuse Grandi pe un ton dur după care închise telefonul.

Un minut sau două Silk rămase pe podea, cu telefonul în poală și cu rânjetul lui de diavol pe față. După ce termină de gândit, dădu din cap mulțumit, se ridică și merse înapoi la Umney care se sprijinea de peretele coridorului cu fața cenușie. Respira sacadat, înnebunit de groază.

— Grandi zice să-l frigem acum, spuse Silk. Așa că hai să-l frigem!

Umney se uită la Silk cu ochii înnebuniți de frică.

— Eu nu, reuși să îngaime. Asta este partea ta de treabă. Eu rămân aici! Uite aici!

— S-ar putea să fi plecat spuse Silk dar trebuie să verificăm. Uite ce o să faci tu, Ross, chiar în clipa asta: o să ieși pe ușă cu mâinile puse pe cap și o să strigi că eu nu sunt aici și să nu tragă. După aia, când o să iasă din ascunzătoare, îl împănec cu plumb.

— Ești nebun! În clipa în care mă vede o să mă ucidă!

Umney începu să tremure.

— Nu, nu o să te împuște. Frost mă vrea pe mine nu pe tine. Hai Ross, dă-i drumul!

— Nu. Nu-mi poți face una ca asta. Lu, mă auzi? Nu merg! Nu am de gând să ies afară ca să fiu omorât!

Silk își trecu pușca în mâna stângă și scoase brusc pistolul calibru 0.38. Îi propti țeava în obrazul transpirat al lui Umney.

— Termină cu istericalele! scrâșni la Umney cu fața cuprinsă de o furie dementă. Dacă nu te miști în zece secunde îți zbor creierii.

Umney începu să suspine.

Ochiul strălucitor al lui Silk îi spunea că este la câteva secunde de moarte.

— Okay..., okay..., merg!

Silk făcu un pas înapoi.

— Mergi foarte încet. Începi să strigi imediat ce deschizi ușa. Nu o să te omoare dar eu am să-i zbor creierii. Dă-i drumul!

Umney o luă pe coridor spre ușa care ducea la grădină. Silk își puse pistolul înapoi în buzunarul din spate al pantalonilor și o luă silențios după Umney ținând acum pușca cu ambele mâini.

Umney întoarse capul, implorând din privire, în timp ce mâna îi băjbâia după clanța ușii.

— Strigă tare, spuse Silk. Și mișcă-te odată! S-ar putea să se fi cărat de mult.

*

* *

Când îl văzuse pe Goble prăbușindu-se pe spate, plin de sânge pe ceea ce-i mai rămăsese din față, Frost simțise un val de entuziasm străbătându-i corpul. Văzuse o pată albă care se mișca și trăsesese imediat. Auzise zgomotul făcut de sticlă spartă atunci când ecranul televizorului explodase.

După aceea se mișcase cu repeziciune, mergând aplecat și având grijă să fie tot timpul adăpostit de gardul viu. Făcuse cam douăzeci de pași de la locul unde trăsesese.

Se lungise pe pământ sigur că este complet mascat de vegetație. Se întrebase dacă îl ucisese și pe Umney. Nu era sigur dar, cu puțin noroc, spera că măcar îl rănisese. Dacă dorea să trăiască trebuia însă să ia în continuare în calcul raportul de doi la unu.

Acum stătea la pândă cu urechile ciulite dar nu auzea nimic. Putea să supravegheze toată fațada restaurantului. Nu era nici o ascunzătoare. Dacă Silk sau Umney ar fi ieșit pe ușa de la intrare ar fi fost curată sinucidere. Probabil că mai exista o ieșire pe una din laturile clădirii. Frost îi vroia blocați în restaurant. Dacă i-ar fi lăsat să iasă afară ei ar fi putut să se despartă și ar fi întors avantajul în favoarea lor.

Frost merse silențios pe după gardul viu până în dreptul colțului restaurantului și văzu o a doua ușă la capătul unor scări scurte din lemn. Merse în continuare în jurul clădirii și văzu în spatele acesteia intrarea pentru personal. Ca și ușa principală, pentru clienți, nici aceasta nu prezenta vreo ascunzătoare pentru cei dinăuntru dacă ar fi vrut să iasă pe aici. Decise că vor ieși pe ușa laterală, ce cu scările de lemn. Se întoarse și merse până când ajunse cam la patruzeci de metri de ușa laterală. Avea o poziție perfectă: camuflat complet, și totuși cu o linie de tragere perfectă. Se așează pe pământ și se puse pe așteptat.

De acum soarele ieșise complet de după copaci și umbrele se micșorau. Norii, care noaptea trecută promisese la un moment dat o furtună pe cinste, nu se ținuseră de cuvânt. Frost își privi ceasul. Era aproape ora cinci dimineața. Se întrebă la ce oră vine personalul restaurantului. Frost își spuse că avea o problemă dacă Silk și Umney hotărâu să rămână la adăpost dar se îndoia că vor rămâne în clădire. Trebuiau să facă dispărut cadavrul lui Goble.

Silk nu avea nici un interes ca poliția să-și bage nasul în afacere. Silk trebuia să încerce să-l omoare înainte de sosirea personalului.

Se scurse cu greu o jumătate de oră dar Frost era obișnuit să aștepte. Își aduse aminte că în junglă așteptase ore întregi pentru a vâna câte un lunetist al dușmanului. Se relaxă, cu arma îndreptată spre ușa restaurantului, proptită bine în umăr.

Nu se auzea nimic, cu excepția zgometului îndepărtat al traficului de pe autostradă, nu se mișca nimic, cu excepția unui vultur, sus pe cer.

După aceea ușa laterală se deschise și Umney apără în prag cu mâinile puse pe cap.

Frost își spuse că ar fi o împușcătură dificilă. Unghiul nu era bun. Nu-și putea permite să rateze un foc.

Umney striga cât putea de tare:

— Nu trage, nu trage! Lu nu este aici! Am să te ajut să-l găsești. Nu trage!

Mintea lui Frost fugi înapoi la vremea petrecută în Vietnam. Se confruntase acolo, o dată, cu același gen de situație. Încolțise un lunetist, vietnamez roșu, care îi strigase înnebunit că se predă. Lunetistul ieșise din ascunzișul său și-și aruncase arma care aterizase la picioarele lui Frost. Lunetistul venea spre Frost cu mâinile în aer și Frost se lăsase păcălit. Ieșise și el din ascunziș cu arma ținută neglijent de curea. Cu o mișcare rapidă lunetistul își scosese pălăria din paie de orez, culesese din ea o grenadă și o aruncase spre Frost. Acesta îl împușcase pe lunetist și privise cu groază la moartea care venea spre el. Se trântise la pământ privind ca hipnotizat cum grenada trece pe deasupra lui. Medicii de la un spital militar de campanie se chinuiseră două luni să-i scoată toate schijele din trup și să-l cârpească. Supraviețuise, dar își jurase că, dacă va mai vedea de acum încolo un om venind spre el cu mâinile ridicate, va trage mai întâi și după aceea își va cere scuze.

Se ridică în genunchi, puse un picior în față și corectă unghiul de tragere.

Silk, lungit pe cimentul coridorului, cerceta atent împrejurimile. Sesiză imediat mișcarea dar picioarele lui Umney îl încurcau.

Umney țipa isteric. Silk nu îndrăzni să-i strige să se dea la o parte ca să-l poată găuri pe Frost. Nu dorea ca acesta să știe că este aici.

Frost îl împușcă pe Umney în cap în momentul în care acesta ajunsese pe ultima treaptă a scării. După aceea Frost se aruncă la pământ, dar nu suficient de repede.

În timp ce Umney se prăbușea Silk obținu o linie perfectă de tragere și trase un foc. Glonteale îi șterse lui Frost pieptul, ricoșă într-o coastă și se înfipse în braț. Îl văzu pe Silk care se retrăgea târâș și trase și el. Glonțul piui pe lângă fața lui Silk și se înfipse în tocul ușii împrăștiind așchii de lemn. O așchie groasă îi smulse lui Silk ochiul de sticlă și-i provocă o hemoragie puternică. Silk se retrase înjurând pe coridor.

Frost se îndepărtă și el târâș de locul unde trăsesese, simțind că sângerează. Antrenamentul dur din armată își spunea cuvântul: se târî repede, silențios ca un șarpe, și fără să miște tufișurile gardului viu. Ajunse la un pâlc mic de copaci fără să mai servească de țintă.

Se uită la cămașa pătată de sânge, își flexă de câteva ori degetele, se strâmbă și-și spuse că ar fi putut fi mai rău.

„Cristoase, cum poate să tragă nenorocitul ăsta chior!” își spuse. „Ei bine, acum am rămas numai noi doi. Unu la unu..., foarte corect!”

Experiența lui Silk cu pușca contra experienței lui Frost ca luptător în junglă. Îl sâcăia că sângerează dar Frost mai sângerase la viața lui. Își scoase batista, o înfășură în jurul rânii de la mână și făcu un garou strâns din cureaua pantalonilor. După aceea își schimbă din nou poziția alegând un punct de unde vedea bine intrarea laterală a restaurantului. Se lungi și așteptă.

Silk se ridică în picioare și merse repede la toaletă. Își spală fața de sânge și examinează rana: o simplă zgârietură dar foarte dureroasă. Reuși să oprească sângerarea. Nu era sigur dacă îl nimerise pe Frost. Dacă nu-l nimerise mai era oare Frost în dreptul ușii? Silk își privi ceasul. Timpul se scurgea cu viteză nebună. În mai puțin de o jumătate de oră angajații începeau să sosească la lucru. Trebuia să-l ucidă pe Frost repede după care trebuia să se evapore. Avea contacte bune, cunoștea tipii care îi puteau asigura un alibi

perfect. Poliția nu o să reușească să-i pună în cârcă morții de aici. Numai că Frost trebuia eliminat pentru că dacă era arestat ar fi vorbit.

Poate că era deja mort însă Silk nu vroia să riște nimic. Simțea că mai are puțin și-i pică în poală două sute de mii de dolari. Cum să procedeze? Dacă Frost era numai rănit era la fel de periculos ca un tigru. Mai ales că era camuflat.

Era fără îndoială mult prea periculos să încerce să iasă pe ușa laterală iar ușa din față și cea din spate, pentru personal, nici nu intrau în discuție pentru că nu ofereau nici o posibilitate de a se ascunde.

Acoperișul!

Silk înjură lung. De ce nu se gândise la acoperiș mai înainte. Dacă s-ar fi dus pe acoperiș când Umney ieșise cu mâinile pe cap Frost ar fi fost acum mort.

Își apucă pușca și alergă pe scări la etaj și merse pînă la ieșirea de incendiu. Se cățăra pe scara de fier care îl scoase pe acoperișul plat, înconjurat de o cornișă înaltă de cincizeci de centimetri.

Silk se aruncă pe burtă și se târî pînă la cornișă în dreptul ușii laterale aflată la circa șapte metri mai jos.

Frost, lungit în spatele gardului viu, văzu că se formase o mică baltă de sânge pe pământ. Privi la garou și la batista care era înecată de sânge și simți că îl cuprinde îngrijorarea.

„Cristoase!” își spuse, „Sângerez ca un porc!”

Strânse cu un gest sălbatec cureaua și simți o durere puternică în tot corpul. Își dădea seama că se simte moale și că razele soarelui care îi cădeau în cap îl deranjează. Simțea de asemenea că îl cuprinde o sete cumplită.

„Nenorocit chior!” spuse scrâșnit. „Ai făcut stricăciuni mari! Ei bine arată-te..., ieși afară..., lua-te-ar dracu!”

În jur totul era tăcere și nemișcare, cu excepția vulturului care se rotea lin la înălțime

Frost se gândi la Marcia. Și-o reaminti spunându-i:

„Paradise City este locul unde e treaba adevărată. Acolo e mai mult bănet de ridicat decât în orice alt oraș din lume.”

Cât își dorea acum să nu o fi ascultat!

Un vis de cinci milioane de dolari! Ce vis nebun!

Corpul îi era cuprins de o moleșeală plăcută care îl îndemna la somn. Deși pământul era uscat nu putea absorbi tot sângele și balta

se sub el se lățea. Scutură puternic din cap, clipi des de câteva ori și apucă pușca.

Îl cuprinse disperarea când simți că arma este mult prea grea.

„*Mă golesc de sânge!*” spuse cu glas tare. Făcu un efort supraomnesc ca să ridice arma și mișcă tufișurile care îl ascundeau.

Privind de sus, Silk văzu mișcarea și după aceea îl văzu și pe Frost. Buzele lui subțiri se deschiseră într-un rânet. Într-o singură mișcare iute ridică arma, ținti și trase.

În aceeași secundă Frost privi în sus și-l văzu pe Silk pe acoperiș. Reflexele lui însă dispăruseră. Văzu arma care îl țintește dar nu putu face nimic. Știa că este la o fracțiune de secundă de moarte. Ultimul lui gând, în timp ce murea fu la Silk „*M-ai avut, javră chioară!*”

Silk știu că nu este nevoie să mai tragă și al doilea foc. Se ridică în picioare, se întinse voluptuos după care privi la trupul țeapăn din tufișuri.

Două sute mii de dolari! Ei bine, nimeni nu ar fi putut să pretindă că nu muncise pentru ei.

Fusese cel mai periculos și cel mai complicat asasinat din câte comisese până acum.

În clipa aceea auzi un sunet care aducea a filfiit de aripi.

O pasăre?

În timp ce încerca să se întoarcă pentru a vedea sursa zgometului lama lungă a unui pumnal se înfipse complet în spatele său. În agonie, se aplecă spre cornișă pentru a se sprijini, își pierdu echilibrul, se prăbuși și se zdrobi, șapte metri mai jos, de betonul aleii ce înconjura restaurantul.

Suka, îmbrăcat în negru, coborî iute scara metalică și apoi scara care ducea la parterul restaurantului. Ieși afară și se opri lângă Silk. Îl întoarse cu piciorul, scoase pumnalul din trupul acestuia și-l șterse pe cămașa lui Silk. Merse după aceea spre locul unde zăcea Umney. Mulțumit că și acesta era mort merse la Frost. Se uită lung la el, îl zgâlțâi cu piciorul după care dădu mulțumit din cap și plecă în fugă, pierzându-se în vegetația deasă de unde apăruse.

*

* *

Grandi vorbea la telefon cu dr. Vance.

— Doctore, vreau ca trupul fiicei mele să fie transportat la Roma. Las în sarcina ta toate aranjamentele. Roma a fost orașul ei.

— Da, domnule Grandi. Am să mă ocup de tot.

— Mulțumesc

Făcu o pauză:

— Am să am grijă ca spitalul tău să primească o donație cum trebuie.

Și Grandi închise telefonul.

Suka intrase în cameră și stătea tăcut lângă ușă.

— Toți morți, signor, spuse ca și cum ar fi anunțat că masa e servită.

— Silk?

— Toți morți, cum dat dumneavoastră ordin.

Grandi se gândi la fiica lui.

— Fă bagajele, spuse într-un târziu. Plecăm la Roma peste o oră.

— Da, signor.

Grandi merse greoi la fereastra panoramică și privi la golf. Deși era dimineața devreme yahturile cu pânzele lor colorate viu ieșeau deja din port. Lumea începea să umple plaja. Traficul auto creștea în intensitate. Briza fierbinte mișca coroanele palmierilor.

În Paradise City începea o nouă zi.

CONSIDERĂ-TE MORT!

S f î r ș i t

Colecția
DOMINO
Cele mai bune romane polițiste

– Găsește-o și adu-mi-o înapoi. Fă asta și îți dau cinci milioane de dolari.

Frost ciuli urechile. Se aplecă înainte:

– Vorbești serios? Și cum mă plătești?

Grandi dădu din umeri:

– Cum vrei, orice bancă..., oriunde..., sau cash. O vreau înapoi!

– Chiar vrei să faci o înțelegere cu mine sau încerci numai să mă tragi în piept?

– Vreau să fac o înțelegere. Am o poziție mult prea importantă ca să-mi calc cuvântul. Adu-mi fata înapoi și-ți dau cuvântul că îți dau cinci milioane de dolari, dar..., dacă nu o găsești, îți dau din nou cuvântul:

CONSIDERĂ-TE MORT!

Considera-te mort

0 81 0001 497266

Libraria
'Mihai Eminescu'

PRET 18,86
LEI